

Geneza și evoluția omului prin prisma fiolozofiei lui Martinus

Motto:

"Nu dețin monopolul adevărului, așa că, cititorule ia din lucrarea de față numai ce crezi
că ți se potrivește"

**Mircea Sârbu
iunie 2020**

Cuprins

Cine a fost Martinus?	3
Incursiune în simbolurile lui Martinus	8
Semnul crucii	8
Ciclul spiral cosmic	9
Epocile creației	24
Epoca minerală a Pământului	25
Epoca de legume a Pământului	26
Epoca Animalelor Pământului	26
Epoca umană terestră a Pământului	27
Categoriile conștiinței umanității terestre	29
Starea pământului	31
Starea Pământului ca Împărăție umană perfectă	31
Epoca Înțelepciunii Pământului	32
Evoluția ființei umane	33
Analiza evoluției ființei umane	35
Superstiția umană despre aproapele nostru	36
Drumul către lumină	36
Consideratii privind evolutia fiintelor vi prin prisma Cosmologiei lui Martinus.	38
Cele două firi ale omului	38
Reîncarnarea	42
Raiul și iadul	43
Structura umană	45
Ființa cu un singur pol	45
Ființa cu doi poli	45
Evoluția polului și planurile spirituale	46
Destin și karmă	47
Elementul de destin și sâmburele talentului în timpul discarnării	47
Elementul de destin și sâmburele talentului în timpul întrupării	48
Iertarea păcatelor	48
Karma Omenirii	49
Alimentația	50
Ființa umană și hrana animalelor și vegetale	50
Alimente animale și vegetariene	52
Vibrațiile mâncării ideale	53
Lumea veșnică	55
Planul lumii eterne	55
Imaginea lumii veșnice, ființa vie	56
Regatul uman perfect al viitorului	56
Radianța cosmică a Pământului	58
Adevărul etern văluit și dezvăluit	59
Principiul evolutiv spiritual (Sult og mættelse princip)	61
Căsătoria, instituție pe cale de dispariție, efect al principiului "Sult og mættelse"	66
Concluzii	67

Cine a fost Martinus?

Martinus s-a născut în Danemarca în 1890 și a locuit acolo până la moartea sa în 1981. Este renumit pentru scrierile sale științifice cuprinzătoare, care au titlul colectiv principal "Al treilea testament", scrieri inspirate de cele văzute de el în lumea paralelă.

Povestea sa de viață este una a unui băiat sărac fără o educație solidă, care a locuit în nordul Jutlandului, în localitatea Sindal. Acesta a dus o viață obscură până la vârsta de 30 de ani, când a experimentat o transformare profundă a conștiinței care i-a permis să descrie o lume aflată în planul superior, lume în care nu exista timp și spațiu, o lume în care ieri, azi și mâine sunt acum. Deoarece educația lui era destul de precară, el a desenat peste 101 simboluri ce reprezentau ceea ce văzuse el în călătoria lui în lumea paralelă. Apoi a început să povestească apropiaților ce reprezintă fiecare simbol.

După aceea, a petrecut aproape 60 de ani descriind și difuzând aceste imagini a lumii la care avusese acces, lucrări care sunt cunoscute și sub numele de Cosmologia Martinus sau Știința spirituală Martinus.

El spune povestea sa de viață (lucrare existând numai în daneză) intitulată: Om mig selv, min mission and dens betydning (Despre mine, misiunea mea și semnificația ei).

Martinus s-a născut la 11 august 1890 la marginea Sindalului, un oraș feroviar din nordul Jutlandului. Casa sa din copilărie „Moskildvad” - este acum deschisă publicului - fiind martorul copilăriei sale afectate de sărăcie. Mama lui era necăsătorită și lucra ca menajeră pentru proprietarul unei mari ferme numite „Kristiansminde”. Un stableman, al cărui nume de familie era Thomsen, a fost numit tatăl său, iar numele oficial al lui Martinus era, prin urmare, Martinus Thomsen. Dar Martinus a considerat că este mai probabil ca proprietarul moșiei să fie tatăl său biologic.

Mama lui nu era în măsură să aibă grijă de băiat, așa că a fost adoptat de fratele mamei sale și de mătușa sa, și a crescut în casa lor, care se numea „Moskilvad”. Părinții săi adoptivi erau în vârstă și deja născuseră 11 copii. Martinus s-a referit mereu la ei ca oameni foarte iubitori care, în ciuda circumstanțelor modeste, i-au oferit o copilărie caldă și sigură. Contactul său cu adevărata sa mamă, care a murit la vârsta sa de 11 ani, a fost limitată.

Martinus a trebuit să lucreze de mic. Lucra ca "maierist" într-o fabrică de prelucrare a laptelui. "Maierist" este denumirea daneză a unui muncitor aproape necalificat într-o fabrică de prelucrare a laptelui.

Când Martinus a primit iluminarea sa cosmică, în 1921, el a trebuit să se obișnuiască s-o folosească. El a înțeles rapid că pentru el era necesar să devină vegetarian. El a devenit conștient de faptul că nu era suficient să descrie analizele sale de știință spirituală în timpul liber, era necesar ca să le și disemineze. Acesta era începutul câtorva ani foarte grei din punct de vedere financiar, în care Martinus a trăit cu sprijinul unor oameni caritabili, care au înțeles că era important ca el să se dedice misiunii sale.

Primul volum al capodoperei "Cartea Vieții" a fost gata pentru editare în 1932, și în viitorii aproape 50 de ani el și-a continuat vasta creație, care în cele din urmă a constat în multe pagini de text, simboluri desenate și un lung șir de prelegeri.

O parte importantă a misiunii lui constă în a pune în lumină evoluția continuă a creștinismului și a altor religii către o formă viitoare, care se conformează cu nivelul de

conștiință al omului intelectualizat, omul modern. De aceea el și-a mai caracterizat creațiile drept "creștinism intelectualizat" și le-a dat titlul comun de "Al Treilea Testament". Prin aceasta el a unit modurile de a gândi, în altă manieră, separate, în științifice și religioase, într-o știință spirituală nouă, despre care el a anticipat că va deveni fundamentul viitoarei evoluții a omenirii.

Într-un mod logic și științific, analiza universului viu face posibilă existența unui Dumnezeu etern, plin de iubire, un Dumnezeu care a fost întotdeauna sursa religiilor și a vieții spirituale. Martinus arată de asemenea modul în care conștiința, psihicul și moralitatea noastră evoluează prin reîncarnare și karmă, în conformitate cu legile naturale care, în decursul timpului, au ca rezultat toate experiențele, atât plăcute, cât și cele neplăcute, de care beneficiază fiecare individ. Al treilea Testament constituie o cosmologie sau știință spirituală care poate oferi cititorului o viziune optimistă asupra vieții și îl poate inspira să practice toleranța, iubirea de aproape și o relație vie cu Dumnezeu.

Al treilea testament cuprinde 100 de simboluri și mai mult de 10000 de pagini de text. Livets Bog (Cartea vieții), în 7 volume, este opera principală, iar cărțile cu simboluri, The World Eternity Picture (Imaginile lumii eterne) în 6 volume, constituie un supliment pentru Livets Bog. Martinus a mai scris o serie de alte cărți și un număr substanțial de articole și multe dintre prelegerile sale au fost transcrise și publicate. Unele dintre lucrările sale au fost traduse în douăzeci de limbi și, deși nu este încă foarte cunoscut pe plan internațional, opera sa rămâne populară în Scandinavia. Nu există nici-o formă de asociere al lucrării Al Treilea Testament cu Biblia sau alte scripturi. Lucrarea lui Martinus indică în schimb un viitor luminos al libertății și o cultură a dăruirii.

A fost foarte hotărât pentru Martinus faptul că n-a fost creată nicio formă de sectă sau apartenență referitoare la opera vieții lui, și el n-a dorit deloc să devină un obiect al cultului personalității. Nu aparținea de misiunea lui nici nu a dorit să fie șef pentru venerarea vreunui cult, nici pentru vreo societate de credință. Tema principală din viața lui era de a așterne pe hârtie și a transmite cunoașterea sa cosmică. Într-o mică țară materialistă precum Danemarca, el a putut dezvolta această muncă aproape pe neobservate. Totuși, acest lucru nu înseamnă că el a trăit izolat. El întotdeauna a fost foarte amabil și își găsea timp pentru a răspunde la întrebări, când oamenii i se adresau. În general, el era un om plin de umor și prietenos, care se bucura de prezența unor prieteni buni. Datorită evoluției sale ca om bipolar, el nu a trăit într-un cuplu și n-a avut familie. La obișnuita întrebare referitoare la această temă, el răspundea binevoitor de vesel că de fapt el era căsătorit cu întreaga omenire.

Martinus a locuit în micul său apartament de la etajul întâi al Institutului până la moartea sa în 1981. Dar „Scopul” lui trăiește mai departe – și se bucură de un interes mereu crescând printre căutătorii spirituali ai adevărului în numeroase țări din toată lumea.

Se spune că universul în care trăim și ne desfășurăm activitatea este energie pură, care vibrează pe diferite nivele de frecvență, exprimându-se în diferite forme existențiale.

Unele teorii susțin că Universul ar avea o Conștiință Universală sau Minte Universală care este alimentată permanent de energia formelor gând, emoții, sentimente, crezuri, idealuri, prin care noi interacționăm cu universul.

Omul, ființă scormonitoare dotată cu o inteligență în expansiune, caută mereu să găsească un răspuns pentru marea întrebare: De unde venim, cine suntem și încotro ne îndreptăm? El caută mereu să afle scopul vieții.

De-a lungul istoriei omenirii, atât oamenii de știință cât și oamenii simpli au încercat să afle răspunsuri mulțumitoare la această întrebare esențială. Așa au apărut religiile, sectele, cercetarea științifică aprofundată, orientările sociale și chiar politice. Și oamenii, deși au avansat foarte mult în intenția de a afla modul de formare, structura universului și legile care-l guvernează, încă se află departe de adevăr. De aceea și astăzi ei se află încă într-o continuă odisee a căutării...

Cea mai recentă încercare de amploare în cercetarea științifică este căutarea „particulei lui Dumnezeu”.

Așa a apărut, în apropiere de Geneva, în urmă cu mai mulți ani, LHC (Large Hadron Collider), cel mai mare experiment din istoria fizicii particulelor, inițiat de CERN (Organizația Europeană pentru Cercetări Nucleare), cu scopul recreării experimentale a Big Bang-ului produs, care se spune că a stat la baza începuturilor Universului, în urmă cu 13,7 miliarde de ani... Cei 1700 de oameni de știință vor încerca să descopere ultimele „cărămizi” ale materiei, deci să descopere misterioasa „materie întunecată” sau bosonul lui Higgs ori „particula lui Dumnezeu”, care s-ar afla la originea maselor tuturor corpurilor din Univers... Dar oare universul se lasă cunoscut de către om? Dar oare acea presupusă „particulă a lui Dumnezeu” este chiar ultima din microcosmos?..

S-ar putea pune întrebarea: „Ce legătură are Martinus cu toate acestea?” Scriitor și filozof danez, care a trăit între anii 1890-1981, a creat o operă vastă și o nouă concepție despre lume, numită „Cosmologia lui Martinus”, prin care, într-un mod logic și original, în urma unor analize, cosmice, încearcă să dea o altă explicație existenței noastre și legilor universale decât teoriile de până acum.

Cosmologia lui Martinus este deci – Un concept de viață optimist. Conceptul are la bază câteva principii care sunt menite să dezvolte în fiecare din noi un proces de meditație, care să ducă la descoperirea răspunsului la eterna întrebare: ”Cine suntem, de unde venim și unde mergem?”

Principiul 1. Cunoaște-te pe tine însuți

Martinus susține că atât timp cât propria noastră existență este un mister pentru noi, și enigma despre univers va rămâne un mister. Cosmologia lui Martinus este o descriere totală a existenței – de fapt, este vorba despre noi înșine, deoarece ea se referă în mod just la condițiile pentru existența noastră. Deviza acestei imagini despre lume este: „Cunoaște-te pe tine însuți – și vei cunoaște întreaga lume.”

Principiul 2. Universul este o ființă vie

Ideea de bază a lui Martinus în concepția sa despre univers este că acesta trăiește și gândește. Universul este un tot organic, care constă în nenumărate ființe vii care funcționează împreună. Toate aceste ființe vii împreună fac să existe o entitate vie atotcuprinzătoare, în care noi, conform dictonului creștin: „trăim, ne mișcăm și existăm”. În cadrul religiilor, noi am făcut deja cunoștință cu această entitate atotcuprinzătoare prin numele de Dumnezeu. Întreaga existență, tot ce este viu, constituie o unitate indestructibilă. Printr-o activitate comună, reglată legic, puțin câte puțin evoluează

capacitatea noastră de a trăi în perfectă armonie cu toate. Noi vom începe să avem o „conștiință cosmică” și ne vom face „una cu viața”. Noi vom îndeplini legea vieții, și-l vom iubi pe aproapele nostru ca pe noi înșine.

Principiul 3. Nici religie, nici calitate de membru

Cosmologia lui Martinus nu este o religie, și nimeni nu se poate face membru al ei. Cosmologia descrie întreaga existență, și oricine și orice sunt membri ai acestui întreg. Martinus nu a dorit să adune o mulțime de prozeliti, credincioși orbi în jurul muncii sale. El nu a dorit ca noi să credem în ceea ce a scris, ci ca prin propriile noastre experiențe să descoperim dacă ceea ce a scris el concordă cu realitatea.

Martinus n-a impus vreo morală, dar a arătat că viața însăși înscrie în inima și în mintea noastră o morală mai înaltă. În loc de o religie, el a dorit să creeze o „știință spirituală”. Sarcina acestei științe a spiritului este ca prin analize să se evidențieze condițiile fundamentale pentru existența vieții, căci adevărul este universal.

Principiul 4. Un concept de viață cosmic

Prin opera sa, Martinus introduce un concept de viață cosmic. El afirmă că scurta noastră viață fizică de acum pe pământ face parte dintr-o evoluție cosmică continuă. În concepția acestui autor, viața este eternă și, pentru a înțelege aceasta, ea trebuie privită în perspectiva nesfârșitului.

Principiul 5. De la animal la om

Din punct de vedere al evoluției, noi, oamenii, suntem animale înalt evolute. Acest fapt biologic este deja de mult cunoscut. Ceea ce este nou în ideea lui Martinus, referitor la evoluție, este faptul că în calitate de indivizi noi participăm personal la întregul proces evolutiv. Noi suntem „ființe tranzitive”: în parte animale, în parte oameni. Dispozițiile noastre egoiste provin din lupta pentru existență a regnului animal. Acolo ele însemnau virtute. Dar astăzi nu e așa. Astăzi acele calități animalice înăscute, de fapt, amenință existența întregii omeniri. În continuarea evoluției, egoismul s-a transformat în capacități automate, care – exceptând faptul că noi suntem pe deplin conștienți despre aceasta – direcționează acțiunile noastre spre scopuri care sunt avantajoase în primul rând pentru noi înșine. În sufletul nostru are loc o luptă între trecuta noastră stare de gândire animalică și conștiința noastră cosmică latentă. Destinul nostru cosmic este de a deveni cetățeni într-un regn uman adevărat, în care fundamentul vieții este altruismul sau iubirea absolută față de aproapele nostru.

Principiul 6. Noi înșine ne făurim soarta

V-ați întrebat vreodată de ce destinele oamenilor sunt atât de diferite? De ce există atâta suferință, cu toate că noi părem nevinovați? Atât timp cât noi suntem niște „orbi eterni”, nu putem vedea cauzele mai profunde ale destinului nostru. Noi nu suntem conștienți de faptul că viața noastră de acum este numai o părticică dintr-un plan mare, este doar o continuare a unui proces de evoluție care se desfășoară etern. De aceea noi nu vedem că viața noastră prezentă este numai un rezultat al gândirii și al modului nostru de a acționa, la fel precum noi nu vedem faptul că gândurile și acțiunile noastre de astăzi creează un model al acelei sorți pe care noi o vom trăi în viețile viitoare.

Martinus analizează structura eternă a vieții, și arată că moartea nu există cu adevărat. Ceea ce vedem noi din viață este o mulțime de „instrumente”, organisme, și nu viața însăși. Aceste instrumente se înlocuiesc în mod constant, se construiesc sau se distrug, dar proveniența lor – viața însăși – rămâne veșnică.

În afară de „instrumentele fizice”, noi avem și „instrumente spirituale”. Noi trăim în două lumi, în cea fizică și în cea spirituală, dar încă suntem conștienți numai în una din ele, în cea fizică. De aceea soarta noastră este un mister. După Martinus, noi înșine ne creăm soarta, care este hotărâtă de faptele și gândurile noastre. Soarta noastră, viitorul

nostru, se găsesc în propriile noastre mâini, și în interiorul nostru se află forțe adormite care așteaptă să fie folosite.

Principiul 7. Intenția despre suferințe

Oare există vreo intenție în privința suferințelor din lumea noastră? Desigur, după Martinus suferințele au o misiune importantă. Ele ne transformă și, puțin câte puțin, ele creează capacitatea pentru o simțire comună și pentru umanism. Suferințele sunt o consecință inevitabilă a aplicării legii de viață a regnului animal: „Fiecare să gândească numai la sine însuși”. Calea suferințelor va conduce în cele din urmă la o conștiință cosmică, la o conștiință despre iubire. A provoca suferințe semenilor tăi este o exprimare a neștiinței despre legea destinului: „Ce ai semănat, asta vei culege”. Noi nu înțelegem ceea ce facem, dar pentru că noi culegem ceea ce am semănat, vom înțelege să distingem între rău și bine. Învățând aceasta, noi ne vom strădui să facem numai bine.

Principiul 8. Oare în existență există justete?

Este important să ai încredere în ideea că totuși există dreptate în existența noastră. Sistemele legale și juridice ale societății evoluează în această direcție. După Martinus însăși ordinea mondială, legile eterne ale existenței, garantează că domnește justetea în toate situațiile și întâmplările vieții. Pentru că nimeni nu poate trăi altceva decât consecința propriei activități, nimeni nu poate suferi nevinovat. Nu așa-numiții dușmani ai noștri sunt cauza cea mai adâncă a suferințelor noastre. Ei sunt numai mijloacele pentru efectul de bumerang al propriilor noastre acțiuni anterioare – uneori făcute chiar în viețile trecute. – „Rădăcinile răului” se află chiar în propriul nostru interior. Martinus susține că omul este propriul său – dar necunoscut – cel mai important dușman. Pentru că noi nu putem trăi altceva decât ceea ce am cauzat-o altora, noi începem să simțim existența unei dreptăți mai înalte în toate.

Principiul 9. Despre viitorul țel comun al omenirii

Orice evoluție are loc pe baza legilor universale sau cosmice. Cunoașterea acestor legi cosmice fundamentale ne dă posibilitatea să prevedem viitorul țel comun al omenirii. La fel precum în mod regulat alternează zilele și nopțile, vara și iarna, la fel și lumina sufletului urmează după întunericul sufletului, iubirea după ură. Scopul cosmic al evoluției pe pământ este crearea unui regn pașnic pe tot globul. Această evoluție va avea ca urmare realizarea statelor unificate ale lumii și crearea unor sisteme legale și juridice internaționale. În cosmologia sa, Martinus analizează condiția pentru evoluția pas cu pas a regnului mondial.

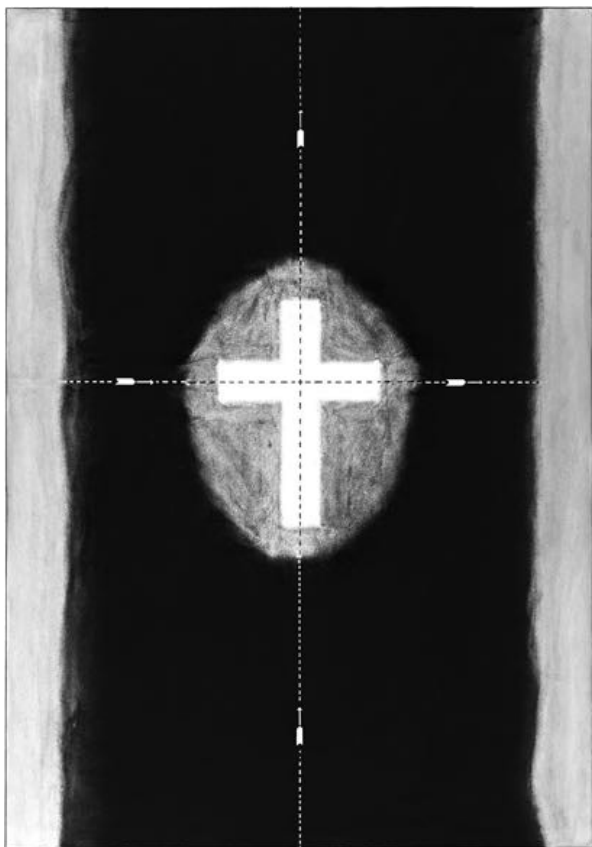
Totuși, nu e posibil să crezi acest regn mondial prin dictatură, ci aceasta poate avea loc numai prin evoluție. Prin imaginea sa referitoare la lumea cosmică, Martinus, pe baza unor analize logice, arată că iubirea pentru aproapele aici pe pământ este o consecință a ordinii mondiale reglate logic. Iubirea pentru aproapele este o legătură armonioasă între inteligență și simțire – o stare a sufletului, care este în perfectă armonie cu însuși fondul de bază al întregii lumi, care în mod just este iubirea.

Iubirea față de aproapele tău nu este doar o utopie foarte frumoasă, un miraj, ci o realitate științifică”. Acest fapt va pune în cele din urmă propria noastră conștiință într-o armonie perfectă cu o realitate absolută, și ne va uni pe noi cu viața și cu Dumnezeu. (Mihai Trifoi)

Incursiune în simbolurile lui Martinus

Fiecare din simbolurile lui Martinus au o valoare inestimabilă care ne pune în fața unei răscruci uriașe între ce am fost învățați să credem și o nouă perspectivă de aborsare a vieții și evoluției.

Semnul crucii

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

Poate vă mirați că am ales incursiunea printre simbolurile lui Martinus tocmai cu simbolul crucii.

Simbolul crucii a fost împrumutat de către creștinism de la "păgâni", simbol ce reprezenta o cruce cu brațe egale.

Anul 325 a însemnat o cotitură majoră în doctrina creștină. Știm că împăratul Constantin avea probleme mari în imperiu cu cele două tabere, creștinii și păgânii, tabere ce se luptau pentru supremație, existând riscul ca imperiul să se divizeze în două. În acest context, împăratul Constantin a chemat la el 318 episcopi, care au primit ca sarcină elaborarea unei noi religii care să împace ambele curente. De fapt au fost chemați 321 de episcopi, dar 3 au refuzat sarcina, așa că au fost caterisiți.

De la păgâni a fost preluat semnul crucii care reprezenta chintesența Universului, simbol care întruchipează principiul "totul în unul".

Dacă privim porțile maramureșene, simbolul crucii cu brațe egale se regăsește sculptat în lemn absolut în orice zonă maramureșeană. Crucea reprezintă simbolul a tot ce converge, în esență, într-un punct. Este simbolul armoniei divine, a însăși existenței creației, fiind un simbol pelasg.

Dar cei 318 episcopi nu au preluat de la păgâni doar simbolul crucii, au preluat și portul unor haine speciale care să îi deosebească pe preoți de cei ne inițiați. Isus mergea și propovăduia noua credință îmbrăcat în cămașă de in și încălțat în sandale. Poate cineva să afirme că l-a văzut pe Isus cu un kg de aur atârându-i pe după gât? Poate spune cineva că l-a văzut Isus cu o cruce atârnată de gât? Nu, toată această recuzită datează din anul 325 când împăratul Constantin a dorit să i se construiască o religie pentru interesele lui, religie care astăzi n-i se spune că urmează credința lui Isus. Nimic mai fals, religiile actuale sunt o compilație dintre unele învățături propovăduite de Isus, "asezonate" din greu cu obiceiuri preluate integral de la păgâni. Rezultatul: un mix pe gustul și nevoia împăratului.

Ar mai fi o remarcă care întărește părerea mea despre existența și ritualul crucii în religiile actuale: ortodoxii fac semnul crucii de la dreapta spre stânga, catolicii fac semnul crucii de la stânga la dreapta, iar reformații nu fac deloc semnul crucii.

Întrebare: cine e mai creștin dintre acești așa ziși religioși? Nici unul, Isus nu a purtat cruce atârnată de gât și nici nu a binecuvântat masele cu semnul crucii.

Dar să ne întoarcem la simbolistica lui Martinus.

Pentru început cred că e bine să plecăm de la descrierea simbolului nr. 40 - Semnul crucii, simbol care e chintesența întregii expunerii. Acesta e un simbol care e determinant și atunci când ne vom referi la cosmos, dar și la microcosmosul în care existăm.

Semnul crucii este o imagine în oglindă a celei mai înalte structuri de viață. Brațele orizontale și verticale ale crucii reprezintă, respectiv, existența materiei dar și a aspectului vieții. Brațul orizontal simbolizează cercetarea „transversală” în materie, cercetare care oferă răspunsuri în ceea ce privește greutatea și măsurile. Brațul vertical simbolizează cercetarea „pe lungime” a materiei, cercetarea care se potrivește cu cea care trăiește de fapt, ceea ce constituie crearea și experiența a ceva din spatele materiei. Crucea este astfel un simbol al percepției senzoriale perfecte, fiind atinsă o capacitate ridicată atât de experiență fizică, cât și de experiență spirituală. Prin urmare, este un „simbol al luminii” eterne, reprezentând cea mai înaltă lumină din conștiință.

Principalele detalii ale simbolului sunt:

- Secțiunea strălucitoare din stânga indică nebuloasa stelară din microcosmos; secțiunea strălucitoare din dreapta indică nebuloasa stelară din macrocosmos. Aceste două secțiuni simbolizează zonele care se află în afara domeniului de cercetare materială în microcosmos și macrocosmos.
- Linia punctată dintre aceste două secțiuni arată direcția actuală a cercetării științifice terestre, care trece „transversal” prin materie și are ca rezultat răspunsuri în ceea ce privește greutatea și măsurile.
- Linia punctată vertical indică cercetări „pe lungime” în materie, care oferă cunoașterea voinței, scopului creațiilor din lumea materiei și cunoașterea faptelor eterne care sunt sursa materiei.

După cum se poate lesne observa, în filozofia lui Martinus putem spune că acesta a reușit să cuprindă Universul ca un complex de universuri ce se întrepătrund, și se completează armonios. La vremea aceea, în 1921, nu se răspândise încă principiile mecanicii cuantice, dar Martinus „întrezărea” apariția acesteia.

Așa cum am mai spus, Crucea este un simbol ce reprezintă firul roșu al întregii opere a lui Martinus.

Ciclul spiral cosmic

Unul din simbolurile emblematice ale operei lui Martinus este simbolul nr. 14 - Ciclul spiral cosmic 1

Este interesant faptul că în concepția lui Martinus, totul e supus evoluției și mai ales, totul este viu.

În momentul în care Divinitatea a creat Universul nostru, s-a plecat de la o „ființă” vie constituită din minerale, fapt dovedit științific de oamenii de știință care au reușit

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

să surprindă apariția de noi stele.

Toate ființele vii fac parte dintr-o eternă cooperare organică organizată ca un ciclu spiral. În fiecare ciclu, ființele experimentează o mișcare de la întuneric sau ignoranță la lumină sau conștiință cosmică și iubire, și apoi la noi experiențe de întuneric și lumină în noi cicluri spirală. Fiecare nou ciclu spiral este experimentat ca o nouă variație. Fiecare ființă vie este un macrobeing (ființă macro) care asigură spațiu de viață și condiții de viață pentru elementele micro, în spirale sub ele, și în același timp cu ea, întrucât fiecare micro element în sine primește spațiu de locuit din macrobeings, spațiu poziționat în spiralele de deasupra ei.

Principalele detalii ale simbolului sunt:

- Simbolul reprezintă șapte cicluri în spirală cosmică.
- Cel din mijlocul marcat D simbolizează ciclul în care ne aflăm și care constituie mezocosmosul nostru.
- Ciclurile în spirală A - C constituie microcosmosul nostru. Spirala C simbolizează ființele organelor noastre, spirala B ființele noastre celulare și spirala A micro-viețile care sunt descrise drept substanță sau materie.
- Ciclurile în spirală E - G constituie macrocosmosul nostru. Spirala E este domiciliul planetelor, spirala F conține sistemul solar, iar spirala G sistemul galactic.

Ciclurile sunt marcate prin simboluri, plecând de la centru spre exterior. Cum sunt mai dificil de evidențiat aceste micro simboluri, s-a convenit a fi marcate alfabetic, primul ciclu fiind marcat cu litera A, el fiind plasat la centrul spiralei.

Altfel spus, segmentele spiralei pot fi explicate și sub o altă formă, ambele fiind similare ca structură și conținut.

Simbolul prezintă șapte circuite cosmice în spirală. În cadrul fiecărui ciclu, se experimentează cele șase planuri ale vieții și toate contrastele vieții. În acest fel, baza reînnoirii vieții veșnice este formată pentru toate ființele vii. Câmpurile colorate simbolizează cele șase planuri ale vieții.

Nume	Ciclul spiral
A	ATOM / spirala materiei
B	spirala celulară
C	spirala corporală
D	spirala noastră proprie (Câmpul alb simbolizează zona pe care o percepem în mod normal ca fiind vie.)
E	spirala planetară
F	spirala sistemului solar
G	Vintergatspiralen (spirala sistemului galactic)

Circuitele spiralate sunt interminabile în microcosmos și în macrocosmos și formează o colaborare organică perfectă între toate ființele vii ale universului.

Haide-ți să încercăm să deslușim acest simbol, sub o formă mai accesibilă nouă, cei pentru care descrierea concretă, materială este mai ușor de asimilat.

Ce ne spune simbolul? Ideea de bază este că Dumnezeu / Divinitatea, a creat inițial mineralele din care a creat ulterior ființele regnului vegetal, ulterior regnul animal, și apoi omul.

Dacă ne referim la evoluția din cadrul spiralei B, C, și D vom observa că există o continuitate în evoluția de la organismele mono celulare, la plante, apoi la animale și om. Să ne reamintim de teoria evoluționistă a lui Darwin. El susținea că omul se trage din maimuță, care este practic un animal. Este perfect adevărat, dar acesta a omis un element esențial în cadrul procesului evolutiv, și anume: *"În fiecare ciclu, ființele experimentează o mișcare de la întuneric sau ignoranță la lumină sau conștiință cosmică și iubire, și apoi la noi experiențe de întuneric și lumină în noi cicluri spirală. Fiecare nou ciclu spiral este experimentat ca o nouă variație"*. Cum se poate traduce această frază?

Pentru a vă supune atenției această teorie și din alt punct de vedere, să ne referim la cele prezentate de Rudolf Steiner la CONFERINȚA a III-a (Regnurile naturii • Eurile-grup • Centrul ființei omenești • Regnurile superioare ale ființelor spirituale - Stuttgart, 6 august 1908). Acesta spunea:

"Să analizăm acum mai îndeaproape Pământul. În lumea vizibilă, suntem înconjurați de ceea ce numim cele patru regnuri ale naturii: regnul mineral, regnul vegetal, regnul animal și omul. Dar omul nu este numai ființa fizică, materială, pe care ne-o arată simțurile, pe care ne-o descrie și ne-o explică știința; el este o ființă complexă, care este alcătuită dintr-un corp fizic, un corp eteric, un corp astral și din Eul său. Dacă însă privim și celelalte regnuri ale naturii, ne dăm seama că aceste noțiuni – corp fizic, corp eteric, corp astral și Eu – li se aplică și lor în egală măsură. Dacă rămânem în limitele fizice, omul este singura ființă terestră căreia îi recunoaștem un Eu; în această lume fizică doar omul posedă un Eu conștient. Nu aceeași situație o au animalele; animalul nu are, ca omul, Eul său în corpul fizic. Dacă comparăm omul cu animalul, putem spune de la început că în timp ce omul este o individualitate, delimitată de învelișul său fizic, care posedă un Eu personal, animalul nu are așa ceva; nu există decât un Eu comun pentru fiecare specie animală. De exemplu, toți leii sau toți urșii au un singur Eu comun și de aceea numim acel Eu animal un Eu-grup. Eul omenesc se manifestă în lumea fizică; cu toate că nu putem să-l vedem cu ochii noștri, el există în fiecare om. La animal situația este diferită; Eul-grup nu se dezvăluie în lumea fizică. Pentru a vă imagina acest Eu-grup închipuiți-vă un zid în care s-ar fi făcut zece orificii. Dacă mă aflu de cealaltă parte a zidului și-mi trec degetele prin aceste orificii, îmi puteți vedea degetele, dar nu mă vedeți pe mine. Vă veți da seama desigur că degetele nu se mișcă singure, ci că trebuie să fie cineva ascuns care determină mișcarea lor, cu alte cuvinte veți bănui existența unei ființe căreia îi aparțin cele zece degete. Această comparație ne face să înțelegem Eul-grup al animalului. Toții leii pe care îi percepem în plan fizic sunt ființe în spatele cărora se află ceva. La fel ca și în cazul celui care își trece degetele prin zid, acel ceva comun tuturor leilor rămâne ascuns, deoarece nu se află în lumea fizică. Eul omului se află în lumea fizică, cel al animalului în lumea astrală. Pentru a reprezenta schematic raportul dintre animal și Eul său, trebuie să stabilim o demarcație între lumea fizică și lumea astrală; în cazul omului, Eul său este aici, în lumea fizică; în cazul animalului, aici nu se află decât corpul fizic, cel eteric și cel astral. Al patrulea element, Eul, nu este în lumea fizică. De la fiecare animal pornește un fel de prelungire până în lumea astrală, unde toate aceste prelungiri se unesc și formează un înveliș, îmbrăcăminte Eului-grup animal, de exemplu Eul-leu. Acest Eu-grup trăiește în plan astral ca o personalitate individuală, ca și Eul uman în plan fizic. În plan astral, cel înzestrat cu clarviziune percepe Eul diverselor animale ca pe ființe individuale care își întind ramificațiile în lumea fizică."

.....

"Ne punem acum întrebarea: cum vede un clarvăzător Eurile-grup ale animalelor? Clarvăzătorul care privește, de exemplu, un Eu-grup de animale superioare vede un fel de rază luminoasă de-a lungul spinării animalului. Atmosfera noastră nu este străbătută

numai de curenții materiali pe care îi cunoaștem, ci prin ea trec în lung și în lat curenți de natură astrală. Clarvăzătorul vede Pământul străbătut de curenți de tot felul, printre care distinge Eurile-grup ale animalelor.

Apare acum a doua întrebare: ființele inferioare, de exemplu plantele, au ceva asemănător unui Eu? Bineînțeles. Pentru un clarvăzător care studiază o plantă, fizicul ei nu este de fapt decât o combinație a corpului fizic cu cel eteric. Să ne imaginăm suprafața pământului, rădăcinile unei plante, tulpina, frunzele și floarea. Ceea ce este aparent în lumea fizică nu are, ca omul, un corp eteric, un corp astral și un Eu, ci numai un corp eteric. Planta nu are corpul astral pe care îl are animalul. Dar de aici nu trebuie să deducem că astralul care ne pătrunde și care acționează și în lumea animală nu are nici o acțiune asupra plantei. Privită de un clarvăzător, planta se vede scăldată de raze care emană din substanța astrală. Aceasta este cea care participă la formarea florii. Creșterea plantei, frunză cu frunză, se face sub influența corpului eteric, dar este încoronată de floarea formată prin acțiunea substanței astrale care o înconjoară.

Clarvăzătorul vede deci că tot ceea ce crește este înconjurat de această substanță astrală. Dar mai există ceva legat de plantă – un Eu. Pentru a sesiza Eul plantei, trebuie să-l căutăm în adâncul Pământului. Acolo se află Eul tuturor plantelor – acesta este un adevăr esențial. Astfel, pe când Eul animalelor înconjoară Pământul, pentru a percepe Eul plantelor trebuie să ne îndreptăm privirile spre centrul Pământului.

Și într-adevăr, atunci când priviri clarvăzătoare pătrund până la această contemplare a plantei, Pământul, care în ochii omului pare că nu este decât o formațiune materială, se transformă într-un organism având în centru Eul; și acest Eu este alcătuit din toate Eurile plantelor. Pământul posedă un Eu care îi dă viață, iar plantele, ca și părul din capul oamenilor, cresc și fac parte dintr-un organism terestru planetar viu. Și atunci când smulgeți o plantă din rădăcină pământul suferă, sufletul-plantă simte durerea. Dimpotrivă, nu trebuie să credem că pământul suferă atunci când culegem flori; situația este contrarie. De exemplu, atunci când se seceră grâul, privirea clarvăzătoare percepe unde de mulțumire care străbat lanul.

Aici nu-și au locul considerații de natură morală. Ați putea întreba de exemplu: este un rău mai mic atunci când un copil culege fără rost tot felul de flori, decât atunci când o plantă este scoasă din rădăcini cu grijă și cu bune intenții? Faptele sunt totuși acestea. Dacă scoateti o plantă din rădăcină, provocați o suferință pământului, în schimb îi faceți bine atunci când tăiați o floare. Căci pământul dăruie cu plăcere ceea ce poartă la suprafață, și atunci când animalele pasc el simte o mulțumire asemănătoare cu cea pe care o simte o vacă când sugă vițelul. Acesta este un fapt ocult. Planta care iese din pământ și este scăldată de o rază astrală reprezintă pentru pământ ceea ce este pentru animale laptele pe care îl dau. Acestea nu sunt simple comparații, ci fapte. Privirea care poate să pătrundă în lumea astrală nu vede totuși Eul plantei; pentru aceasta trebuie să ajungă în lumea vie a Terrei.”

.....

”Eurile-grup ale animalelor se află deci în lumea astrală, pe când Eul plantelor se întâlnește în lumea mamei Geei.

Se pune bineînțeles întrebarea: din ce este alcătuită lumea minerală, cea a pietrelor despre care se spune că sunt moarte? Au și ele un Eu sau corpuri superioare? Piatra nu are în această lume decât un corp fizic. Corpul eteric al mineralului îl înconjoară și-l învăluie din toate părțile. Când luați, de exemplu, un cristal, trebuie să vă imaginați că toată această formă este un vid eteric, și că doar acolo unde nu mai este substanță fizică începe etericul; așa cum planta este scăldată în elementul astral, mineralul este

înconjurat de elementul eteric. Acest element eteric își are locul în lumea astrală – luați aminte, în acest caz etericul își are locul în lumea astrală. Situația este mai complicată decât se crede de obicei. Nu trebuie să credem că în lumea astrală totul este astral, tot așa cum nu totul este fizic în lumea fizică. De exemplu, în plan fizic avem corpul eteric, corpul astral și chiar Eul omului. Cel înzestrat cu clarviziune vede corpul eteric al mineralului în lumea astrală.

Deci unde se află corpul astral al mineralului?

El apare ca niște raze cu o formă foarte aparte. Imaginați-vă aceste raze înfipite ca niște ținte în corpul eteric – formațiuni luminoase care se alungesc din ce în ce mai mult și pătrund, ca să zicem așa, în corpul eteric al mineralului. Acestea sunt imaginile radiante de substanță astrală pe care le reflectă fiecare mineral. Aceste imagini nu au margine, căci ele radiază în spațiu spre infinit. Când studiați un cristal, vedeți deci la început spațiul plin de materie fizică; apoi prin clarviziune percepeți o formă fizică scaldată în lumina corpului eteric, în care apar înfipite formațiuni de raze care se întind în toate direcțiile spațiului, prelungindu-se spre infinit. În acest fel, din punctul din spațiu umplut de o materie oarecare privirea voastră are acces spre infinit. Nu există nici un punct din spațiu care să nu aibă raporturi cu întregul Univers. Ca și cum în lumea noastră fiecare ființă ar fi atârnată de mii și mii de fire luminoase de natură spirituală, legături de lumină care se întind în infinitatea spațiului; imaginați-vă că pe măsură ce se prelungesc aceste linii luminoase ajung să conflueze. Și, într-adevăr, atunci când un mineral este analizat prin clarviziune, iată ce zărim: corpul fizic este înconjurat de imaginea luminoasă a corpului eteric; apoi se văd raze care ies din el și se prelungesc la infinit în spațiu; le vedem cum dispar ca într-o sferă goală pe dinăuntru; fiecare mineral este punctul central al unei astfel de sfere și acestea există peste tot, în întreaga lume. Ele sunt cuprinse unele în altele, și când privirea clarvăzătoare se înalță treptat până la locul unde se unesc toate razele, vede cum din toate punctele spațiului se reflectă razele acestor Euri ale mineralelor. Privirea clarvăzătoare percepe aceste Euri când ajunge în regiunile superioare ale Devachanului (Devachan este considerat locul în care majoritatea sufletelor merg după moarte, unde dorințele sunt mulțumite, corespunzând credinței creștine din ceruri. Cu toate acestea, Devachan este o stare temporară, intermediară de a fi înainte de renașterea sufletului în lumea fizică). Acolo se găsesc ele.

Să recapitulăm studiul nostru asupra diferitelor regnuri. Eul omului se află în plan fizic, Eul animalului în plan astral, cel al plantei în părțile inferioare ale Devachanului, iar cel al mineralelor în părțile superioare ale Devachanului.

Deci mineralele se află pe Pământ într-o situație opusă celei în care se află omul. Eul omului este închis în corpul său, fiecare om este un centru pentru sine.

Plantele la un loc formează un centru terestru, iar Eurile mineralelor constituie periferia sferei lumești. De aceea, oriunde se află omul, Eul său este în centru, în timp ce Eul mineralului este pretutindeni la periferie.

Se înțelege acum cu ușurință că sufletul mineralului se găsește în cu totul altă situație decât, de exemplu, sufletul omenesc sau cel animal. Când un mineral este sfărâmat, el nu simte durere, ci dimpotrivă o senzație plăcută; din cariere se desprind curenți de bucurie universală atunci când pietrele sar în bucăți. Dimpotrivă, ați provoca o durere imensă dacă ați încerca să uniți din nou toate bucățile, toate fragmentele. Puteți observa aceasta și în alt mod. Imaginați-vă un pahar cu apă caldă în care se pune sare. Sarea se dizolvă, și materia împreună cu ea, dar se produce o senzație de bunăstare prin separarea părților minerale dizolvate în apă. Dacă apa se răcește, sarea recrystalizează; o senzație de durere este legată de acest proces. Inițiații au știut aceste lucruri și le-au spus întotdeauna oamenilor. Trebuie însă ca oamenii să învețe să le

înțeleagă. Unul dintre marii inițiați a spus în această privință o vorbă plină de un sens profund. Gândiți-vă ce a fost Pământul odinioară. Astăzi pășim pe un teren solid, dar n-a fost întotdeauna așa. Când ne întoarcem înapoi în trecutul Pământului, îl găsim din ce în ce mai moale, apoi lichid și chiar gazos. Tot ce este astăzi dur, mineral, s-a cristalizat pornind de la acel lichid. Pentru ca omul să poată merge pe pământ, trebuia ca tot ce era lichid și neconsistent să se solidifice: pentru ca omul să existe, Pământul a trebuit să treacă prin mari suferințe, căci această solidificare a masei terestre a fost însoțită de mari dureri. De aceea Sfântul Pavel ne spune: „Toată creația suspină în dureri, așteptând copilul adoptat“. Deci Pământul a trebuit să se solidifice în dureri și să formeze solul mineral pentru ca omul să fie făcut fiu al lui Dumnezeu.

Dacă omul ar cunoaște așa cum se cuvine scrierile adevăraților inițiați, ar avea un respect nemărginit pentru ei; fiecare rând din Scripturi l-ar copleși de emoție, dacă i-ar înțelege sensul cu ajutorul Științei spirituale. În această expresie: „Toată creația suspină în dureri“ sunt cuprinse mistere cosmice. Bineînțeles că aceste adevăruri nu vor deveni din nou fecunde pentru omenire decât atunci când ele vor pătrunde în simțirea ei. Nu este necesară o idee abstractă, pur intelectuală, asupra lor, ci ele trebuie să fie asimilate, încorporate în cunoașterea adevărată.

Să observăm cum crește planta, protejată de sus de corpul astral și avându-și Eul în centrul Pământului. Ce face corpul astral care învăluie floarea? Acțiunea sa este foarte importantă pentru viața plantei și pentru a înțelege aceasta trebuie să adâncim și mai mult studiul structurii spirituale a existenței noastre terestre.

Am văzut într-o prelegere anterioară că era o vreme când Pământul și Soarele formau un singur corp. Omul exista deja în acele vremuri, dar în condiții total diferite de cele de astăzi; el avea o stare de conștiință clarvăzătoare difuză; organismul său era adaptat la viața de pe această masă terestră-solară. În zilele noastre, când o rază de soare îi atinge ochiul, omul vede această rază. Adică, el vede raza care vine din exterior, sau mai degrabă vede prin intermediul acelei raze. Dar nu era așa atunci când omul era încă, împreună cu Pământul, în Soare. Atunci el vedea raza de soare, ca să zicem așa, din interior, vedea sufletul pătruns de acea rază - și știți care erau forțele acelui suflet? Forța care există în raza de soare este aceeași cu cea care străbate corpul vostru astral. Lumina fizică nu este decât corpul exterior al luminii astrale care emană din Soare și de fapt acest element care acoperă planeta este strâns înrudit cu astralul care provine din Soare. Aveți dorințe, voință, pentru că aveți un corp astral – floarea este încălzită de dorința, sentimentul, voința de a aspira, de a atrage sufletul din raza de soare, și, odată cu sufletul, elementul cel mai pur, Eul; prelungirea razei, prin intermediul plantei, ajunge până în centrul pământului. Această acțiune a spiritului razei, care prin intermediul plantei pătrunde în centrul pământului, exprimă activitatea Eului plantei. Așa colaborează spiritul, planta și Soarele. În realitate forțele spirituale pe care le conține Soarele sunt în permanență drenate spre Pământ. De către cine? De către acele corpuri astrale care scaldă floarea, tinzând spre sufletul din raza de soare, aspirându-l cu aviditate și transmițându-l Pământului. Influența razelor de soare în lumea fizică nu este decât un aspect al realității – celălalt este această acțiune intimă asupra plantei a unui element însetat de lumina pe care Soarele o trimite pe Pământ.

E lesne de înțeles acum cum se poate aplica aceasta în practică. Imaginați-vă un om al viitorului care va fi capabil să resimtă față de fiecare plantă acea dorință arzătoare pe care o are aceasta aspirând la sufletul solar. Acest om ar avea, pe o treaptă spirituală superioară, ceea ce posedă, pe o treaptă inferioară, animalul care pe pășune alege plantele care sunt potrivite pentru el și le lasă deoparte pe celelalte. Animalul este condus de un instinct inconștient, dar de fapt de către spiritele superioare. Omul viitorului va alege în mod conștient plantele care îi sunt de folos, nu ca acum, când se

gândește ce i-ar putea furniza substanțele favorabile corpului său, ci va exista între el și fiecare plantă în parte o relație vie; el va ști că tot ce au asimilat plantele trece și asupra sa. Hrănirea nu va mai fi considerată o funcție inferioară, sufletul și spiritul său vor participa la acest act, pentru că el va ști că tot ce consumă este forma exterioară a unui suflet. Pentru vremurile noastre, vremuri de tranziție în care oamenii nu cunosc îndeajuns legăturile vii care îi unesc cu lumea, a fost nevoie să se realizeze tot felul de substitute. De ce, în toate timpurile, inițiații au îndemnat pe oameni să se roage înainte de masă? Rugăciunea aceasta nu este nimic altceva decât o mărturie că, prin intermediul hranei, în om se revarsă un element spiritual.

Iată deci cum se pot transforma sentimentele și senzațiile noastre atunci când asimilăm adevărata înțelepciune. Cu o siguranță comparabilă cu ceea ce este, pe o treaptă inferioară, instinctul animalului, omul va ști ceea ce face cu o limpezime luminoasă și strălucitoare; va ști aceasta pentru că va cunoaște sufletul a ceea ce va asimila. Recunoaștem chiar în acest domeniu valoarea practică pe care o va avea Știința spirituală în viitor.

Acum putem privi cu alte sentimente Universul. Pământul nu ne mai apare numai ca o planetă luminată de razele soarelui, el devine o ființă vie care aspiră, prin învelișul astral al plantelor, sufletul solar; vedem că Universul întreg este pătruns de Eul mineralelor – totul este străbătut de suflet și de spirit.”

E foarte interesant de urmărit teoria evoluționistă a lui Rudolf Steiner legată de continuarea evoluției omului, evoluție ce se înscrie în continuare pe spirala evoluției a lui Martinus. Iată ce ne spune Rudolf Steiner despre perspectiva evoluției noastre ca oameni:

”Dar nu se reduce totul la cele patru regnuri naturale: mineral, vegetal, animal și uman. Acestea alcătuiesc ceea ce omul poate vedea în mod normal. Am arătat deja că omul, de exemplu în timpul atlantiților, a fost alături de entități al căror corp cel mai dens era cel eteric. Amintirea acestor vremuri a fost păstrată de mitologiile diverselor popoare, dar acești Zeus, Apolo și alții au fost ființe reale pentru vechii atlantiți; în timpul somnului ei trăiau împreună cu aceștia. Există în mod real astfel de ființe care nu au coborât până la încarnarea corporală. Putem așadar percepe alte regnuri, superioare omului, dintre care trei ne interesează în mod deosebit. Să folosim pentru ele numele care le-au fost date de esoterismul creștin: regnul care se află în imediată atingere cu omul, cel al îngerilor, ce a fost numit cel al Spiritelor clarobscurului.

Următorul regn, superior celui al îngerilor, numiți în limba greacă Angeloi, este regnul arhanghelilor, Archangeloi sau Spirite ale focului, care preced un alt regn, și mai evoluat, cum este cel al forțelor originare, Archai, Spiritele personalității.

Vom analiza puțin viața acestor trei regnuri situate mai presus de om. Așa cum omul participă la viața plantelor atunci când cultivă pământul, aceste regnuri superioare participă la viața omenească. În prezent omul are un Eu, un corp astral, un corp eteric și un corp fizic. Ce anume asigură continuarea evoluției? Faptul că omul lucrează tot mai mult asupra propriei persoane. Astăzi Eul omului este în mare măsură neputincios față de alte părți din ființa sa. Gândiți-vă că omul de astăzi în general nu este în stare să-și stăpânească pasiunile, ci acestea, deci corpul său astral, sunt cele care îl dirjează. Din acest punct de vedere există deosebiri mari între oameni. Unii sunt supuși în întregime forțelor astrale, pasiunilor lor. Priviți pe sălbaticul care își mănâncă semenul și comparați-l cu europenii civilizați de acum; luați apoi în considerare un om foarte elevat, ca de exemplu Schiller sau Francisco d'Assisi. Vedeți că există o evoluție

continuă datorită eforturilor omului care învață să-și stăpânească corpul astral cu ajutorul Eului său.

Va veni o vreme când Eul va domina complet corpul astral, îl va anima, îl va pătrunde. Atunci omul va constitui un element superior, pe care îl numim Manas sau Eul-spirit și care nu este altceva decât corpul astral transformat de către Eu. În fond, corpul astral este alcătuit din două părți, dintre care una s-a transformat deja sub dominația Eului, pe când pe cealaltă Eul nu o stăpânește încă. Aceasta din urmă este încă plină de forțe și instincte inferioare, pe care Eul trebuie să le alunge și să le înlocuiască cu alte forțe. Dar pentru ca aceste forțe inferioare să nu distrugă corpul astral, trebuie ca acesta să fie pătruns, să fie animat de entități superioare care să-l guverneze acum, așa cum o va face omul atunci când va atinge punctul final al evoluției sale. Aceste ființe care au misiunea de a ține în frâu acea parte a corpului astral pe care omul nu o poate stăpâni sunt superioare omului – sunt îngerii sau Spiritele clarobscurului. De fapt, fiecare om se află în grija unui astfel de spirit, care îi conduce corpul acesta astral, și îngerul păzitor nu este rodul unei imaginații copilărești, ci exprimă o înțelepciune profundă. Acest înger de pază are o misiune importantă. Știm că omul trece prin multe reîncarnări. De la un anumit punct al evoluției începe să primească Eul în sufletul său și să trăiască pentru prima dată cu el pe Pământ. El moare, apoi după un anumit timp se reîncarnează, și astfel urmează reîncarnări după reîncarnări, până în viitorul foarte îndepărtat când evoluția omenirii se va sfârși. După ce va trece prin toate aceste reîncarnări, omul va căpăta în sfârșit capacitatea de a-și stăpâni perfect corpul astral.

Cel puțin în cazul unei evoluții normale, el nu poate ajunge la aceasta fără să fi trecut prin numeroase reîncarnări. Unul dintre spiritele superioare însoțește ființa cea mai intimă a omului care trece din încarnare în încarnare și îl îndrumă să-și îndeplinească misiunea aleasă de el pe Pământ. În realitate lucrurile se petrec ca și cum omul, la începutul peregrinărilor sale pe pământ, și-ar putea ridica privirile spre o ființă sublimă, modelul care îi stăpânește corpul astral și care îi spune: astfel va trebui să fii tu atunci când îți vei fi îndeplinit evoluția terestră. Misiunea îngerilor este să dirijeze încarnările umane. Ca atare, fie că spunem că omul își contemplă Eul său superior, de care trebuie să se apropie tot mai mult, fie că spunem: omul își contemplă îngerul ca pe un model sublim, în fond aceasta reprezintă absolut același lucru.

După aceea, continuându-și opera, omul își va transforma în mod conștient corpul eteric în Buddhi sau Spirit al vieții; în prezent el face acest lucru în mod inconștient. De aceea lumile spirituale superioare trebuie să acționeze în corpul eteric, și această activitate revine Spiritelor focului. Dar corpurile eterice ale oamenilor nu sunt atât de diferențiate individual cum sunt corpurile astrale. Fiecare om are calitățile și defectele sale, dar în ceea ce privește corpul eteric, aici există o oarecare egalitate; acest lucru se exprimă în calitățile unei rase, ale unui popor. De aceea nu există înger păzitor pentru corpul eteric așa cum există pentru cel astral. Păzitorii popoarelor și raselor sunt spiritele focului. Popoarele și rasele de pe pământul nostru sunt călăuzite în mod colectiv de aceste spirite numite arhangheli sau spirite ale focului. Ochii voștri descoperă acum lucruri care rămân abstracte pentru foarte mulți oameni, dar care sunt absolut concrete pentru cel a cărui privire pătrunde în lumile spirituale.

Când se vorbește despre spiritul sau sufletul unui popor, se consideră că aceasta este numai o formulă abstractă oarecare. Dar pentru un observator ocult situația este alta. Poporul în întregime îi apare ca încastrat într-o substanță spirituală, și această substanță spirituală este corpul unui spirit al focului. Din timpuri imemorabile Pământul nostru este condus și îndrumat, din popor în popor, din rasă în rasă, de către Spiritele focului, care sunt implicate pas cu pas în evoluție și a căror expresie o constituie sufletele popoarelor.

Dar există și altceva, independent de comunități ca poporul sau rasa. Vedeți câte lucruri se detașează de aceste colectivități în epoca noastră. Dacă ne întoarcem cu gândul în secolul XIII, de exemplu, vedem că și atunci s-au ivit mișcări spirituale asemănătoare la toate popoarele europene, depășind sfera spiritelor popoarelor – este așa-numitul „spirit al vremii”. Acest spirit al vremii există în realitate, este corpul unor entități aflate pe o treaptă și mai înaltă, Spiritele personalității, Archai, Spirite ale originilor.

Vedem deci că Pământul nostru este înglobat într-o atmosferă spirituală. Din stratul mineral se ivesc plantele; animalele și omul care pășește pe pământ; acesta la rândul său este înconjurat de entități spirituale: spirite care conduc pe fiecare om în parte, spirite care călăuzesc popoarele și rasele și cele care marchează spiritul timpului dintr-o epocă într-alta.

.....

Am vorbit despre diversele entități spirituale care într-un sens completează regnurile care ne înconjoară în lumea fizică. Am văzut că plantele și chiar pietrele posedă un Eu și un corp astral și privirile spiritului nostru s-au ridicat spre realități care sunt deasupra celor pe care le percepe ochiul fizic și pe care le poate concepe creierul fizic. Am văzut, pe lângă aceasta, că ființe superioare acționează în tot ceea ce înfăptuiește omul în decursul evoluției sale pe pământ și chiar că o ființă de natură superioară intervine în destinul individual al fiecărui om în sensul de a îl ajuta să își ducă la bun sfârșit lecția pe care și-a ales-o înainte de revenirea în viața materială.

Din punctul de vedere al Științei spirituale, orice om, în decursul vieții care se desfășoară între nașterea fizică și moarte, ne apare la început ca stăpân incontestabil atât al lumii sale interioare cât și al acțiunilor și al voinței sale. Dar știm că entitatea sa interioară parcurge numeroase reîncarnări și că în situația normală a evoluției sale actuale omul nu este încă în stare să exercite o influență care să treacă dincolo de întruparea pe care o trăiește; prin urmare este nevoie ca niște ființe să acționeze în el pentru a-i imprima forțe de orientare care să nu se limiteze numai la ceea ce se petrece între naștere și moarte, ci să depășească acest interval și să lege o încarnare de alta. Aceste ființe spirituale, după cum am spus, sunt numite în esoterismul creștin îngeri sau Angheli; pot fi, de asemenea, numite Spirite ale clarobscurului sau, în știința spirituală rosicruciană, Fii ai Vieții. Toate aceste denumiri vor deveni încetul cu încetul mai clare. Am studiat de asemenea modul în care comunitățile umane, rasele și popoarele sunt conduse de spirite pe care le numim Arhangheli sau Spirite ale focului; în sfârșit, ceea ce depășește viața limitată a unui popor, ceea ce se exprimă în spiritul epocii este condus de forțe originare numite și Archai sau Spirite ale personalității, sau după terminologia teosofică Asuras. Astfel, oriunde ne aflăm, entitățile spirituale pătrund în universul nostru și vedem cum regnurilor care ne înconjoară li se adaugă încă trei. Să ne reprezentăm acum care sunt manifestările exterioare ale acestor ființe.

Observarea materială obișnuită a planetei noastre ne arată că ea este alcătuită din pământ, apă, aer și foc. Așa cum știm deja, acestea sunt cele patru stări ale materiei exterioare. Ceea ce înțelegem în general prin „pământ” este ceea ce acum este numit „solid”. Tot ceea ce este lichid (nu numai apa, dar chiar și de exemplu, mercurul, este desemnat de termenul de „apă”; aerul se extinde asupra a tot ce este gazos; cât despre ceea ce resimțim că este dotat cu un oarecare grad de căldură, ni-l reprezentăm pătruns de ceea ce numim „căldura substanțială”, care pentru noi nu este o calitate exterioară, ci o prelungire a stărilor fizice la care ne-am referit mai înainte și de care este strâns legată. Acesta este modul în care ne putem reprezenta la început ceea ce ne înconjoară sub aspect material.

Reprezentând o gradăție a ființei, pământul sau solidul este o stare mai grosieră decât lichidul, lichidul o stare mai grosieră decât gazul, iar gazul o stare mai grosieră decât căldura. Prin însușirile sale căldura pare a fi o stare intermediară între starea substanțială și radiație. Ca atare, căldura se comportă în unele situații ca o substanță care se poate combina sau nu cu alte substanțe și atunci vorbim de substanțe bune conducătoare de căldură, iar alteori ca radiație, și atunci o găsim ca o componentă a spectrului luminii albe, în domeniul infraroșului.

Or, spiritele pe care le-am amintit mai înainte trăiesc în aceste diverse elemente materiale ca într-un corp exterior. Pentru acela care observă universul cu o privire clarvăzătoare, elementul lichid, și îndeosebi apa, este străbătut și însuflețit nu numai de ființe de natură acvatică, cum ar fi peștii și altele, ci și de entități spirituale, cu toate că lichidul este instabil și incapabil de a păstra vreo formă precisă. Într-adevăr aceste entități sunt întrupate într-o formă fluidă care se modifică neconținut și pe care, prin urmare, ochiul omenesc nu o poate vedea. Aici trăiesc cei pe care i-am numit îngeri sau Spirite ale clarobscurului. Ei au într-adevăr un corp fizic, dar care nu are o consistență bine definită. Atunci când miturile antice și legendele vorbesc de „ființe acvatice”, aceasta nu este fantezie, ci relatarea unui fapt real. În elementul cunoscut sub numele de „aer”, și mai ales în aerul care ne înconjoară, trăiesc entități numite arhangheli. Și nu este numai o legendă ceea ce se povestește, cum că vântul care suflă și formează vârtejuri este manifestarea corporală a acelui regn. Când spunem că îngerii trăiesc în elementul apă, trebuie să adăugăm că este vorba în mod special de acea apă care umple atmosfera sub formă de vapori, care este pulverizată ca o ceață fină în aer; în acest aer, cel înzestrat cu clarviziune percepe prezența corporală a arhanghelilor. Căldura pe care o simțim în noi este semnul fizic al ființelor pe care le numim Spirite ale personalității sau forțe originare. Vă puteți da seama că nu atât cele patru elemente: pământ, apă, aer și foc sunt cele care alcătuiesc omul, ci îndeosebi ființele pe care le-am numit mai sus. Ele compun corpul uman în aceeași măsură ca și materia; îl pătrund și îl străbat în permanență.

Dar încă nu am epuizat lista ființelor care se ocupă de om. Există unele și mai elevate, care sunt superioare chiar și Spiritelor personalității și a căror acțiune interesează Universul, Pământul și Omul.

Printre acestea se numără, de exemplu, ființele care vin spre noi strălucind în lumină; lumina este pentru noi ceva și mai subtil decât căldura. Peste tot unde se împrăștie raze, întâlnim în lumină veșmântul entităților superioare pe care esoterismul creștin le numește „Puteri”. „Exousiai”; sunt numite de asemenea Spirite ale formei, căci ele dau formă la tot ce ne înconjoară. Peste tot unde vedem lucruri limitate de forme exacte, putem recunoaște activitatea acestor spirite. Am văzut că Spiritele timpului care se manifestă în decursul evoluției terestre sunt dependente de Spiritele personalității; Spiritele formei au de îndeplinit o misiune și mai înaltă. De la începuturile evoluției umane, adică din momentul în care omul a realizat prima sa încarnare, Spiritul timpului s-a transformat neîncetat; noi conducători au apărut din falanga Spiritelor personalității. Dar există ceva care depășește și acțiunea Spiritelor timpului și care se continuă de-a lungul întregii istorii a omenirii. Atunci când omul și-a început misiunea pe pământ, entitățile spirituale au intervenit în omenire și lor le datorăm posibilitatea de a acționa ca oameni pe acest pământ. Aceste spirite, pe care le-am numit Spirite ale formei, dirijează de la începutul misiunii terestre ansamblul tuturor acțiunilor celorlalte entități: Spiritele personalității care trăiesc în Spiritul timpului, Arhangheli colectivităților și îngeri fiecărui individ. Aceste Puteri au avut drept sarcină să vegheze asupra misiunii terestre în ansamblul ei; sarcina lor privește întreaga planetă. Întâlnim aceste Puteri sau Spirite ale formei atunci când ne ridicăm deasupra Spiritului timpului până la Spiritul întregii omeniri.

Știți desigur că planeta terestră este supusă, ca și omul, legii reîncarnării. Pământul nostru a trecut odinioară printr-o etapă pe care o numim vechea Lună. Misiunea terestră nu se realiza atunci în aceeași formă ca cea în care se face astăzi pe Pământul propriu-zis. Luna a avut o altă misiune, căci fiecărei stări planetare îi corespunde în Cosmos o misiune aparte; nimic nu se repetă în același fel, totul este supus evoluției.

Odinioară, în vremea acelei încarnări a Pământului pe care o numim vechea Lună, Spiritele mișcării, Dynamis sau Virtuții, în sensul esoterismului creștin au avut o sarcină analoagă cu cea pe care o au pe pământ Spiritele formei.

Să mergem și mai mult în urmă pe scara evoluției, până la starea planetară care a precedat vechea Lună - străvechea stare solară, care nu are nimic comun cu soarele pe care îl vedem astăzi pe cer. Era guvernat de entități, așa cum sunt Spiritele formei pe Pământ și Spiritele mișcării pe Lună. Esoterismul creștin le desemnează prin numele de Kyriotetes sau Dominante; acestea sunt Spiritele înțelepciunii. Ele au domnit pe vechiul Soare. Ajungem acum la cea mai veche stare planetară, la vechiul Saturn. Ființele care au dominat acolo sunt cele pe care le numim Tronuri sau Spirite ale voinței. Ne-am apropiat astfel din treaptă în treaptă de ființe spirituale care dirijează nu numai ceea ce se transformă, ca Spiritul timpului, ci a căror misiune privește un astru în ansamblu și nu se schimbă decât atunci când se trece de la o planetă la alta. Tronurile, Spiritele înțelepciunii, Spiritele mișcării și Spiritele formei sunt încă într-un contact permanent, strâns cu noi, cu toate că această uniune este mai puțin intimă și mai puțin tangibilă direct față de cea care ne leagă de entități spirituale de natură mai puțin elevată. Vom încerca să ilustrăm printr-un exemplu modul în care acționează aceste entități în evoluția planetei noastre. Dar pentru aceasta va trebui mai înainte să facem unele considerații privind evoluția pe care o parcurg Îngerii, Arhanghelii și Spiritele personalității. Toate acestea sunt superioare omului actual. Dar va veni vremea când și omul va atinge grade superioare ale evoluției. Când va avea loc următoarea încarnare a Pământului nostru, în stadiul Jupiter, omul va ajunge la nivelul pe care astăzi îl ocupă îngerii, căci el evoluează neîncetat spre grade de perfecțiune tot mai înalte. Același lucru s-a întâmplat cu celelalte entități; ele nu au fost dintotdeauna ceea ce sunt astăzi și au trecut și ele prin stadii inferioare. De exemplu, îngerii au străbătut în trecut stadiul de om, care este stadiul nostru pe Pământ; pentru ei aceasta s-a petrecut pe vechea Lună, și dacă au devenit ceea ce sunt acum, aceasta s-a realizat ca urmare a efortului depus de ei înșiși.

Arhanghelii sau Spiritele focului au trecut de asemenea prin stadiul lor omenesc, pe vechiul Soare; ei erau pe atunci în stadiul în care suntem noi acum, păstrând proporțiile; acum ei sunt cu două etape înaintea noastră. Cât despre Spiritele personalității, ele au cunoscut un stadiu omenesc pe vechiul Saturn. Erau cu un grad deasupra ființelor care au străbătut acest stadiu pe vechiul Soare, iar astăzi sunt cu trei etape mai avansate decât omenirea de pe Pământ.

Spiritele formei, Puterile, care ne apar ca ființe de o elevație sublimă, și-au săvârșit stadiul omenesc într-un trecut înimaginabil de îndepărtat; atunci când a început prima încarnare a Pământului nostru în stadiul pe care îl numim vechiul Saturn, ele terminaseră deja această evoluție omenească. Pe această cale putem măsura cât de elevate trebuie să fie sentimentele noastre când ne ridicăm privirile spre aceste Ființe spirituale. Totuși și acestea se supun legii evoluției, și cu toate că încă de pe vremea vechiului Saturn erau mai avansate decât este astăzi omul de pe Terra, ele n-au încetat să-și continue evoluția din treaptă în treaptă, în decursul încarnărilor planetare ale Soarelui, Lunii și în stadiul actual. Astfel ele au ajuns la un grad de perfecțiune atât de sublim, încât câmpul lor de acțiune a atins momentul în care nu mai au nevoie de o

planetă pentru a-și găsi substanțele prin care pot exista. Căci dacă, într-un anumit sens, toate celelalte entități au nevoie de planeta noastră: îngerii de apă, arhanghelii de aer și Spiritele personalității de foc, Spiritele formei deja nu mai au nevoie de starea noastră planetară. Au avut nevoie de un alt lăcaș, atunci când Pământul nostru și-a început evoluția, și acesta este motivul pentru care s-au despărțit de el.

V-am spus că a fost o vreme când globul pământesc și Soarele nu formau decât un singur corp. Spiritele formei, în acea vreme, erau unite încă cu Pământul; dar ca urmare a perfecțiunii pe care au dobândit-o au avut nevoie de o substanță mai subtilă decât cea pe care le-o putea oferi Pământul. Prin urmare ele au extras de pe Pământ elementele și ființele cele mai subtile și se poate spune că în acest mod s-a făcut desprinderea Soarelui. Acesta este motivul spiritual pentru care Pământul s-a despărțit de Soare. Această separare a corpurilor nu s-a produs numai datorită presiunii mecanice a unei explozii a materiei, ci și sub acțiunea unor entități spirituale: Spiritele formei au retras de pe Pământ elementele subtile și în urma acestui fapt s-a născut globul solar, care de atunci își îndreaptă din afară lumina către Pământ. Prin razele de soare se revarsă asupra noastră natura spirituală a Puterilor, de aceea v-am spus mai înainte că lumina este veșmântul acestor Puteri. Atunci când, cunoscând Știința spirituală, ne ridicăm privirile către Soare și vedem această lumină limpede ale cărei raze coboară către noi, recunoaștem în ea veșmântul spiritelor care-și îndreaptă forțele spre pământ pentru a ajuta și călăuzi misiunea pământească.

Dacă înțelegem că separările care s-au produs în Univers sunt determinate de entitățile spirituale care acționează asupra materiei, ni se clarifică și un alt fapt care altfel este greu de explicat. Știți că știința consideră că întregul nostru sistem solar a ieșit dintr-un fel de nebuloasă primitivă. Această teorie a lui Kant și Laplace a fost modificată de unii savanți ca Arrhenius, dar nu aceasta ne interesează în momentul de față. Să pornim de la teoria acceptată în general, după care aștrii care alcătuiesc sistemul solar s-au născut din condensarea unei nebuloase primitive; aceasta, intrând într-o mișcare de rotație, s-a fragmentat și așa s-a produs separarea Soarelui și a celorlalte planete. Învățătura Științei spirituale nu vine în contradicție în nici un fel cu această ipoteză științifică. Dacă cineva ar fi fost martor la ceea ce s-a petrecut în spațiul cosmic timp de milioane de ani și ar fi urmărit cum s-a diferențiat acea nebuloasă primitivă, dând naștere planetelor actuale, imaginea pe care ar fi avut-o n-ar fi fost prea diferită de cea descrisă de ipoteza științifică. Dar să analizăm cum percepe clarvăzătorul acea nebuloasă originară.

Și el vede un glob enorm, alcătuit dintr-o substanță foarte subtilă în care nu se pot distinge încă nici Soarele, nici Pământul, nici Jupiter, dar pentru el această nebuloasă nu apare din ceva necunoscut, ea are un trecut care ajunge până la vechea Lună, astrul care a precedat sistemul nostru terestru. Trebuie să ne imaginăm că vechea Lună, la fel ca și Pământul nostru, a fost un corp ceresc care s-a încheiat, dacă se poate zice așa, printr-o stare finală de spiritualizare. Ceea ce atunci căpătase o oarecare diferențiere a fost într-un fel amestecat din nou și și-a pierdut individualitatea într-o stare de nediferențiere. Apoi acel glob unic a intrat într-un fel de somn cosmic de unde a ieșit din nou la lumină atunci când din sânul Cosmosului a apărut acel glob de eter nebulos care reprezintă reîncarnarea vechii Luni. Pentru noi acel glob primitiv nu este numai o masă materială, noi vedem trăind în el într-un mod deosebit puternicele entități ale Spiritelor mișcării, Spiritelor forme și altele. Omul nu exista atunci decât în stare de germen, căci pe Lună el nu avea încă acel Eu pe care l-a primit numai pe Pământ. Dar toate entitățile spirituale care atinseseră deja un oarecare grad de evoluție erau legate strâns de acea nebuloasă originară.

Cum procedează cel care vrea să explice printr-o ipoteză fizică, materialistă, în ce mod s-a născut sistemul nostru solar din acea nebuloasă? Adesea în școli, pentru a ilustra

această evoluție, se recurge la următoarea experiență: se dă drumul la o picătură de ulei într-un lichid cu aceeași densitate, căruia i se imprimă o mișcare de rotație cu ajutorul unui mecanism foarte simplu; se poate vedea cum bula de ulei se aplatizează și din ea se desprind mici picături care formează tot atâtea globulețe care continuă să se învârtă în jurul primei picături. Astfel se reconstituie în mic, prin rotație, un fel de sistem planetar. Această experiență are o forță de sugestie foarte mare. Cum să nu-ți închipui că același lucru s-a petrecut în Univers? Se poate literalmente vedea că prin rotație poate apărea un sistem de planete. Dar se uită un lucru, pe care adesea este foarte frumos să-l uităm, dar nu și în acest caz: ne uităm pe noi înșine. Dacă n-ar învârti cineva axa care permite realizarea experienței, sistemul planetar nu s-ar naște. Este un caz frecvent pentru gândirea materialistă, care nu vede niciodată decât o jumătate a lucrurilor. Dacă am gândi riguros și logic, am fi siliți să admitem că există un uriaș care pune în mișcare în spațiul universal axa de rotație. Bineînțeles că nu există un astfel de uriaș în spațiu, dar există altceva. Nebuloasa universală nu este formată numai din materie, ea este străbătută și spiritualizată de acele entități despre care am vorbit; dorințele și aspirațiile lor, de natură diferită, sunt cele care vor da materiei forme de viață de asemenea diferite. Și din cauza lor se produc separări în funcție de starea lor de maturitate și de aceea, de exemplu, cele mai elevate dintre ele se desprind odată cu Soarele, în timp ce acelea care au nevoie de forțele și de substanțele terestre rămân pe Pământ. În această masă primitivă, clocotitoare, toate entitățile spirituale sunt active și organizează, prin desprinderi succesive, sistemul planetar pe care îl cunoaștem în zilele noastre.

Au existat și unele entități care, de exemplu, nu au atins pe deplin scopul pe care și-l propuneau Spiritele formei; ele erau rămase în urmă în evoluție. Prea avansate pentru a locui pe Pământ, nu erau totuși destul de înaintate pentru a se alătura elementelor solare subtile. Printre aceste entități predomină două categorii, a căror influență asupra Pământului o vom analiza. Căci dacă Spiritele formei care se realizaseră perfect își îndreaptă spre noi razele lor și acțiunea lor diriguitoare prin lumina Soarelui, ființele care se află într-un stadiu intermediar influențează de asemenea Pământul, dar dintr-o sferă mai puțin înaltă, cu toate că este superioară celei omenești. Aceste ființe au asimilat substanțele care le erau necesare și au făcut din ele corpuri cerești intermediare între Soare și Pământ, și astfel au apărut între acestea planetele Venus și Mercur. Tot astfel s-au desprins și celelalte planete din sistemul nostru solar, datorită faptului că alte entități le-au creat pentru a constitui câmpul lor de acțiune. Să mai evocăm o dată epoca în care Soarele tocmai se separase și Pământul rămăsese cu toți germenii care urmau să se dezvolte aici și să dea naștere într-o zi omenirii actuale, care nu exista în acel timp decât într-un stadiu primar. Existau de asemenea germenii a ceea ce a devenit regnul animal și regnul vegetal; acestea trecuseră deja prin încarnările anterioare ale Pământului, dar reapar sub formă de germeni. Să ne ocupăm în primul rând de om.

Atunci când Soarele era încă unit cu Pământul, forțe puternice care emanau de la sublimile entități solare exercitau asupra omului o acțiune care pornea din interiorul astrului. Omul era așa cum îl lăsase evoluția sa lunară; s-ar putea spune că ieșea din găoace și nu era înzestrat, la început, decât cu un corp fizic, un corp eteric și un corp astral. Corpul fizic nu era așa dens ca cel actual, era mai spiritual, mai subtil. Cât despre Eu, acesta nu se formase încă. Dar atunci când Soarele, împreună cu Entitățile solare, au luminat Pământul din afară, pentru om condițiile de pe Pământ s-au schimbat total. Gândiți-vă într-adevăr că atât timp cât Pământul și Soarele fuseseră unite înaltele entități solare fuseseră stânjenite în evoluția lor, ca și în acțiunile lor diriguitoare, de către forțele groșiere ale Pământului. De îndată ce s-au eliberat, ele s-au putut mișca în voie și au putut imprima o cu totul altă cadență evoluției, deoarece nu mai erau îngreunate de masa terestră. Deci ele s-au eliberat de Pământ și prin aceasta au

căpătat mai multă forță pentru a exercita din afară o acțiune mai puternică asupra oamenilor. Iar aceștia, care se supuneau acelor spirite atunci când Pământul stânjenea încă acțiunile lor, au acceptat cu atât mai mult acțiunea lor când aceasta a devenit liberă și puternică. Prin aceasta evoluția omenirii s-a accelerat neînchipuit de mult și viața oamenilor pe Pământ ar fi ajuns repede la capăt dacă n-ar fi intervenit altceva.

Unul dintre aceste spirite s-a despărțit împreună cu cetele sale din comunitatea entităților din care făcea parte și a rămas unit cu Pământul. A fost însărcinat cu misiunea de a ține în frâu și de a potoli avântul formidabil produs de afluxul forțelor solare pentru ca Spiritele soarelui să nu mai fie singurele care să acționeze. Dar dacă acest spirit desprins de celelalte ar fi rămas strâns legat de Pământ, dacă ar fi acționat numai în sânul acestuia, întreaga planetă s-ar fi pietrificat, căci influența acestuia ar fi fost predominantă în mod excesiv. Ce s-a întâmplat? Ducând cu el substanțele și forțele cele mai grosiere, acest spirit a părăsit Pământul. Prin acțiunea lui s-a format Luna actuală. Spiritul forme care a acceptat misiunea de a încetini și a reține avântul prea rapid al evoluției rămâne chiar și acum unit cu Luna.

Evoluția continuă. Pământul și Luna se despart. Ființele pământene suferă în mod special influența a două forțe: cea care vine de la Soare și cea care vine de la Lună. Sub acțiunea celei dintâi viața omului, abia începută, ar ajunge deja la capătul ei. El nu se poate dezvolta decât datorită faptului că forțele Soarelui și cele ale Lunii se contracarează, echilibrându-se reciproc. Omul își are locul său pe Pământ și primește din afară acțiunea spirituală a entităților care îi permit să înfăptuiască în acest loc evoluția sa actuală.

Am văzut că omul este călăuzit de la o încarnare la alta de către îngeri, dar acești îngeri nu sunt independenți în Univers; ei sunt conduși de către Ființele superioare care locuiesc în Soare. Dacă ar acționa numai spiritele solare, viața s-ar concentra într-o singură încarnare; lăsată numai sub acțiunea Lunii, viața nici măcar n-ar mai apărea. Astfel, viața noastră pământească nu este decât o colaborare; forțele lunare întăresc și formează, în timp ce Soarele topește formele și permite ca ceea ce este durabil să treacă prin reîncarnări. Din punct de vedere spiritual, toate au o misiune în Univers. Să ne imaginăm, într-o lumină ceva mai concretă, ce s-a petrecut atunci pe Pământ. Știm că omul nu a moștenit de pe vechea Lună decât corpul fizic, corpul eteric și corpul astral. Când Soarele s-a desprins din globul primar, corpul fizic nu ajunsese în punctul în care organele sale de simț să poată percepe obiectele exterioare. Desigur acestea existau din epoca saturniană, dar nu erau dotate încă cu percepții externe. Serviseră pe vechea Lună să producă imaginile pe care le zămislea omul. Imaginați-vă că în acele timpuri lunare un om se apropia de un altul; el nu putea percepe forma sa exterioară. Dar în el se forma un fel de imagine de vis și după formele și culorile acesteia el știa că se află în fața unui dușman și că trebuie să fugă. Aceasta este o constiență-imagine care stabilește un raport real cu sufletul întregului mediu înconjurător. Conștiența-obiect nu apare pe Pământ decât treptat; chiar atunci când Soarele devenise deja un astru independent, omul încă nu-l putea percepe, îl simțea numai, sub forma visurilor, ca o lumină interioară. El constata într-adevăr, în spiritul și în sufletul său, influența binefăcătoare pe care o exercitau asupra lui Spiritele soarelui. O simțea strălucind în imaginile care populau aura sa. Dar aceasta nu are nici o legătură cu percepția actuală. Vedem deci că a fost o vreme când puterile solare își revărsau lumina asupra omului, dar acesta nu percepea soarele exterior.

Luna s-a separat ceva mai târziu. Doar în momentul când ea s-a despărțit de Pământ omul a putut să capete o constiență de sine sau cel puțin aceasta a început să se schițeze; atunci el a început să se perceapă ca ființă distinctă de mediul său. Până atunci el se simțea cuprins în sânul celorlalte ființe. De atunci încolo i-a fost posibil să

perceapă lumea fizică care îl înconjoară, a început să se ivească conștiința Eului. Puteți să vă dați seama cu ușurință că facultatea de a vedea este strâns legată de conștiința Eului; căci atât timp cât nu te poți distinge pe tine însuți față de mediul înconjurător, nu ești un Eu. De aceea prima licărire de conștiință a Eului coincide cu acel moment al evoluției când ochii omului se deschid spre lumea din afară și când Luna se desprinde de Pământ. Înainte ca Luna să se fi separat de Pământ ea acționa direct asupra forțelor de creștere prezente în fiecare om, de la naștere și până la moarte, așa cum o face și acum, dar din exterior. Dar pentru ca existența omului să nu rămână mărginită numai între naștere și moarte, era nevoie de aportul altor forțe provenite din Soare. Evoluția pe Pământ a primit astfel acțiunea combinată a forțelor interioare ale Lunii și a forțelor exterioare ale Soarelui. Încercați să vă imaginați acest lucru în mod cât mai expresiv și precis.

În tot intervalul de timp cât, după ce Soarele părăsise Pământul și Luna rămăsese încă unită cu el, omul a perceput prin imagini interioare acțiunea forțelor solare; el a simțit efectul binefăcător al acestor forțe care se uneau pe Pământ cu cele ale Lunii, dându-i alcătuirea sa, dar niciodată n-a putut să le vadă. Dar iată că Luna s-a desprins. Atunci simțurile omului s-au deschis, dar prin acest fapt el a pierdut posibilitatea de a percepe spiritul și sufletul forțelor solare. Gândiți-vă la acel moment când dispare posibilitatea de a percepe spiritul sub formă de tablouri-imagini și când începe să se ivească percepția exterioară a Soarelui, simțul văzului. De fapt omul nu poate încă să vadă cu adevărat Soarele, căci Pământul este învăluit de o ceață deasă. Totuși, față de clarviziunea sa nebuloasă de altădată, el are capacitatea de a reuși treptat să vadă Soarele exterior prin atmosfera densă. Astfel, înaintând pe calea evoluției, omul a încetat să mai perceapă acțiunea binefăcătoare a Soarelui. Vechii egipteni păstrau amintirea acelei stări și au numit forțele Soarelui, acele raze pure pe care omul le-a perceput odinioară prin clarviziunea sa încețoșată, „Osiris”. Această percepere a lui Osiris a dispărut în vremea când aburii din atmosferă nu permiteau încă să fie văzut prin percepție exterioară. Oamenilor li s-a părut că ce văzuseră ei înainte, murise.

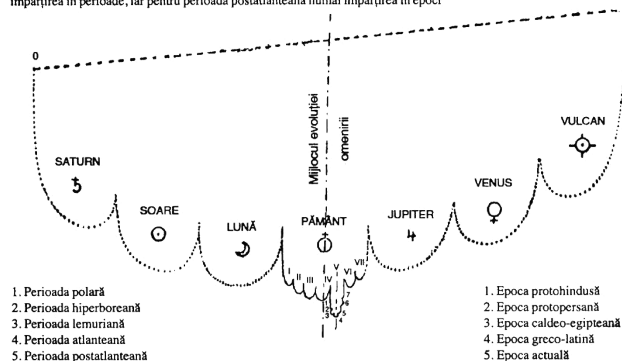
„Osiris a fost ucis de dușmanul său Typhon”. Iar forțele care se desprinseseră ca să formeze Luna, acele forțe de creștere care stăpânesc omul între naștere și moarte, căutau de atunci cu aviditate și nostalgie pe anticul Osiris.

Încetul cu încetul, ceața s-a risipit. Desigur pentru aceasta a trebuit să se scurgă mult timp, până în miezul vremurilor atlantiților. Omul a început să vadă cum apare Soarele, dar nu ca odinioară, când avea o stare de conștiință comună cu Universul; razele de soare pătrundeau acum în ochii fiecărui individ. Și astfel omul a văzut în Soare pe Osiris fragmentat, tăiat în bucăți.

Aceasta este relatarea unui mare eveniment cosmic. Atunci când ne-am încarnat, în timpul Egiptului antic, noi am cunoscut acest eveniment ca o reminiscență. Marii preoți egipteni îl aveau sub ochi și îl înveșmântau în imagini mitice. Ei spuneau: „Atunci când Soarele și Luna și-au luat pentru prima oară locul în Univers, omul se găsea la mijloc, ținut în echilibru între forțele solare și cele lunare”. Înainte ca Luna să se separe, nu exista încă înmulțirea sexuată, ci numai o reproducere virginală. Forțele care guvernau Pământul au trecut din semnul Fecioarei, traversând Balanța, simbolul echilibrului, până în semnul Scorpionului. De aceea marii preoți adăugau: „Atunci când Soarele s-a găsit în semnul Scorpionului, Pământul fiind în cel al Balanței, razele sale au pătruns ca niște sulii, străpungând organele de simț așa cum o face acul scorpionului (acul scorpionului semnifică intervenția exterioară, care aduce un element nou față de vechiul mod de reproducere virginal) și atunci a fost ucis Osiris”. Într-adevăr vedem cum apare în acel moment în omenire nostalgia forței străvechi, căutarea acelei viziuni a lui Osiris.

Vedeți că nu trebuie să căutăm doar un sens astronomic al unui mit ca cel al lui Osiris, ci trebuie să vedem în el rezultatul unei viziuni clarvăzătoare exercitată de vechii preoți ai Egiptului. Ei au întrupat în acest mit tot ce știau despre evoluția anterioară a Pământului și a Omului. La baza tuturor acestor mituri se află evenimente care s-au petrecut în mod real în lumile spirituale. Pe un eveniment de acest fel se bazează și mitul lui Osiris.” Rudolf Steiner la CONFERINȚA a III-a (Regnurile naturii • Eurile-grup • Centrul ființei omenești • Regnurile superioare ale ființelor spirituale - Stuttgart, 6 august 1908)

Pentru a nu complica schema, ne-am mărginit să marcăm, pentru evoluția terestră, numai împărțirea în perioade, iar pentru perioada postatlanteană numai împărțirea în epoci

Chiar dacă, la prima vedere, lungul citat din conferințele lui Rudolf Steiner pare plictisitor, am ales reproducerea în extenso a teoriei sale legate de nașterea și evoluția lumii, teorie care nu e în contradicție cu simbolurile lui Martinus.

Diferența dintre cele două teorii este mai mult legată de modul în care ele sunt expuse spre analiză. Dacă în cazul lui Martinus avem de a face cu

un simbol, Steiner descrie cu lux de amănunte procesul, plecând de la știința ezoterică care explică evoluția lumii.

Deci cele două teorii nu sunt antagoniste, ci ele se completează fericit, evidențiind faptul că nu "am ieșit din spuma mării", ci suntem rezultatul unui lung proces evoluționist, proces care a început cu stadiul de "mineral viu", trecând prin etapa de plantă, apoi de animal și în cele din urmă de om. De remarcat e și faptul că "absolvind" cu bine această stare, nu vom dispărea în "spuma mării", ci ne vom continua evoluția pe alte nivele spirituale ... căci suntem nemuritori.

Mai e un lucru de care trebuie să ținem cont: spiritul evoluează, în timp ce corpul fizic de adaptează. Între evoluție și adaptare nu există similitudine. Corpul fizic nu e capabil să evolueze, fiind doar o unealtă de care se folosește spiritul în evoluția sa.

Epocile creației

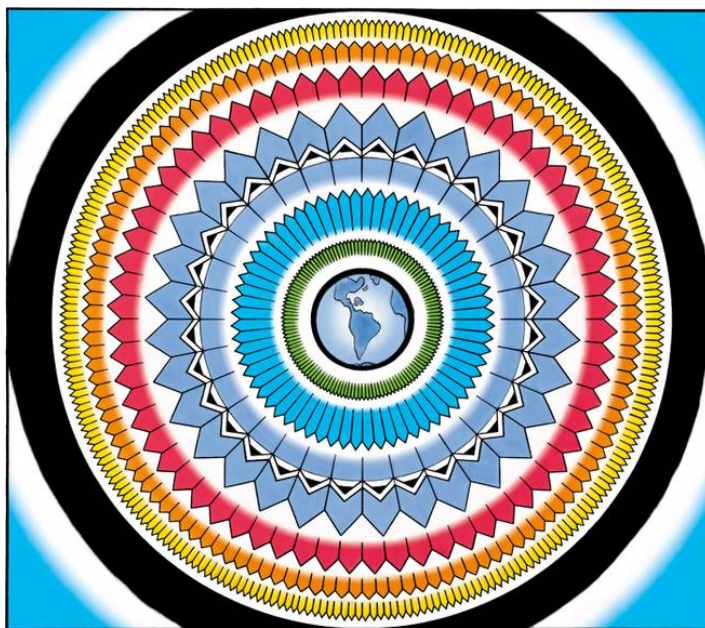
Dar să revenim la simbolurile lui Martinus. Suntem familiarizați acum cu evoluția atât a Pământului, cât și cu evoluția omului.

Martinus delimitează epocile parcurse de Pământ în evoluția sa, în epoci. Astfel, se regăsesc, în simboluri, următoarele epoci:

- Epoca minerală a Pământului
- Epoca de legume a Pământului
- Epoca animalelor Pământului
- Epoca umană terestră a Pământului

Să le luăm pe rând și să le deslușim sensul, sau cel puțin să încercăm să înțelegem ce a vrut Martinus să simbolizeze.

Epoca minerală a Pământului

Simbolul nr. 78 ilustrează Epoca minerală a Pământului care este elementul de la care pleacă Martinus în explicarea evoluției ființelor vi. De remarcat e faptul că Martinus numește mineralul ca fiind o ființă vie, dar care nu dispune de toate facilitățile de care dispune ființa om, teorie pe care și Rudolf Steiner o îmbrățișează.

Pământul este deci o ființă vie și, la fel ca toate celelalte ființe vii, trece prin ciclul spiral al evoluției.

În mijlocul simbolurilor ce explică epocile creației vedem corpul fizic al Pământului. Inelele de raze colorate

din jur simbolizează lumea spirituală a Pământului sau sferele conștiinței. Inelul mare de raze arată conștiința de zi a Pământului în epoca particulară a evoluției. Cercul de figuri zimțate în mijlocul inelului mare de raze simbolizează structura polului. În timpul evoluției, energiile din celelalte zone cresc și ocupă conștiința de zi, apoi degenerază și se estompează în inelele interioare.

Lumea spirituală a Pământului este populată parțial de ființe care trec (din cauza reîncarnării) și parțial de ființe care locuiesc în această zonă.

Simbolul arată Pământul în starea sa minerală cu milioane de ani în urmă. Faptul că America este atrasă la mijloc indică doar un moment în care Pământul este privit. Continentele nu păreau așa în acea perioadă; desigur și ele evoluează și se schimbă continuu.

Simbolul verde reprezintă conștiința Pământului în împărăția fericirii, adică în memoria materială dintr-un ciclu spiral anterior. Planeta nu avea conștiință fizică de zi. Viața era moartă în planul material; era doar într-o stare minerală.

Inelul mare de raze indigo simbolizează conștiința de zi a planetei, care se naște din energia ei de memorie.

Cercul figurilor albe zimțate din mijlocul inelului de raze indigo simbolizează structura polului.

Celelalte energii ale conștiinței - instinctul (roșu), gravitația (portocaliu) și sentimentul (galben) - se dezvoltă treptat și intră în conștiința de zi a Pământului, în timp ce inteligența (verde) și intuiția (albastru) degenerază și dispar.

Aceste zone mentale corespund și stării embrionare a copilului în pântecul mamei sale.

Este demn de remarcat faptul că acest simbol conține aproape în întregime observațiile științei spirituale ezoterice, este practic un rezumat ilustrat al întregii teorii a evoluției spirituale care emite ipoteza care întărește teza materialistă care spune că: o acumulare cantitativă, duce la un salt calitativ.

Mineralele, ca și mai târziu plantele, animalele și omul, trec printr-o acumulare spirituală ce duce implicit la un salt cantitativ, materializat prin trecerea la un nivel superior de conștiință, conștiința fiind un dar primit ca o recompensă a acumulărilor spirituale.

Epoca de legume a Pământului

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

O explicație sumară a simbolului nr. 79 - Epoca de legume a Pământului arată faptul că în epoca minerală a Pământului, conștiința sa de zi a luat naștere din memorie (indigo). Peste o perioadă de milioane de ani Pământul s-a răcit, energia memoriei a degenerat și structura Pământului s-a schimbat. Au apărut mări și continente, s-a format sol și a început să apară viața plantelor.

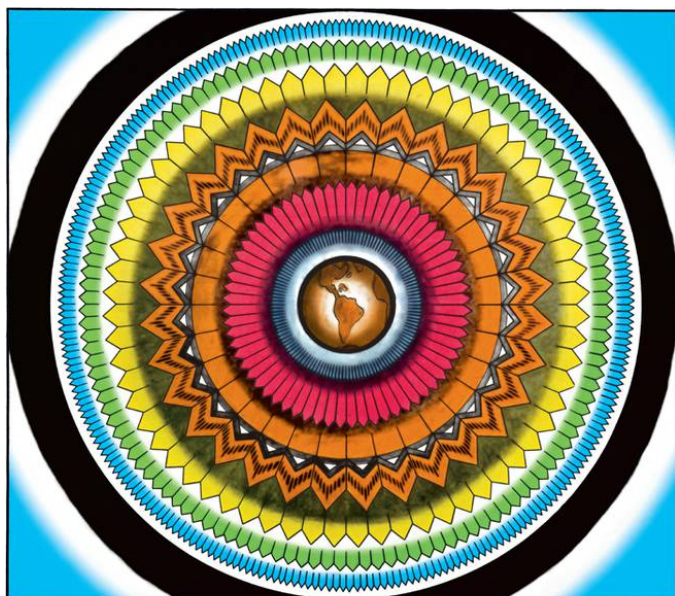
Pământul a intrat astfel în epoca vegetală, iar conștiința sa de zi era suportată de energia instinctului. În această epocă nu existau încă animale și niciun omul.

Marele inel roșu de raze reprezintă conștiința de zi a Pământului, care se naște din energia sa de instinct.

Cercul de figuri albe zimțate și drepte, care sunt completate cu negru în mijlocul inelului roșu simbolizează principiul sexual. Aici este un echilibru. Ființa Pământului este cu doi poli. Nu însă până la sfârșitul regatului vegetal, când ființa începe să se desprindă și să se îndrepte către starea cu un singur pol.

Energia gravitației (portocaliu) și energia sentimentului (galben) cresc și se apropie din ce în ce mai aproape de inelul mare de raze.

Suntem deci în perioada în care se nasc primii germeni ai vieții fizice. Plantele sunt acum dotate cu proprietăți ce le permit să se înmulțească singure și să manifeste un incipient spirit de conservare. Plantele încep să perceapă și să reacționeze la impulsuri energetice. De asemenea ele dețin proprietatea de a se adapta condițiilor zonei unde trăiesc, realizând mutații genetice care să le asigure supraviețuirea, deci existența.

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

Epoca Animalelor Pământului

Simbolul nr. 80 - Epoca Animalelor Pământului - Purgatoriu este în opera lui Martinus un element definitoriu, pe baza căruia Martinus dezvoltă întreaga sa teorie evoluționistă.

Simbolul arată conștiința Pământului în domeniul regnului animal.

Regnul mineral (indigo) și regnul vegetal (roșu) au degenerat.

Viața animalelor a apărut. Inelul portocaliu de raze simbolizează regatul animalelor culminante.

Structura întunecată zimțată și dreaptă, cu spațiile sale umplute cu alb în mijlocul inelului portocaliu de raze simbolizează constelația polilor. Ființele au devenit un singur pol. Diferitele gradații ale tonurilor întunecate indică grade diferite de dezvoltare a polilor.

Zona întunecată simbolizează că a fost adusă „Căderea” și, prin urmare, invidia și lupta de a avea și deține sexul opus.

În opera lui Martinus, tărâmul spiritual al regnului animal este denumit „Purgatoriu” sau moartea cosmică, care este rezultatul „mâncării pomului cunoașterii”. Este domeniul războiului, ura sau întunericul spiritual, care, după moarte, constituie sfera coșmarului purgatoriei sau conștiinței proaste.

Epoca umană terestră a Pământului

Simbolul nr. 81, denumită Epoca umană terestră a Pământului reprezintă o nouă etapă în dezvoltarea Pământului.

Lumea spirituală a Pământului în epoca sa actuală este un simbol de o profunzime deosebită. Simbolul realizează o radiografie deosebit de precisă a stării evoluției pe Pământ la ora actuală.

Pământul este deci o ființă vie și, la fel ca toate celelalte ființe vii, trece, firesc, prin ciclul spiral evolutiv. În mijlocul

simbolurilor vedem corpul fizic al Pământului. Inelele de raze colorate din jur simbolizează lumea spirituală a Pământului sau sferile conștiinței. Inelul mare de raze arată conștiința de zi a Pământului în epoca particulară a evoluției. Cercul de figuri zimțate în mijlocul inelului mare de raze simbolizează structura polului. În timpul evoluției, energiile din celelalte zone cresc și ocupă conștiința de zi; apoi degenerază și se estompează în inelele interioare.

Lumea spirituală a Pământului este populată parțial de ființe care trec din cauza reîncarnării, dar și parțial de ființe care locuiesc în această zonă.

Simbolul arată starea actuală a Pământului, epoca umană terestră. Este o planetă cu ființe animale deosebit de dezvoltate, adică ființe umane, care sunt în prezent în proces de trezire pentru a deveni ființe umane.

De remarcat e faptul că Martinus susține că noi oamenii ce trăim acum pe Pământ, nu ne-am desprins încă de regnul animal, continuând să păstrăm unele caracteristici

specifice regnului animal, precum frica, ura, intoleranța etc., dar suntem pe drumul de a deveni oameni adevărați.

Explicații suplimentare le voi insera în capitolul: Considerații privind evoluția ființelor vii prin prisma Cosmologiei lui Martinus.

Gândurile ființelor umane există în planurile spirituale, chiar dacă trupurile lor sunt în planul fizic. Atunci când ființele umane mor și părăsesc planul fizic, cantitatea de mentalitate animală și umană pe care o au este crucială. Dacă au multă mentalitate umană și sunt foarte evolute, vor trece în sfera umană. Dacă nu au foarte multă mentalitate umană, se vor încadra în sferele care au o zonă foarte mică de mentalitate umană și o zonă mare de mentalitate animală.

În mijlocul simbolului vedem corpul fizic al Pământului. Astfel:

- Inelele de raze înconjurătoare simbolizează lumea spirituală sau sferele conștiinței.
- Roșul simbolizează sfera spirituală din spatele regnului vegetal, care se naște din energia instinctului.
- Orange indică o sferă mentală din spatele regnului animal, care se naște din energia gravitației.
- În inelul mare de raze vedem conștiința de zi a Pământului. La fel ca ființa umană terestră, este alcătuită din stări animale (portocaliu) și din stări umane (galbene).
- Zonele întunecate din zona portocalie simbolizează purgatorul.
- Zonele galbene din inelul mare de raze arată mentalitatea umană extrem de evoluată, care este lipsită de purgatoriu.
- Cercul de figuri zimțate din inelul mare de raze simbolizează structura polului. Diferitele gradații ale întunericului și luminii indică diverse etape în evoluție, de la starea cu un singur pol la starea cu doi poli.
- Verde, albastru și indigo simbolizează că Pământul, la fel ca ființa umană terestră, are o sferă de inteligență, intuiție și memorie.

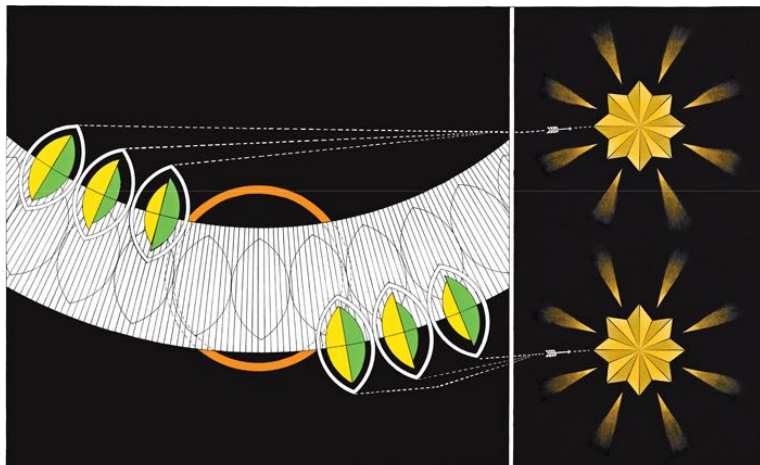
Așa cum am văzut până acum, fiecare etapă evolutivă are specificitățile ei, funcție de poziția sa pe spirala evolutivă.

Trebuie să remarcăm faptul că trecerea de la un nivel la altul, superior spiritual, nu se face automat. Sunt dator să reamintesc axioma: orice acumulare cantitativă, generează un salt calitativ. Deci la trecerea de la o etapă la alta are loc o evaluare a nivelului de experiență acumulat, după care se trece la un "up to date" a caracteristicilor entității respective, după care i se "aprobă", de către divinitate, accesul la continuarea evoluției pe un nivel superior. Tocmai acest proces i-a scăpat lui Darwin în teoria sa evoluționistă.

Important este să conștientizăm faptul că în periplul nostru de la mineral la om am parcurs o imensitate de trepte evolutive, am acumulat o cantitate de experiențe infinită, am trecut prin toate stadiile și vom continua să acumulăm experiență până în momentul în care vom încheia ciclul evolutiv din lumea materială și ne vom așeza alături de tatăl nostru ceresc, devenind adevărați coautori ai viitoarelor creații.

Categoriile conștiinței umanității terestre

Cred că e momentul să privim mai atent nivelul conștiinței umanității terestre, știind acum etapele prin care a trecut Pământul până să apară omul. E interesant de menționat faptul că odată cu apariția omului, putem vorbi despre o conștiință a ansamblului de oameni, structurați pe nivele diferite de evoluție spirituală, dar și legați de habitacul în care trăiesc.

Simbolul nr. 39 evidențiază legătura ființelor umane terestre cu impulsul lumii vechi și respectiv cu lumea nouă, o conexiune determinată de nivelul de dezvoltare și de inteligență precum și de relația lor între ele, reflectată în conștiința lor.

Receptivitatea ființei umane terestre față de o nouă cultură spirituală nu este ceva ce se poate determina prin utilizarea

doar a voinței sale. Această receptivitate este determinată de calitatea spirituală din spatele voinței sale, o calitate spirituală care corespunde principalelor forțe mentale din conștiința sa. Aceste forțe sunt rezultatul experiențelor colectate ale fiecărui individ și ale talentelor și obiceiurilor sale anterioare. Întrucât o mulțime de ființe umane terestre cred că atitudinile semenilor lor față de problemele spirituale sunt doar o problemă de voință, ele vorbesc adesea deschis despre părerea celuilalt despre viață sau despre existență.

Principalele detalii ale simbolului nr. 39 ne arată tocmai aceste relații.

Simbolul poate fi comparat cu simbolul nr. 1, care arată că Pământul este în contact cu impulsurile lumii cosmice majore. Aici, în simbolul nr. 39, Pământul este simbolizat de cercul portocaliu.

Figura semicirculară largă care trece prin Pământ indică impulsul lumii vechi, care este reprezentat de religiile lumii actuale.

Cele trei figuri galbene și verzi supreme din stânga simbolizează trei categorii de oameni a căror viață religioasă este promovată de noul impuls mondial. După cum arată linia punctată, aceste ființe sunt unite cu steaua superioară din dreapta. Acestea sunt denumite Grupa A.

De remarcat este faptul că noțiunea de "religiozitate" nu are corespondent în vre-o religie existentă, ci se referă la recunoașterea Divinității atot cuprinzătoare. E adevărat că Martinus a fost un om religios, dar în opera sa nu s-a referit la nici-o religie existentă acum.

Cele trei figuri galbene și verzi din partea de jos sunt unite corespunzător cu steaua inferioară din dreapta. Acestea sunt denumite Grupul B. Ele simbolizează trei categorii de oameni care încă nu s-au desprins de impulsul lumii vechi.

Deoarece galbenul simbolizează sentimentul, iar verdele simbolizează inteligența, zonele respective arată combinația acestor doi factori majori ai conștiinței la indivizi.

Detalii despre grupa A:

- Prima figură din stânga simbolizează oamenii cu inteligență și sentiment egal. Ei sunt reprezentanții cei mai remarcabili ai dezvoltării spirituale a pământului.
- Figura următoare simbolizează persoanele a căror viață emoțională este supradezvoltată în raport cu viața lor intelectuală. Acest lucru poate apărea la tipuri foarte diverse de oameni, de la artiști ingenioși, la adepți fanatici ai noilor comunități religioase. Zona din căsătoriile nefericite este destul de răspândită în această categorie.
- Ultima dintre cele trei zone simbolizează oamenii cu o viață intelectuală care este subdezvoltată în raport cu viața lor emoțională. Acest lucru poate apărea și la tipuri foarte diverse de oameni, de la oameni de știință ingenioși, politicieni și oameni de afaceri înăscuți, până la oameni antireligioși și așa-numiții „maestri criminali”.

Detalii despre grupa B:

- Prima dintre cele trei figuri din partea de jos simbolizează ființele cu inteligență și sentimente egale. Sunt credincioși sinceri, cele mai echilibrate și cele mai nobile ființe din religiile lumii.
- Figura următoare simbolizează ființele ale căror sentimente sunt supra dezvoltate în raport cu inteligența lor, ceea ce le poate face să apară excesiv de religioase. Acest lucru poate fi văzut ca o intoleranță mascată sau persecuție a celor care gândesc diferit.
- Ultima dintre figurile din partea de jos simbolizează ființele a căror inteligență este supradezvoltată în raport cu sentimentele lor. Întrucât mulți dintre ei nu au conștiință în ceea ce privește legile civilizației, ei ajung într-o mare măsură în dizarmonie perpetuă cu aceste legi și apar ca infractori.

Starea pământului

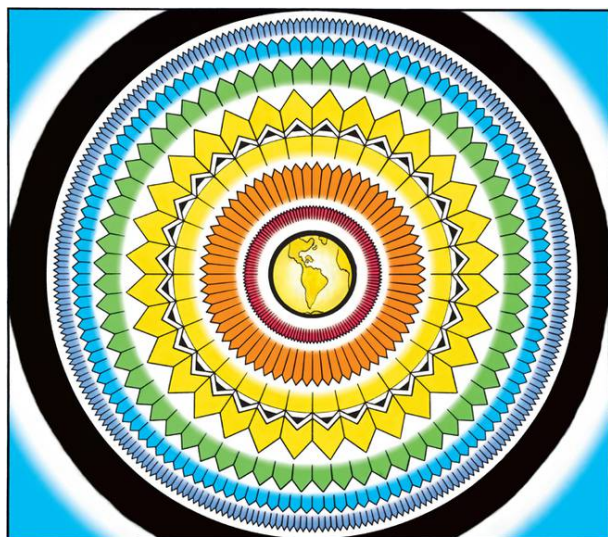
Suntem deja informați în legătură cu apariția omului și mai ales cu legătura ființelor umane terestre cu impulsul lumii vechi și respectiv cu lumea nouă. Avem deja cunoștințele necesare ca să putem înțelege și analiza situația în care se găsește iubitul nostru Pământ și cum acesta asigură condițiile optime pentru evoluția noastră spirituală.

Pentru o mai ușoară înțelegere a ceea ce se întâmplă în jurul nostru, să plecăm de la un lucru pe care am încercat să îl explic în acest studiu, și anume, Pământul este o ființă vie care la rândul său evoluează spiritual și el, odată cu noi. Poate unii se vor amuza de această "dezvăluire". Pe undeva recunosc că e o știre șocantă. Cum adică, să dai cu piciorul într-un bolovan și să accepți că îl poate "durea"? În cel mai rău caz te va dura pe tine, dacă lovitura e puternică, sau dacă bolovanul e prea mare.

Sunt îndreptățit să le dau, în primă fază, dreptate celor care zâmbesc la auzul teoriei că și mineralele sunt ființe vi. Un lucru cred că aceștia îl omit, ei pun semnul egal între om și mineral. Așa cum am văzut deja în Cosmologia lui Martinus, mineralul este plasat pe o anumită spirală evolutivă, în timp ce omul este plasat pe o cu totul altă spirală evolutivă. Fiecare dintre aceste entități urmează un proces evolutiv specific nivelului său de dezvoltare spirituală.

Poate vă întrebați de ce am readus în discuție acest subiect? Simplu, deoarece trebuie să remarcăm faptul că s-au întâmplat în jurul nostru furtunile, cutremurele, modificările climatice, secetele, inundațiile, accidente mortale, etc. Credeți că acestea sunt evenimente întâmplătoare? Părerea mea este că nu sunt deloc întâmplătoare. Ele sunt o reacție a Pământului la energiile negative emise de oameni, energii care crează obstacole în evoluția spirituală a Pământului. Ați văzut reacția unui câine atacat de purici? Ce face el? Se scutură și insectele care l-au deranjat cad de pe el. Oare toate aceste fenomene furtuni, cutremure, modificări climatice, secete, inundații, accidente mortale, etc., nu sunt oare similare cu reacția câinelui ce încearcă să se descotorosească de "invadatori"? Fiecare ființă vie încearcă să se descotorosească de cei ce îi crează neplăceri. E ceva firesc, în condițiile în care consideri Pământul ca o ființă vie situată într-un proces evolutiv.

Starea Pământului ca Împărăție umană perfectă

© Martinus Instituut 1981

martinus.dk

Simbolul nr. 82 - este denumit de Martinus drept "Starea Pământului ca Împărăție umană perfectă".

Așa cum am precizat mai sus, Pământul este o ființă vie și, la fel ca la toate celelalte ființe vii, trece prin ciclul spiral evolutiv.

În mijlocul simbolului vedem corpul fizic al Pământului. Inelele de raze colorate din jur simbolizează lumea spirituală a Pământului sau sferele conștiinței.

Inelul mare de raze arată conștiința de zi a Pământului în epoca particulară a evoluției. Cercul de figuri zimțate în mijlocul inelului mare de raze simbolizează structura polului. În timpul evoluției, energiile din celelalte

zone cresc și ocupă conștiința de zi, apoi degenerază și se estompează în inelele interioare.

Lumea spirituală a Pământului este populată parțial de ființe care trec din cauza reîncarnării prin lumea materială și parțial de ființe care locuiesc în această zonă.

Simbolul arată starea Pământului ca o împărăție umană perfectă, starea în care planeta va fi în momentul în care și-a întrecut mentalitatea animală. Există încă animale pe Pământ, dar animalele periculoase, fatale și otrăvitoare au dispărut în mare parte.

Există armonie, deoarece există o altă stare cu legi cu totul diferite pentru conexiunile dintre oameni. Va fi absolut glorios și perfect. În viitorul stat mondial, oamenii vor dezvolta, în sine, atribute spirituale superioare, muzică, artă și știință.

Galbenul simbolizează starea regatului uman perfect.

Cercul de figuri albe zimțate în mijlocul marelui inel galben de raze simbolizează structura polului. Aici poli sunt în echilibru, iar Pământul este dublu-pol.

Epoca Înțelepciunii Pământului

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

Prin simbolul nr. 83 - Epoca Înțelepciunii Pământului, Martinus încearcă să creeze o imagine a ceea ce va deveni Terra în momentul terminării evoluției spirituale.

În mijlocul simbolurilor vedem corpul fizic al Pământului. Inelele de raze colorate din jur simbolizează lumea spirituală a Pământului sau sferile conștiinței. Inelul mare de raze arată conștiința de zi a Pământului în epoca particulară a evoluției.

Cercul de figuri zimțate în mijlocul inelului mare de raze simbolizează

structura polului. În timpul evoluției, energiile din celelalte zone cresc și ocupă conștiința de zi, apoi degenerază și se estompează în inelele interioare.

Simbolul arată epoca înțelepciunii Pământului (verde), atunci când trăiește într-o sferă în care este cel mai creativ. Spiritul Pământului a părăsit planeta fizică și continuă să trăiască într-o stare spirituală în împărăția înțelepciunii. Planeta fizică este acum o planetă moartă, o lună, cu care conștiința Pământului nu prea are legătură.

Se naște firesc întrebarea: ce se va întâmpla cu Pământul în momentul în care a atins maximul evolutiv, ce va deveni el? Răspunsul e simplu: va "exploda", se va dezintegra în praf stelar și va deveni o nouă planetă ce va continua evoluția, asigurând condițiile evoluției spirituale unei noi specii de oameni care au trecut cu totul în categoria "oamenilor adevărați", așa cum îi place să spună Martinus.

Atenție, nu intrați în panică, prin explozia planetei, spiritele ce trăiesc pe planetă, nu vor dispărea, ele vor fi "relocate" pe alte planete care să le asigure evoluția.

Evoluția ființei umane

Am reușit să aruncăm o mai puternică lumină asupra modului în care ființa vie Pământ ne asigură condițiile necesare evoluției noastre spirituale, creând condițiile necesare evoluției noastre. Pentru o înțelegere cât mai corectă a teoriei evoluționiste a lui Martinus, cred că e important să studiem cum diferite subiecte legate de evoluția omului se reflectă în Cosmologia lui Martinus.

Cosmologia are la bază o serie de concepte legate de evoluție, concepte ce trebuiesc enumerate înainte de a explora simbolurile lui Martinus. Astfel:

Conștiința oamenilor formează imaginea lumii lor

De-a lungul istoriei, omul a creat diferite imagini despre lume. El a creat mituri și povestiri religioase, care au oferit explicații despre aspectul lumii și despre viață și despre moarte. Pe de altă parte, fiecare imagine a lumii nu este doar un simplu tablou al lumii. Ea este și o imagine a aceluia stadiu de conștiință care era stăpânitor în societățile trecutului, la un anumit moment. Privind evoluția imaginilor lumii de-a lungul istoriei, noi putem urmări evoluția conștiinței omului – putem urmări trecerea psihicului colectiv prin istorie. Noi putem observa că aceste imagini ale lumii au apărut pentru ca mai târziu să dispară. Martinus a dat acestei evoluții a conștiinței o mare perspectivă, descriind o imagine a lumii total nouă.

Omenirea a străbătut diverse epoci culturale

Martinus a oferit înțelegerea cea mai surprinzătoare, a faptului că aceste imagini schimbătoare ale lumii urmează un plan superior – conform unei legități cu privire la evoluția conștiinței omenirii.

Omenirea a străbătut diverse epoci culturale, mitice și religioase. Epocile timpurii erau bazate pe concepții războinice și de răzbunare, venerând pe mai mulți zei, în timp ce epocile care au urmat, sunt cele care au venerat un singur zeu, care inspira la practicarea carității. Să nu uităm principiul: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, laitmotiv în Vechiul Testament.

Încă și mai târziu, în evoluție, unii oameni și-au pierdut încrederea în religiile tradiționale, cu străvechile lor idei și concepții morale. Acest lucru s-a întâmplat pe măsură ce inteligența a evoluat, și pe măsură ce experiențele practice ale lumii înconjurătoare primeau o însemnătate mai mare. Împreună, științele naturii și teoriile nereligioase umaniste și psihologice au progresat și au creat o imagine materialistă a lumii. După Martinus, ea totuși nu este stadiul final în evoluția conștiinței omului. Diversele forme de conștiință apărute de-a lungul istoriei oferă noi posibilități diferitelor stadii în drumul vieții.

Materialismul nu are răspunsuri despre sensul vieții

Materialismul are două semnificații. Una se referă la percepție: se opinează că numai lucrurile materiale sunt adevărate. Cealaltă se referă la valoare: se valorifică obținerea de lucruri materiale mai mult decât orice altceva. În timp, lipsa de atenție spirituală conduce la faptul că mulți oameni vor pierde tot mai mult dimensiunea sensului vieții.

Se concentrează asupra „morții” – și astfel, în timp, vor pierde sentimentul despre viață. Imaginea materialistă a lumii nu poate oferi oamenilor îndreptare sau vreo explicație despre cauza suferinței în lume, sau despre ce este vorba în existența omului.

Totuși acest nivel de conștiință este perceput ca fiind singurul valabil, acest lucru fiind în strânsă corelație cu nivelul de conștiință colectivă.

Experiențele oferă cunoaștere și înțelegere

Omului aparține și se poate înfățișa nemijlocit faptul că trecutul cultural și conștient este numai ceea ce li s-a întâmplat altora – oamenilor trecutului. Totuși, prin analizele lui Martinus se deschide o nouă perspectivă individului singular și legăturii lui cu lumea înconjurătoare. Conștiința individului a evoluat viață după viață. Noi toți am luat parte la trecut și vom participa la viitor. După Martinus, viața este un lung proiect evolutiv și educativ, adaptat la fiecare individ în parte. Experimentând contrastele fundamentale ale vieții – bucurie și suferință – omul face să evolueze conștiința sa. Din cauza inconștienței sale, omul face inevitabil greșeli și prin aceasta recoltează consecințe dureroase și trăiri valoroase.

Trezoreria înțelepciunii, evoluția intuiției

Vorbirea directă a vieții își lasă urmele adânc în omul singular, vieți după vieți. Aceste urme creează esența a ceea ce este viața. Astfel de esențe îmbogățesc conștiința individuală a omului. Ele vor alcătui trezoreria înțelepciunii, ele vor forma baza folosirii viitoare a intuiției. Primele semne ale eficacității intuiției sunt vizibile la artiști și la oamenii de știință. Într-un stadiu și mai progresat, omul iubitor și înalt evoluat etic poate alege însuși să-și folosească intuiția pentru a studia legitățile vieții, să experimenteze partea sa de eternitate și să fie în contact cu Dumnezeu. În acest fel Martinus a creat opera vieții sale și astfel a făcut o nouă și cuprinzătoare imagine a lumii, accesibilă oamenilor pământeni. În acest tablou al lumii, religia apare într-o formă intelectuală nouă, care alcătuiește o cuvântare protectoare către toate ființele vii.

Schimbări ale rolurilor sexuale, ale sexualității și iubirii

Martinus arată consecințele legilor superioare ale vieții în întregime, până la experimentarea cuprinzătoare și diversificată a vieții, în care se află omul modern.

Pentru Martinus nu este o surpriză faptul că mulți oameni se simt ca niște străini în fața vieții. Acele experiențe sau trăiri, pe care le experimentează oamenii, creează schimbări profunde în conștiința lor. Din ce în ce mai mulți oameni vor trăi experiența că ei nu au un psihic care să se conformeze stilului de viață tradițional și rolurilor sexuale tradiționale, unde este o diviziune puternică între sexe. La omul modern evoluează într-un grad mai înalt și însușirile feminine și cele masculine. Cea feminină începe să lumineze în bărbat și cea masculină în femeie. Acest lucru creează și schimbări în structurile familiei și societății – și în viața de iubire și sexualitate. La fel sunt și diversele stadii evolutive pe drumurile iubirii și sexualității.

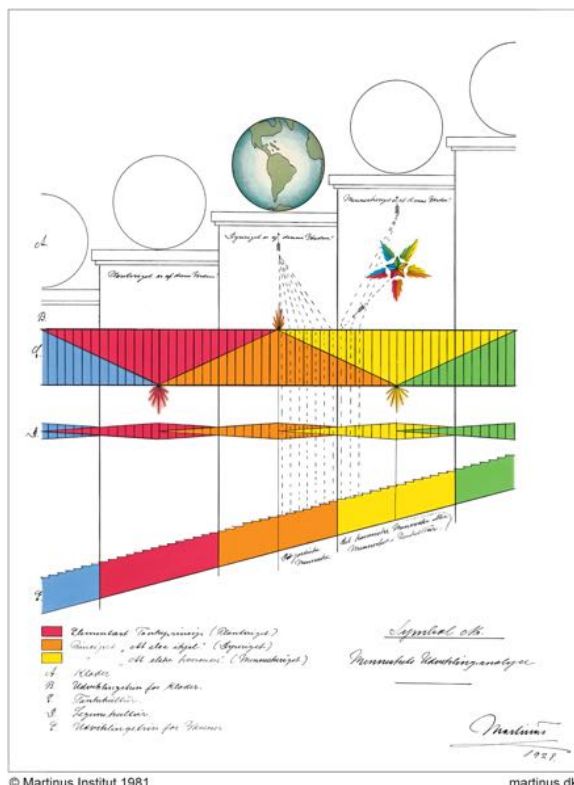
În opera sa, Martinus vorbește de o modificare majoră în structura societății tradiționale. Martinus spune că din "clasicul" sex, va rămâne doar funcția de reproducere, adevărata valoare armonizantă a sexului va fi preluată de așa numitul sex spiritual. Martinus vorbește chiar de apariția unui orgasm spiritual provocat de contopirea energiilor partenerilor, ce va duce la o echilibrare și o armonie generatoare de sublim. Acest sex spiritual nu va presupune participarea a două persoane de sex opus, ci va presupune uniunea a două ființe care își dăruiesc celuilalt componenta lor energetică preponderentă.

ATENȚIE, încă nu suntem capabili de un asemenea sex, deoarece caracteristicile regnului animal din care nu ne-am extras încă, sunt preponderente. Ca o veste bună, drumul nostru este în direcția creerii de orgasme spirituale, componenta reproductivă estompându-se treptat.

Universul viu. O evoluție spre o societate mondială omenească

Această perspectivă către viață, care i s-a deschis lui Martinus, a fost o parte a inițierii lui în conștiința divină. După Martinus, Dumnezeu este întregul univers, în totalitatea sa, și cuprinde atât însușirile masculine, cât și pe cele feminine. Martinus este de acord cu astronomii cu privire la faptul că spațiul lumii fizice este gigantic, extinzându-se de la particulele elementare până la aglomerări galactice. Dar el vede întregul ca o totalitate vie existentă, și creează prin aceasta o imagine a lumii spiritual-științifică. El vede conștiința ca pe acea instanță, care conduce evoluția vieții – precum și evoluția biologică. Germinarea spre diversele specii se află pe diverse nivele spirituale, și diferitele specii apar încet, își manifestă viețile și evoluează din ceea ce este posibil în planul fizic. Aceasta se întâmplă și în regnul animal ca o luptă pentru existență. Omul este considerat – ca și în științele naturii – ca fiind o ființă vie, care a evoluat din stadiul de animal. Martinus este chiar de părerea că această evoluție continuă, că noi încă nu suntem final evoluți ca oameni. Noi mai avem nevoie de ceva experiențe, care între altele, vor face să evolueze simpatia noastră, toleranța, înțelegerea socială și simțul etic. După un timp îndelungat, acest lucru va duce la o societate mondială justă și atotiubitoare – și la o nouă legătură mai conștientă cu Dumnezeu.

Analiza evoluției ființei umane

Simbolul nr. 86 a fost intitulat de către Martinus "Analiza evoluției ființei umane. Etapa evolutivă a Pământului".

Simbolul arată diferiții pași ai evoluției Pământului, odată ce planeta strălucea. S-a răcit treptat și a devenit vulcanică.

Mai târziu, regatul vegetal și apoi regatul animal au început să apară. În 3000 de ani, planeta va aparține epocii adevăratului regat uman (galben).

Roșul simbolizează regatul vegetal.

Orange simbolizează regnul animal căruia aparțin ființele umane terestre.

Galbenul simbolizează adevăratul regat uman.

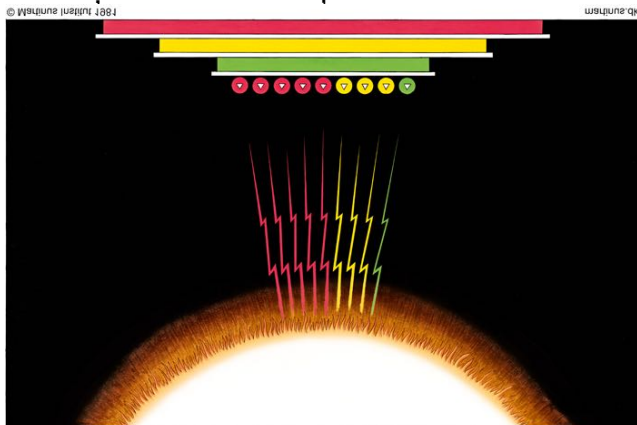
Figura colorată din mijloc simbolizează principiul dezvoltării corpurilor. Citind de la stânga la dreapta vedem materii minerale (indigo), organisme vegetale (roșu), organisme animale (portocaliu) și, ulterior, organisme tot mai mentale (galbene).

Micii pași pe figura cea mai joasă de culoare, simbolizează posibilitățile ființei umane de a evolua către stări continuu superioare, intrând în zona verde.

Superstiția umană despre aproapele nostru

O explicație sumară a simbolului nr. 87 - Superstiția umană despre aproapele nostru ne indică faptul că razele cosmice ale soarelui, sunt forța vitală a existenței noastre.

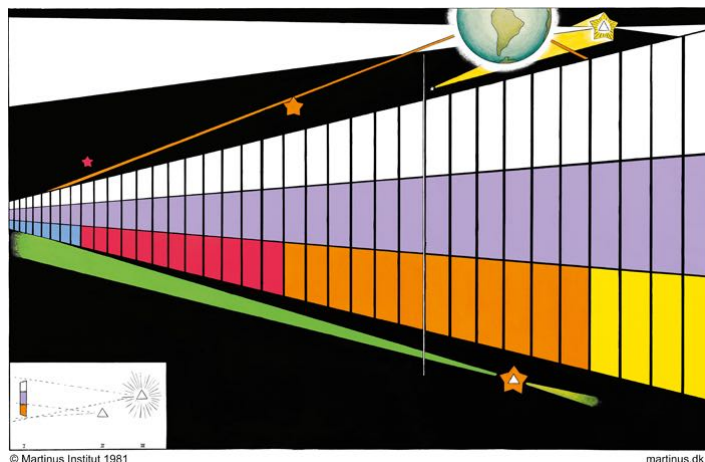
Efectul macrocosmic al simbolului arată superstiția umană despre aproapele nostru. Oamenii trebuie să ajungă la un punct în care să înțeleagă că nu toți sunt pe același nivel de evoluție.

Figurile rotunde simbolizează diferite persoane: cele cu un instinct de atingere puternic (roșu), cele cu o notă puternică de sentiment (galben) și cele cu o atingere puternică de inteligență (verde). Acești oameni aparțin etapelor corespunzătoare, dar oamenii nu se gândesc la acest lucru în viața lor obișnuită, de zi cu zi. Ei cred că toată lumea este pe același nivel de evoluție și că toate au aceleași precondiții.

Pe partea superioară a simbolului vedem razele cosmice ale soarelui, care constituie forța vitală macrocosmică. Îi vedem strălucirea de la univers la organism, la conștiință. Fără centrul solar nu am putea exista în forma noastră actuală.

Drumul către lumină

Prin simbolul nr. 4 Martinus ne indică - Drumul către lumină.

Ființele vii evoluează de la formele de viață primitive la cele superioare. La un anumit stadiu, principiul religios apare în structura mentală a ființei vii. Acest principiu se bazează nu numai pe un mod religios de a fi, ci și pe materialism, pe toată politica și pe toate celelalte tipuri de forme proeminente de conștiință. Acest principiu este

hrănit de principiul răscumpărării lumii și îi conduce pe oameni către o înțelegere a soluției la misterul vieții.

Principalele detalii ale simbolului sunt:

- Figura orizontală în formă de con reprezintă o secțiune a universului în sine.
- Figurile verticale care sunt împărțite în trei, simbolizează fiecare ființă vie.
- Zona albă simbolizează eternul, cel mai înalt scop al ființei.
- Zona violetă simbolizează structura cosmică eternă cu facultatea și experiența sa, iar zona colorată simbolizează organismul fizic și conștiința sa.

Faptul că zonele verticale cresc în dimensiune de la stânga la dreapta indică evoluția ființelor. Zonele colorate simbolizează următoarele planuri de existență:

- indigo - regatul mineral

- roșu - regatul vegetal
 - portocaliu - regatul animalelor
 - galben - adevăratul regat uman
- Zona dintre linia albă verticală din regnul animal și zona galbenă simbolizează zona de evoluție a ființei umane neterminate.
- Raza galbenă care se întinde de la o stea mică la una mai mare simbolizează principiul religios. Acest lucru stimulează dezvoltarea conștiinței de la o etapă a credinței, prin materialism și evlavie până la conștiința cosmică.
- Figura II din imaginea mică din stânga arată că ființa umană neterminată experimentează doar organismul său fizic și alte fenomene create. Ființa umană conștientă cosmic - figura III - experimentează atât structura fizică, cât și cea spirituală.

Consideratii privind evolutia fiintelor vi prin prisma Cosmologiei lui Martinus.

Aşa cum am arătat, fiinţa vie denumită "om" este o entitate în continuă evoluţie. Această evoluţie nu se face "sacadat", ci e o trecere "lină", este o trecere ce conţine porţiuni evolutive de tranziţie, zone în care anumite caracteristici se "estompează", în timp ce altele se "afirmă".

Acest fenomen l-a îndreptăţit pe Martinus să afirme faptul că noi, în acest moment nu am ajuns în stadiul de "oameni adevăraţi".

Pentru a demonstra că afirmaţia lui Martinus e corectă, să analizăm, în continuare, structura capacităţilor energetice ce ne definesc în acest moment.

Cele două firi ale omului

Pentru a înţelege sensul evoluţiei "firii" omului, ar trebui mai întâi să definim stadiile prin care au trecut fiinţele vii şi să definim graniţa dintre ele. Astfel, Martinus defineşte 6 tipologii ale fiinţelor existente pe eşicherul evolutiv, şi anume:

- plantele
 - animalele
-
- oamenii adevăraţi
 - înţelepţii
 - divinii
 - fericiţii

Ultimele 4 tipologii sunt specifice regnului "om" pur, oameni care au reuşit prin evoluţie să "rupă" toate legăturile cu regnul animal.

Fiecare categorie deţine părţi, diferit evolute, din cele 6 capacităţi energetice ce definesc fiinţa vie.

Astfel, defineşte drept notabile 6 capacităţi energetice definitorii. Astfel:

- instinct
- voinţă
- sensibilitate
- inteligenţă
- intuiţie
- memorie

Analizând aceste capacităţi, Martinus realizează un tabel prin care defineşte gradul de participare fiecărei caracteristici energetice, în descrierea tipologilor fiinţelor existente pe eşicherul evolutiv la acest moment.

Martinus considera ca bazale 6 capacităţi energetice primordiale. Acestea sunt diferite ca intensitate şi implicit ca vibraţie.

	Instinct	Voință	Sensibilitate	Inteligentă	Intuitie	Memorie	Total
Fericirii	80	60	40	60	80	100	420
Divinii	60	40	60	80	100	80	420
Înțelepții	40	60	80	100	80	60	420
Adevărații oameni	60	80	100	80	60	40	420
Animalele	80	100	80	60	40	60	420
Plantele	100	80	60	40	60	80	420
Etapile de evoluție a celor 6 capacități energetice ale ființei vii, de la stadiul de "Plante" la stadiul de "Fericirii".							

Având diferite nivele vibratorii, ele pătrund diferit în corpul eteric al ființei vii, căreia îi determină proprietăți de reacție și comportamente diferite, funcție de poziția acestora pe scara evolutivă.

Cea mai inferioară energie este cea a instinctului. Aceasta este foarte dezvoltată la plante. Experiențele au arătat că dacă în prezența unui trandafir căruia i s-au implantat electrozi, are loc o discuție care se referă la o posibilă tăiere a sa, acesta reacționează, apărând impulsuri electrice, ca urmare a încercării instinctuale de autoapărare.

Un lucru trebuie remarcat: planta NU aude. Fiecare cuvânt sau gând al nostru are o amprentă energetică personală, care se emite în spațiul înconjurător. Planta recepționează la gând și reacționează. Un alt exemplu, dacă spui că o persoană e deosebită, acel impuls energetic e recepționat de toți oamenii. Faptul că un chinez nu reacționează la aprecierea ta, asta se datorează faptului că fiecare popor are propriul "google translate" energetic, deci nu poate traduce în limba celui care a recepționat, deoarece acesta simte conținutul aprecierii, dar nu știe cine e destinatarul aprecierii. Dacă însă te afli în fața chinezului și îi spui pe românește că e un "tip simpatic", imediat pe fața lui apare un zâmbet, cu toate că nu a înțeles nimic din ce ai spus tu. El a recepționat mesajul, subconștientul lui a decodificat conținutul și chinezul a reacționat așa cum era firesc să o facă. Același fenomen se petrece și cu "trandafirul nostru".

La animale, instinctul slăbește în intensitate, în timp ce componenta voință, ia valoarea maximă.

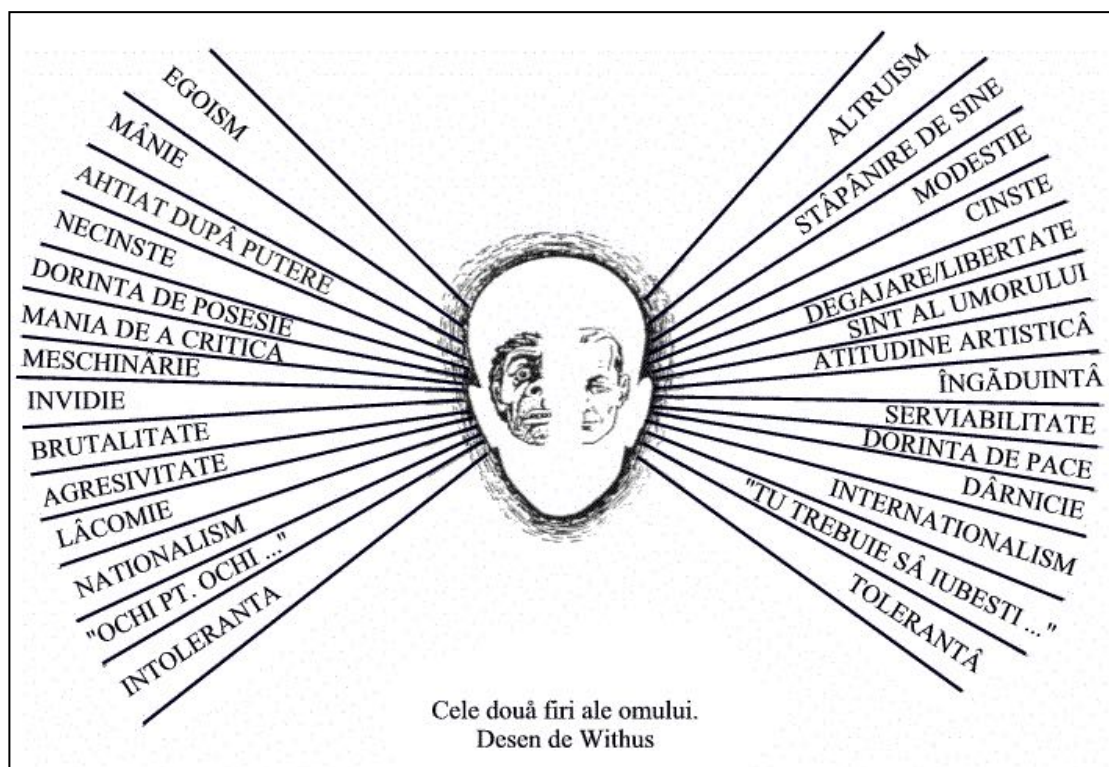
Analiza celorlalte componente dau o imagine a fiecărui stadiu de dezvoltare.

Martinus arată că omenirea se află acum la limita dintre stadiul de animal și om adevărat. Prin animal nu trebuie să se înțeleagă strict noțiunea definită de lexicon.

Evoluția urmărește o spirală, care pleacă de la mineral, trecând prin stadiul de plante, animale, s.a.m.d.. Stadiul de dezvoltare implică o anumită combinație de energii, dând astfel o notă caracteristică fiecărui nivel de dezvoltare spirituală.

Aici trebuie să ne amintim desenul lui Withus, care arată modul în care trebuie înțeleasă noțiunea de stadiu "animalic" în care se găsește omenirea acum.

Pentru a trece în etapa următoare, caracterizată prin sensibilitate, și deci prin iubire, trebuie să lucrăm cu noi înșine, astfel încât toate elementele aflate în partea "stângă" a desenului (jumătatea de față cu trăsături de animal) să le transformăm în elemente pozitive. Nu trebuie înțeles acest stadiu ca o etapă "rușinoasă" din ciclul nostru evolutiv. Nu, aceasta este o etapă necesară.

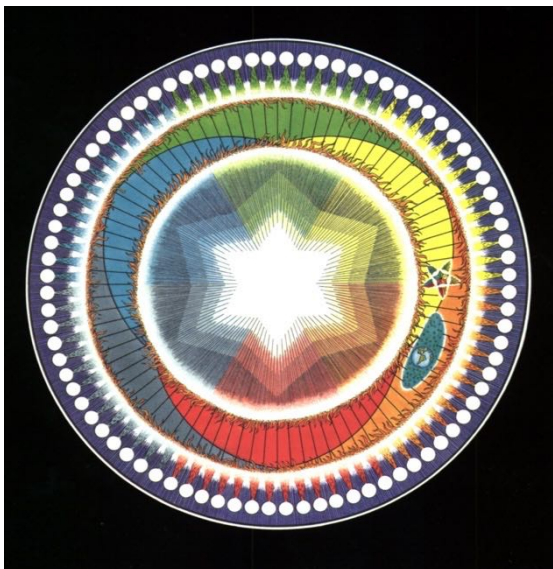

Reîncarnările repetate ne ajută să dorim evoluția. Martinus vorbește de "principiul foamei" spirituale, bineînțeles. Un spirit desîncarnat, ajuns în astral, pe nivelul său energetic, corespunzător gradului său de dezvoltare spirituală, își continuă evoluția, venind în contact cu alte entități, aflate pe aceeași gamă de frecvențe, entități cu care face "schimb de experiență". La un moment dat, acest spirit constată că la nivelul energetic la care se află, nu mai poate "prograsa", spiritual vorbind, și începe să tânjească după un nou salt pe o treaptă superioară spiritual, dar acest lucru nu e posibil decât revenind pe pamânt. Din acest moment, spiritul nostru simte o "foame spirituală", pe care nu și-o poate potoli decât prin "cererea" de a se reîntoarce jos, în lumea materială. Acum intervine valoarea intensității acestei dorințe. Unii doresc o evoluție mai rapidă, pe aceștia i-aș numi – curajoșii, care își aleg o viață plină de suferință și de umilință, știind că numai prin suferință se evoluează. Cunoaștem destule cazuri de persoane care după ani de suferință și umilințe au descoperit spiritualitatea. Aceste persoane, acolo sus, și-au dorit această soartă, au fost de acord cu ea, deoarece au simțit o "atracție" față de "energii mai subtile".

De aceea atunci când întâlnim un handicapat, un cerșetor, trebuie să-l privim ca pe un "curajos". Problema bolnavilor gravi sau cronici, este puțin mai complicată, deoarece aceste boli pot proveni și din încălcări grave ale legilor divine, în viața actuală sau în viețile trecute, sau se pot datora karmei pe care trebuie să o "ardem".

Oricum, Martinus nu vorbește de posibilitatea unei involuții, ci doar de o posibilă stagnare evolutivă. Prin reîncarnări omul nu mai revine la un stadiu anterior, cel mult rămâne pe același nivel.

Martinus, și-a susținut teoria prin simboluri, pe care le-a explicat. Mai jos, putem spune că este prezentat simbolul cel mai încărcat de substanță, din toată opera sa, chintesența evoluționistă a lui Martinus.

Simbolul nr 11, arată universul ca întreg. Universul este o ființă vie, și anume Dumnezeu. Dumnezeu apare ca un principiu triunitar alcătuit din eu, facultatea de a crea și a fi creat. Dumnezeu conține toate ființele existente, fiii lui Dumnezeu. Fiecare fiu al lui Dumnezeu constituie același principiu triunitar și, prin urmare, simbolul ilustrează fiecare ființă. Dumnezeu și fiii lui Dumnezeu interacționează permanent. Întrucât toate organele ființelor vii existente destinate pentru creare și experimentare, constituie în mod colectiv organul Divinității pentru creare și experimentare. Este evident aici că Divinitatea este omniprezentă, atotputernică, atotînțeleaptă și atotiubitoare. Nota principală a

universului este iubirea.

Principalele detalii ale simbolului:

- Zona albă din centru simbolizează X1 sau macro-ul, iar micile zone albe din jurul marginii simbolizează micro-urile.
- Macro-ul este prezentat ca o stea hexagonală pentru a simboliza faptul că manifestarea și experiența sa are loc prin șase stări diferite de conștiință, ceea ce înseamnă una pentru fiecare energie de bază (caracteristici energetice studiate anterior)
- Facultatea de a crea, X2, este indicată de haloul de raze din jurul macro-ului și de razele și zona violetă din jurul micro-urilor de la marginea simbolului.
- Zonele colorate dintre macro-ul și micro-ul simbolizează X3 sau rezultatul facultății lui de a crea și de a experimenta. X3 constă în conștiință și organism.
- X3 constituie cele șase planuri ale existenței, fiecare marcat cu culoarea și energia sa deosebită. Aceste planuri ale existenței alcătuiesc împreună un ciclu spiral cosmic:
 - roșu - instinct - regatul plantelor
 - portocaliu - gravitația - regatul animalelor
 - galben - simțind - adevăratul regat uman
 - verde - inteligență - împărăția înțelepciunii
 - albastru - intuiție - lumea divină
 - indigo - memorie - împărăția fericirii

Poziționarea Pământului indică faptul că ființa Pământului aparține regnului animal.

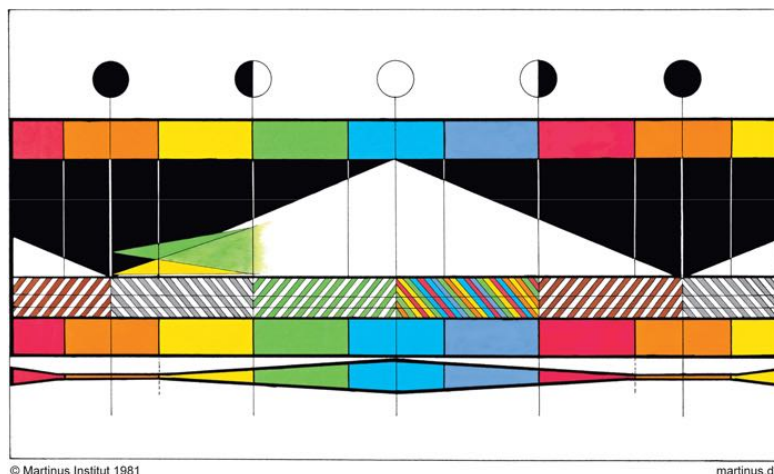
Figura mică în formă de stea simbolizează conștiința cosmică și marchează începutul adevăratului regat uman. În aproximativ 3000 de ani, acest regat uman va fi o realitate aici pe Pământ, spune Martinus. Vom depăși astfel ultimele rămășițe ale tendințelor noastre de conștiință animale ancestrale sau egoiste.

Perspectivă frumoasă, chiar mirifică, termenul de 3000 de ani este puțin deprimant, dar ținând de faptul că suntem nemuritori, avem certitudinea că vom fi martorii acelei lumi în care iubirea și armonia vor domina.

Planurile superfizice ulterioare ale existenței indică lumi chiar superioare, unde viața culminează cu înțelepciunea și dragostea.

Reîncarnarea

Reîncarnarea este un cartof fierbinte de care toate religiile creștine se feresc. Dar să vedem ce spune Martinus despre această speță existențială.

Explicația simbolului nr. 17 - Reîncarnare, cicluri și anotimpuri, se referă la modul cum evoluția e cíclică și continuă. Martinus ia ca bază ciclicitatea în natură, în care anotimpurile se succed ritmic și continuu.

Simbolul exprimă diferitele apariții ale principiului ciclului. Cele patru sub-principii pe care le cunoaștem ca

anotimpurile anului fac parte din acest principiu. Iarna este epoca întinericului și a frigului, unde viața sau Natura se manifestă minim. Primăvara aduce lumină și căldură, făcând ca toată viața din natură să înceapă să înflorească și să crească. Vara, lumina și căldura culminează pe măsură ce viața se manifestă la maxim. Toamna, lumina și căldura scad, reducând astfel manifestarea vieții. Apoi iarna revine. Aceleași patru principii ale anotimpurilor pot fi văzute în ciclul de douăzeci și patru de ore, în ciclul vieții terestre și în ciclul cospiral cosmic.

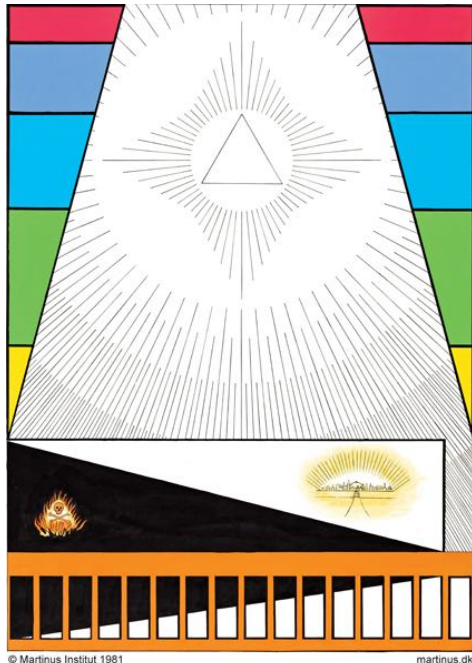
Principalele detalii ale simbolului:

- Cercurile din partea de sus indică de la stânga la dreapta solstițiul de iarnă, echinocțiul de primăvară, solstițiul de vară, echinocțiul de toamnă și solstițiul de iarnă.
- Secțiunile orizontale din partea de sus și de jos arată cele șase regate ale ciclului spiral cu culorile lor specifice.
- Secțiunea cu dungi diagonale simbolizează domeniul principiilor anotimpurilor. Vedem aceste principii în ciclul anului, ciclul vieții terestre și ciclul spiral cosmic.
- Secțiunea cu fâșii gri indică iarna, noaptea, copilăria, precum și a doua jumătate a regnului animal și întregul regat uman real.
- Secțiunea cu dungi verzi indică primăvara, dimineața, tinerețea, precum și împărăția înțelepciunii precum și prima jumătate a lumii divine.
- Secțiunea cu dungi multicolore indică vara, amiaza, maturitatea, precum și a doua jumătate a lumii divine și împărăția fericirii.
- Secțiunea cu fâșii roșii indică toamna, seara, bătrânețea, precum și regnul vegetal și prima jumătate a regnului animal.

- Figurile galbene și verzi în formă de con orizontal indică dezvoltarea sentimentului și respectiv a inteligenței. Sentimentul intelectualizat este iubirea absolută, principala cheie de bază a universului.

Așadar în întregul Univers, indiferent dacă e privit macro sau micro, această ciclicitate este respectată riguros, dovadă a perfecțiunii Legilor Divine.

Raiul și iadul

Un alt cartof la fel de fierbinte îl constituie existența raiului, dar mai cu seamă a iadului, locul în care se consumă "cantități industriale de zmoală" pentru purificarea tuturor celor care sub o formă sau alta au încălcat dogmele religiilor, care au nesocotit indicațiile prețioase ale celor care s-au substituit chiar și vremelnice, lui Dumnezeu, aici pe pământ. Deci vorbim de o judecată omenească ce se substituie unei judecăți divine, judecată ce nu are ca scop pedepsirea, ci înțelegerea greșelii, fiind o decizie de prevenție, nu de retrogradare spirituală. Să vedem însă părerea lui Martinus despre rai și iad.

Simbolul nr. 91 arată planurile spirituale pe care le experimentăm după moarte.

- Culoarea portocalie din partea de jos simbolizează planul terestru, iar secțiunile verticale mici simbolizează natura ființelor, viețile oamenilor.
- Secțiunea albă simbolizează aspectele lor umane, iar secțiunea întunecată simbolizează aspectele lor rămase încă din regnul animal.
- Cel mai îndepărtat la stânga vedem animalul și ființele umane primitive. În timpul evoluției de la stânga la dreapta, întunericul și aspectele animale scad treptat, iar ființa umană devine din ce în ce mai umană, devenind în sfârșit o ființă umană terminată, ceea ce este simbolizat prin secțiunea albă cea mai îndepărtată spre dreapta.
- Imediat deasupra figurii portocalii vedem noțiunea de ființă umană plasată între o împărăție a cerurilor și un iad, acesta fiind prima sferă a lumii spirituale. Iadul este simbolizat de figura cu craniul și oasele încrucișate și flăcările în secțiunea neagră. Regatul cerurilor este simbolizat de orașul de aur din secțiunea albă.
- Secțiunea albă a figurii care se află mai la dreapta simbolizează ființa umană perfectă care nu are în sine nici întuneric, nici aspecte animale, care cu o conștiință absolută de zi, trece direct în planul spiritual.
- După prima sferă, ființa umană încă neterminată se deplasează înainte prin lumea spirituală. Secțiunile colorate (galben, verde, albastru, indigo și roșu) simbolizează ciclul regatelor spirituale prin care ființele trec înainte de a se renaște în planul fizic (portocaliu).

Să încerc să "traduc" semnificația simbolului. În viața materială, fiecare din noi abordăm forme diferite de raportare la etica divină, fiecare din noi respectăm mai mult sau mai puțin Legile Universului. Această raportare diferită ne imprimă un mod de viață diferit. Astfel, întâlnim o largă paletă de moduri în care privim viața noastră cotidiană. Unii sunt religioși habotnici, alții asceți, iar alții se atașează de diferite forme de dependență. Unii

vor fi oameni în viața cărora Legile Universului sunt jaloane de conduită, alții vor fi alcoolici, dependenți de droguri, criminali, afemeiați, etc., deci vorbim aici de o gamă largă de oameni.

Să luăm de exemplu un ascet. Acesta se situează în partea dreaptă a simbolului. După moarte, spiritul lui trece rapid în zona albă a dreptunghiului din simbol și după o scurtă staționare în zona de tranzit, își urmează drumul în "Împărăția lui Dumnezeu", unde se va pregăti pentru o viitoare reîncarnare în lumea materială.

Să luăm acum alt exemplu: un alcoolic. Acesta intră în zona de tranzit, în partea stângă a simbolului, în zona neagră. Acesta nu realizează că a părăsit corpul fizic și își dorește să continue viața care o dusesse până nu demult, dar nu își dă seama că nu mai dispune de ajutorul corpului fizic care îi satisfăcea dorința de a bea. Pentru el se instalează o luptă între dorința de a bea și lipsa efectului băuturii. Pentru acest spirit se instalează o durere cumplită. Pentru el începe "iadul". Acest spirit va sta în această zonă de tranzit atâta timp cât îi este necesar să realizeze că a părăsit lumea materială și că este acum un spirit. Tot acest chin se desfășoară pe fondul derulării vieții sale anterioare, viață în care nu a fost capabil să se desprindă singur de viciul pe care l-a alimentat cu satisfacția de a bea. Acest spirit se va zbate în chinul generat de dependența de alcool până când ori realizează singur situația în care se află și își recunoaște greșeala, sau până când, total demoralizat, va cere ajutorul spiritului protector care îl va "decontamina" și îi va permite să își continue drumul. De remarcat e faptul că spiritul protector a fost în permanență alături de el, dar nu a putut interveni decât în momentul în care i s-a solicitat ajutorul. Această zonă colorată în negru e însuși iadul de care vorbesc religiile.

Ca o concluzie, durata șederii noastre în "iad", după moarte, depinde doar de noi și nu este o pedeapsă pe care Sf. Petru o aplică celor ce după părerea lui nu merită să le deschidă ușa raiului.

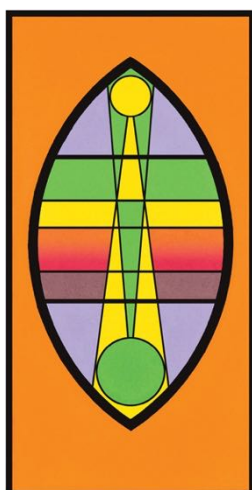
Pentru mine e clar că populației creștinismului timpuriu nu li se putea prezenta simbolul lui Martinus, căci nivelul lor intelectual nu ar fi putut să ducă la înțelegerea procesului, și de aceea s-a recurs la o metaforă pe care bisericile a exploatat-o din plin, în beneficiul lor. Așa a apărut Dumnezeu răzbunător, crud și de neînduplecat, pentru care a pedepsi aspru, prin condamnarea la iad, a fost o obișnuință. NU, Dumnezeu e bun, e drept și își iubește creația. A ajunge în "iad", și cât vom sta acolo, depinde numai de noi.

Structura umană

Ca să înțelegem care e structura umană trebuie să plecăm de la faptul că fiecare om, indiferent dacă e bărbat sau femeie, are o componentă structurală bi polară, adică are atribute specifice atât masculine cât și feminine. Așa cum arată Martinus, în cadrul evoluției, cele două componente se dezvoltă în așa fel încât să ajungă egale, moment în care putem spune că s-a ajuns la o armonie interioară. Dar să vedem cum se va ajunge la acest deziderat în Cosmologia lui Martinus.

Ființa cu un singur pol

Să plecăm de la situația actuală prezentată în simbolul nr. 93, adică Ființa cu un singur pol.

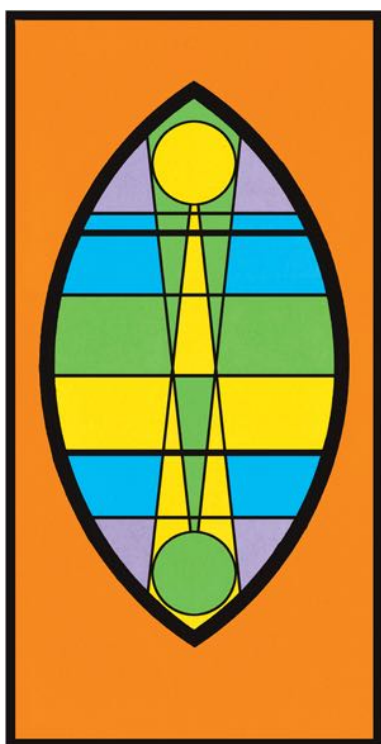

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

Simbolul arată conștiința animalului sau a ființei cu un singur pol. Cele două figuri rotunde simbolizează cei doi poli, verdele care exprimă polul masculin și galbenul polul feminin. Simbolul arată o ființă masculină, în care domină polul masculin. Aceasta este cea care promovează principiul animal la om sau la ființa masculină. Polul feminin, latent, promovează întregul aspect spiritual sau uman al bărbatului. La femei sau ființe feminine, se întâmplă contrariul; aici polul feminin domină și polul masculin este latent. Secțiunile violet simbolizează superconștiința în care se află poli, elementul destin și soarele de talent. Zona dintre cele două linii orizontale groase simbolizează subconștientul. Culoarea roșie (energia instinctului) și culoarea portocaliu (energia gravitației) arată că acestea sunt principalele componente ale conștiinței animalelor. Aceste ființe folosesc în principal principiul uciderii. Culoarea galbenă arată că animalul are și o mică senzație.

Ființa cu doi poli

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

Știm acum de existența polilor care prin ponderea lor diferențiază masculinul de feminin. Simbolul nr. 95 ne prezintă varianta de Ființă cu doi poli.

Simbolul arată ființa umană cea mai evoluată, care are conștiință cosmică. Polii au devenit egali; polul masculin și polul feminin sunt în echilibru. Starea de omor care provine de la polul obișnuit a dispărut. Polul iubirii a crescut, iar cei doi poli au luat contact unul cu celălalt.

Zonele de deasupra și de sub cele două linii orizontale groase simbolizează supraconștientul.

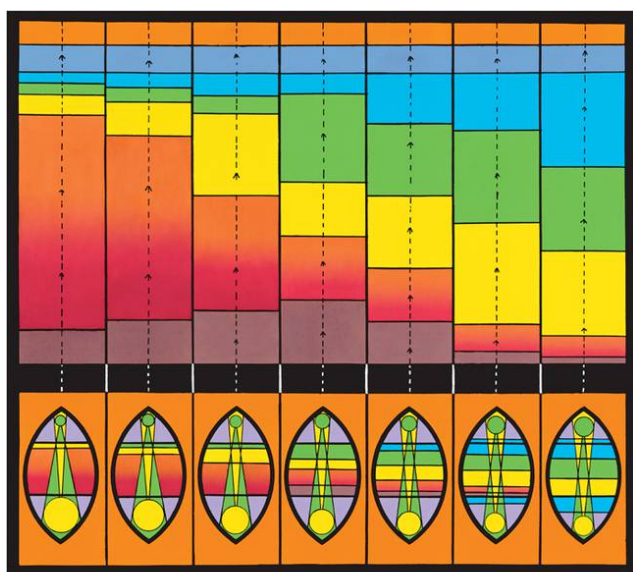
Zona dintre cele două linii orizontale groase simbolizează subconștientul.

Sfera sentimentului (galben) este extrem de evoluată; este plin de umanitate. Sfera inteligenței (verde) este în armonie cu cea a sentimentului. Sentimentul este intelectualizat; e logic. Sentimentul și inteligența sunt în echilibru, ceea ce este la fel ca iubirea. Ființa are un grad enorm de iubire și,

prin urmare, are un grad enorm de intuiție. Este pe deplin conștient de planurile spirituale și de misterul întregului univers.

Aș vrea să arăt punctul de vedere al lui Martinus legat de homosexualitate. Pentru Martinus această situație nu este datorată unei disfuncții sau deviații de ordin sexual. Martinus spune că e posibil ca într-o viață anterioară, să luăm ca exemplu un bărbat actualmente homosexual, să fi fost femeie și să își dezvolte polul feminin deosebit de mult. Acea femeie se va reîncarna într-un bărbat, asta pentru a experimenta lucruri noi, dar el revine în plan fizic, aducând după el întreaga experiență acumulată în viața în care fusese femeie. Acest lucru va duce la apariția unei anomalii, un bărbat ce manifestă un comportament de femeie. Nu este altceva decât lipsa unei "resetări" în momentul reîncarnării. Același lucru e valabil și pentru lesbiene.

Evoluția polului și planurile spirituale

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

Simbolul nr. 96 ne ilustrează procesul ce are loc în dezvoltarea polilor, intitulat de Martinus: "Evoluția polului și planurile spirituale".

Simbolul arată care sunt experiențele după moarte.

Partea de jos a simbolului ilustrează planul fizic (culoarea de fundal portocaliu), iar partea superioară simbolizează planul spiritual. Figurile ovale de sub secțiunea neagră transversală simbolizează șapte tipuri particulare de ființă.

Zonele arată șapte etape diferite prin care trece ființa umană în cursul evoluției sale, care apare prin transformarea polilor. Vedem că ființa umană are doi poli. Figura galbenă rotundă simbolizează polul feminin, iar cea verde simbolizează polul masculin. Evoluția duce la egalitatea celor doi poli. Atunci, ființa umană nu este nici bărbat, nici femeie, el sau ea. Atunci este după chipul lui Dumnezeu, o adevărată ființă umană.

Prima dintre cele șapte figuri ovale simbolizează ființa umană asemănătoare animalului, care are multă instinctivitate și gravitate (roșu și portocaliu). Pe plan spiritual, cea mai mare parte a timpului său este petrecut în secțiunea roșu și portocaliu.

A doua figură ovală simbolizează un copil al naturii / ființă umană primitivă, care are un sentiment mai puțin și o cantitate mică de inteligență. Începe să aibă o scurtă experiență de purgatoriu (maro cenușiu) după moarte. După purgatoriu, ființa umană primitivă va experimenta planul instinctului și gravitației (roșu și portocaliu). Experimentează doar puțin din sferele spirituale superioare.

A treia figură ovală simbolizează ființa religioasă obișnuită din timpul nostru. Vedem că a apărut mult sentiment (galben) și s-a dezvoltat această inteligență (verde). Există, de asemenea, unele intuiții afișate în albastru în partea de sus a simbolului. Întrucât ființa are mai mult sentiment, își va experimenta paradisul după moarte în regatul uman real (galben).

A patra figură ovală simbolizează materialismul care are multă inteligență (verde). Materialismul și ateismul fac ca purgatorul (maro gri) să fie foarte extins. În lumea spirituală va experimenta o perioadă mai lungă de timp în împărăția înțelepciunii (verde), ceea ce corespunde structurii conștiinței în lumea fizică.

A cincea figură ovală simbolizează geniul. Vedem că începuturile unei intuiții puternice (albastre) în conștiința sa și multă inteligență și sentiment. Aceasta înseamnă că este o ființă foarte iubitoare.

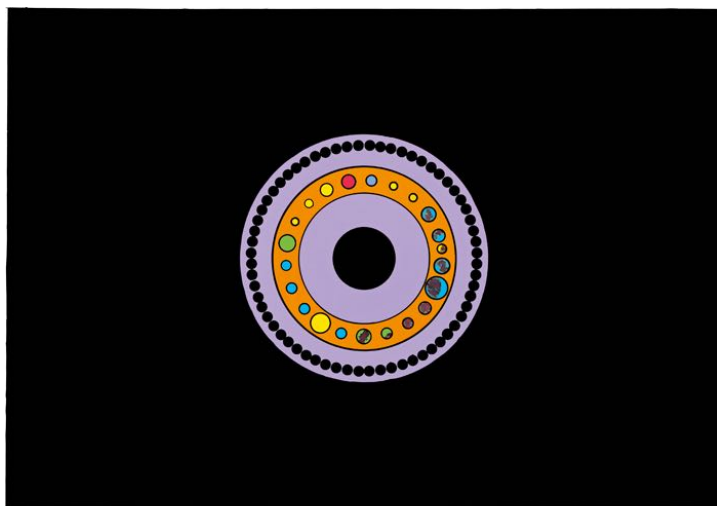
A șasea figură ovală simbolizează o ființă care capătă strălucire cosmică. În structura ei de conștiință are multă intuiție și începe să aibă conștiință cosmică. Inteligența și sentimentul sunt în echilibru, ceea ce înseamnă dragoste.

A șaptea figură ovală simbolizează o ființă care a ajuns la starea de perfecțiune. Este cu doi poli și are conștiință cosmică. Intuiția ocupă o parte și mai mare din supraconștiința sa. Pe plan spiritual va avea o lungă ședere în regatul uman real (galben), în împărăția înțelepciunii (verde) și în lumea divină (albastru).

Destin și karmă

Acum că ne-am familiarizat cu ce se întâmplă după moarte, când am realizat care sunt condițiile de acces în rai sau după caz, în iad, după trecerea în neființă, e momentul să aflăm și cu ce bagaj plecăm din această viață și mai ales ce facem cu el. E clar că nu dispunem de un serviciu de transport bagaje, așa că vom fi nevoiți să ne cărăm singuri bagajele.

Elementul de destin și sâmburele talentului în timpul discarnării

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

De acest lucru se ocupă, printre altele simbolul nr. 71 - Elementul de destin și sâmburele talentului în timpul discarnării.

Simbolul arată elementul destinului în supraconștiință într-o ființă umană descarnată. Nucleele sale de talent pentru construirea unui nou corp fizic sunt prezentate în inelul portocaliu.

Gaura neagră din mijloc simbolizează Eu-ul ființei umane, zona violetă, facultatea sa de a

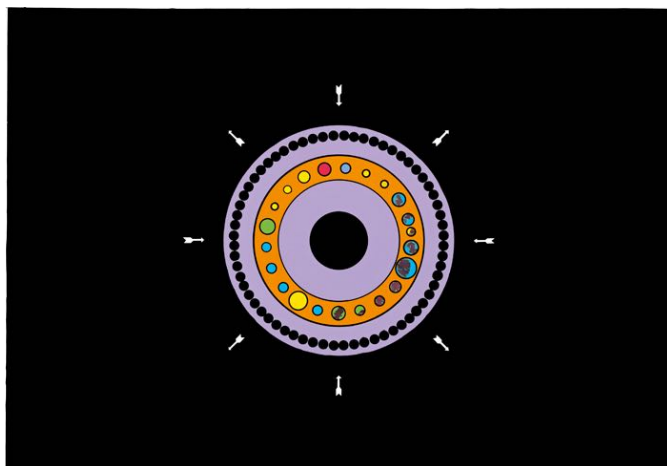
crea și găurile negre de la marginea E-ului microființelor sale.

În elementul destin, găsim toate nucleele de talente pe care ființa umană le-a dezvoltat în viețile sale fizice anterioare, inclusiv nucleele de talente pentru crearea unui nou organism fizic. Vedem că unele miezuri de talente sunt deteriorate. Aceasta înseamnă că ființa umană se va naște în următoarea sa încarnare cu un organism pseudo defect raportat la talentul respectiv.

Acest lucru ne spune că în viețile următoare, ființa respectivă, pe de o parte își va dezvolta talentele deja definite în viețile anterioare, dar va relua dezvoltarea talentelor încă ne maturizate, în așa fel încât să își armonizeze toate talentele. Aici nu vorbim de

talentele care sunt incompatibile cu Legile Universului, cum ar fi pornirile de ură, de dispreț, de asuprire față de alte ființe. Aceste "talente" vor fi eliminate în decursul evoluției și pot genera doar karme.

Elementul de destin și sâmburele talentului în timpul întrupării

Un alt simbolul ce face parte din aceeași categorie de studiu, este simbolul nr. 72 - Elementul de destin și sâmburele talentului în timpul întrupării.

Simbolul arată același lucru ca și simbolul nr. 71, dar este completat cu săgeți care ilustrează interacțiunea principiului sâmburilor de talent cu organismul fizic încarnat.

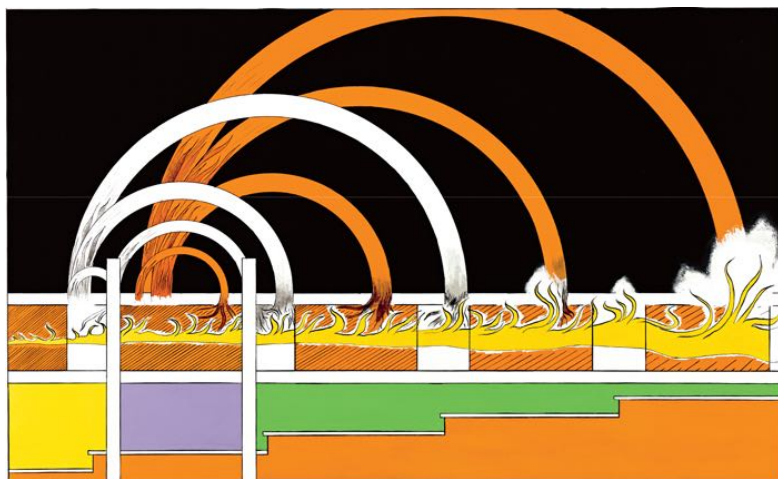
Sâmburii de talente din elementul soartei, care se află în

supraconștiință, supraviețuiesc în lumea spirituală până când ființa hotărăște din nou renașterea în lumea materială. În pânțe, aceste sâmburele de talent face o legătură cu talentele mamei și ale tatălui și se formează noul embrion. Calitatea embrionului va depinde de propriile nuclee de talent.

Pe simbol vedem că sâmburii de talente pentru construirea anumitor organe sunt distruse în așa măsură încât corpul va avea defecte corespunzătoare. Această deteriorare a nucleelor de talente a avut loc în viețile anterioare. Cauza deteriorării lor a fost consumul de substanțe nocive, cum ar fi narcotice, alcool și tutun, care distrug organismul și, prin urmare, și miezurile de talente. Dar consumul de carne în timpul mai multor vieți creează, de asemenea, aceeași stare distructivă, deoarece natura ființei umane este acum mult prea rafinată pentru a putea trăi pe astfel de alimente groșiere precum cea care provoacă violență și ucidere (referire la consumul de carne).

Când atât de mulți oameni astăzi nu au o capacitate intelectuală normală sau sunt în urmă în școală și așa mai departe, se datorează faptului că au distrus mai mult sau mai puțin unele dintre organele lor în viețile anterioare. Dar oamenii pot depăși aceste efecte atunci când găsesc puterea și energia pentru a ieși din obiceiul modului lor de a trăi eronat.

Iertarea păcatelor

O altă problemă care influențează cantitatea de "bagaj" pe care îl căram după noi dintr-o viață în alta, este și iertarea păcatelor, pe care Martinus a descris-o în simbolul nr. 29.

Simbolul ilustrează evoluția facultății umanității și eliberarea rezultantă de la întoarcerea karmei întunecate sau a sorții. În sensul absolut nu există păcat. Însă

ignoranța face ca ființa umană să facă multe greșeli. Refacerea efectelor acestor greșeli sub formă de suferință și o soartă nefericită, sunt consecințe care la rândul lor contribuie la dezvoltarea facultăților umane. Când umanitatea ființei s-a dezvoltat într-o asemenea măsură încât nu mai poate avea "inima" să manifeste o acțiune întunecată sau alta, ea este protejată împotriva efectelor întoarcerii în soarta sa de acțiuni întunecate similare cu cele manifestate anterior. Acest lucru este valabil indiferent cât de multe dintre aceste efecte fatidice sunt încă „în așteptare la rând” pentru a fi experimentate. Acesta este principiul cosmic al iertării păcatelor.

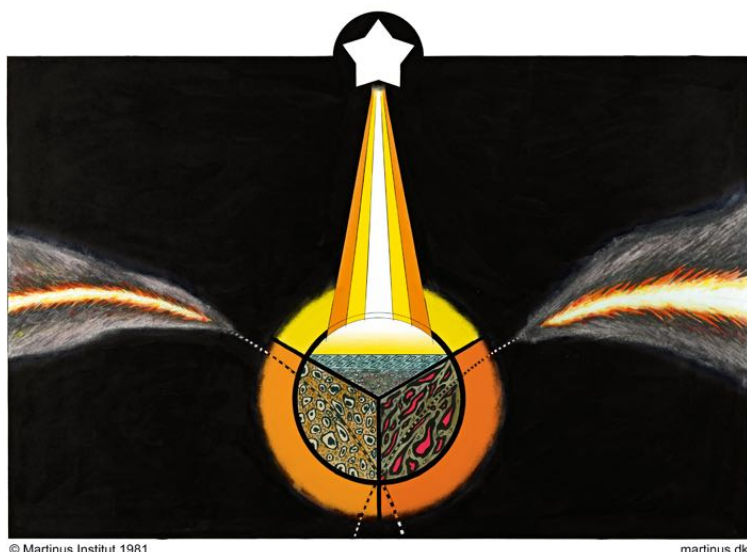
Principalele detalii ale simbolului sunt:

- Scara portocalie din partea de jos simbolizează viața terestră individuală a ființei ca un pas în evoluție.
- Secțiunea dintre cele două linii albe verticale simbolizează viața prezentă a ființei.
- Secțiunea galbenă simbolizează trecutul său, iar secțiunea verde viitorul său.
- Secțiunile eclozionate, portocalii, separate de secțiuni albe simbolizează succesiunea ființelor de vieți fizice și de viață spirituală între ele.
- Arcurile albe care emană de la o viață spirituală la alta simbolizează arcuri de soartă care constau exclusiv din experiențe de lumină sau de fericire.
- Arcurile portocalii simbolizează arcurile soartei care, prin reîncarnare, trec de la o viață fizică pe Pământ la alta.
- Flacăra galbenă simbolizează dezvoltarea facultăților umane. Aceste facultăți pot neutraliza treptat arcurile de întoarcere ale sorții, în măsura în care ființa nu mai are "inima" să manifeste acțiuni întunecate corespunzătoare față de aproapele său. Ființa este astfel eliberată de prisosul de karmă întunecată și de nenorociri.

Trebuie remarcat faptul că o karmă își poate produce efectul chiar după mai multe reîncarnări, dar poate tot atât de bine să fie blocată prin fapte bune și recunoaștere sinceră.

Karma Omenirii

Așa cum fiecare din noi generăm karmă, tot așa și omenirea poate genera karmă.

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

Martinus a explicat acest lucru în simbolul nr. 25 - Karma Omenirii

Simbolul ilustrează karma actuală a omenirii terestre sau epoca soartei.

Legea karmei are ca efect răul sau binele pe care cineva l-a făcut față de aproapele, acțiuni care se întorc și creează karma corespunzătoare pentru sine.

Soarta omenirii terestre, în ansamblu, constă în soarta colectată a tuturor ființelor umane

terestre individuale. Datorită facultății de dragoste limitate a oamenilor, ei experimentează epoci cu degajări violente și concentrate de karmă sub formă de război sau stări de război. O cauză majoră a karmei întunecate a omenirii este consumul de

carne. Prin trecerea la crizele dureroase din care rezultă karma, omenirea se va apropia treptat de un mod de viață perfect și uman.

Principalele detalii ale simbolului sunt:

- Steaua din vârf simbolizează principiul răscumpărării mondiale.
- Razele portocalii emanate de stea simbolizează religiile primitive, ucigătoare, în timp ce razele galbene simbolizează religiile lumii umane. Raza albă din mijloc simbolizează soluția misterului vieții ca știință.
- Cele două flăcări din stânga și din dreapta care se îndreaptă spre cele două treimi inferioare ale simbolului constituite din două arcuri întunecate ale soartei, vor afecta omenirea prin declanșarea Armagedonului sau a Zilei Judecății.
- Secțiunea întunecată din dreapta jos a cercului simbolizează durerea și suferința de lungă durată, precum dezactivarea, tortura, mutilarea și distrugerea bunurilor culturale.
- Secțiunea ceva mai ușoară din stânga simbolizează efectele arcurilor de soartă care duc instantaneu sau foarte rapid la moarte.
- Secțiunile galbene din treimea superioară simbolizează influența religiilor lumii asupra omenirii. Zona albastră simbolizează creațiile culturale umane ale omenirii, precum arta, literatura, tehnologia și știința.

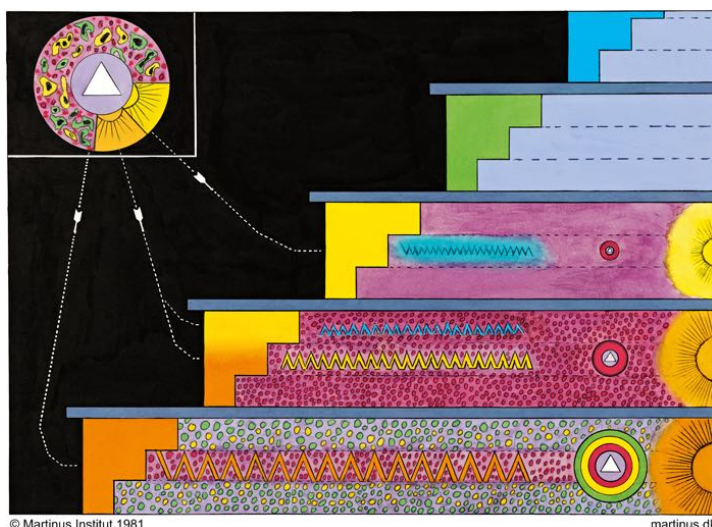
De remarcat e faptul că omenirea se comportă ca o ființă vie, compusă din micro elemente, adică din noi. E bine de subliniat faptul că fiecare dintre noi contribuim, conștient sau nu, la generarea karmei omenirii. De aceea e important să conștientizăm faptul că noi, nemijlocit, facem ca omenirea să trăiască în armonie sau nu.

Alimentația

Așa cum se știe, Martinus a fost celibatar și vegetarian, toată viața. Să vedem în continuare părerea lui despre alimentație.

Ființa umană și hrana animalelor și vegetale

Martinus, în simbolul nr. 38 prezintă Ființa umană și hrana animală și vegetală

Simbolul ilustrează evoluția oamenilor de la nutriția animală la nutriția vegetală.

A trăi pe bază de hrană animală nu este absolut o condiție a existenței umane. Atâta timp cât o ființă umană omoară animalele pentru a le mânca carnea și sângele, nu se poate aștepta nici la o viață fără boală, nici la încetarea războiului, un război care devastează omenirea.

Faptul că ființa umană în sine nu ucide animalele care fac parte din hrana sa, nu o eliberează de o parte a responsabilității. Hrana vegetală este cel mai potrivit aliment pentru ființele umane în etapa actuală de evoluție. Pe măsură ce evoluția progresează, oamenii vor abandona

din ce în ce mai mult alimentele animaliere grosiere și, în final, se vor schimba complet în regatul uman real.

Se știe din Biblie faptul că Dumnezeu atunci când l-a creat pe om a spus:

²⁷ Astfel, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu l-a creat: bărbat și femeie i-a creat.

²⁸ Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a zis: „Fiți roditori și înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; domniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste toate viețuitoarele care mișună pe pământ!”

²⁹ Apoi Dumnezeu a zis: „V-am dat toate plantele care fac sămânță și care se află pe tot pământul și toți pomii care fac fructe cu sămânță în ele, ca să le aveți pentru hrană.

³⁰ Tuturor animalelor pământului, tuturor păsărilor cerului și tuturor animalelor mici care mișună pe pământ, care au suflare de viață în ele, le-am dat ca hrană toate plantele verzi.” Și așa a și fost. (Geneza 1:1 27-30).

Deci Dumnezeu le-a dat drept hrană lui Adam și Evei, plantele și rodul pomilor, animalele fiindu-le date pentru ajutor.

Dumnezeu a constatat că oamenii erau vegetarieni și aveau o durată de viață foarte mare. Pe la 800 de ani Matusalem făcea copii, deci ciclul evoluției era foarte lent. Oamenii intrau într-o rutină a vieții și evoluția stagna. A venit Potopul, știm povestea cu Noe, știm că fii lui Noe s-au împerechiat cu femeile ce nu fuseseră afectate de potop (deci potopul nu a avut același efect la scară planetară), așa că Dumnezeu a sugerat oamenilor că ar fi util să înceapă să aducă jertfe animale, ca chipurile, să îl îmbuneze. Zis și făcut, oamenii au început să sacrifice animale, a căror carne o mâncau la început preoții, apoi și populația. Efectul: în scurt timp vârsta medie de viață a populației a scăzut de la 900 la 120 de ani, ca urmare a consumului de carne.

Să vă povestesc un experiment interesant. La un spital de nebuni, dar din aceia cu patalama în regulă, s-a făcut un experiment. Spitalul este în orașul Vodskov, la 60 km de unde stăteam eu în Danemarca la vremea aceea. S-a selectat un grup de 60 de pacienți cu simptome similare și au fost împărțiți în 2 grupe. Primei grupe li s-a administrat un meniu normal, celeilalte grupe (30 de pacienți) li s-a scos din meniu carnea total, nici carne și nici preparate din carne. Rezultatul după 6 luni de test: grupul care a continuat să mănânce carne, medicația a rămas neschimbată. Celor cărora li s-a scos total carnea, medicația s-a înjumătățit.

Mai e un aspect de care ar trebui să ținem cont este faptul că întreg sistemul nostru digestiv este asemănător ierbivorelor, total diferit de cel al carnivorelor. A fi vegetarian sau nu, e alegerea fiecăruia. Important e să avem informațiile atunci când alegem ce să mâncăm.

Principalele detalii ale simbolului sunt:

- Cea mai mică treaptă mare portocalie simbolizează regatul animalelor.
- Hrana animalelor este simbolizată prin secțiunea violetă cu particulele galbene, verzi și roșii, care sunt ființe vii într-o micro-formă. Organismul poate absorbi doar un număr mic din aceste așa-numite „unități de viață” ca hrănire, și anume unitățile de viață care sunt colorate în roșu. Acestea sunt încapsulate în alimentele pe care le consumăm și, prin urmare, digestia acestora implică un proces de ucidere, în timpul căruia unitățile de viață roșii sunt separate de restul alimentelor și procesate, pentru a fi absorbite ca nutriție. Unitățile de viață rămase sunt dizolvate în acid gastric și eliminate prin intestine. Aceste unități de

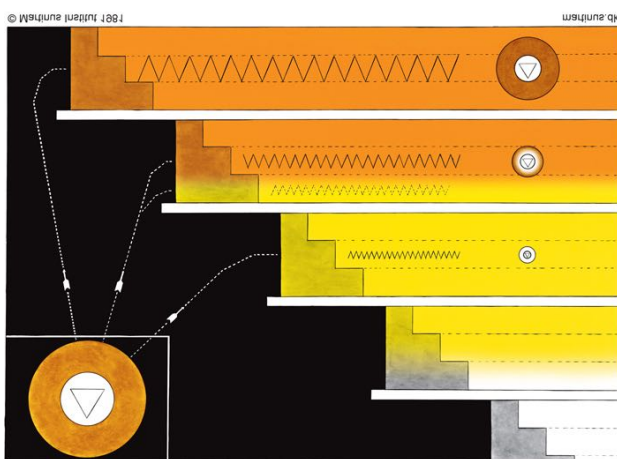
viață a animalelor sunt ființe suficient de evolute pentru a putea experimenta durere și suferință în timpul procesului de ucidere.

- Linia portocalie în zig-zag simbolizează mâncarea grosieră pentru animale.
- Figura rotundă multicoloră din dreapta liniei în zig-zag simbolizează o „unitate de viață a cărnii”.
- Zona de soare portocalie mai departe spre dreapta simbolizează că, deși nutriția animală a regnului animal se bazează pe principiul uciderii, în ultima analiză este identică cu lumina din planul divin al creației.
- Pasul mare secund de jos simbolizează acea parte a regnului animal în care este situată ființa umană neterminată terestră. Mâncarea vegetală este cea mai potrivită nutriție pentru oamenii de astăzi.
- Linia galbenă în zig-zag simbolizează porțiunea mai grosieră a acestui aliment, care constă din rădăcini, frunze și tulpini. Aici unitățile de viață roșie sunt de asemenea încapsulate și trebuie eliberate prin procesul de digestie. Dar, deoarece unitățile de viață în această materie aparțin regnului vegetal, ele nu pot experimenta în mod direct durere și suferință în timpul digestiei.
- Linia albastră în zig-zag simbolizează carnea fructelor coapte. Aceasta constă exclusiv din unități de viață roșie care se pot încadra direct ca nutriție în organismul fizic al ființei umane.
- Figura rotundă din dreapta liniei în zig-zag simbolizează o „unitate de viață a plantelor”, care conține doar unități de viață roșie.
- Al treilea mare pas simbolizează adevărata împărăție umană. În partea fizică a acestui plan, carnea fructelor coapte este hrana naturală, care este simbolizată de linia albastră în zig-zag. Aici nutriția este amestecată cu alimentația aerului.
- Soarele galben complet deschis, cel mai îndepărtat spre dreapta, simbolizează că această zonă reprezintă principiul dietetic complet perfect.
- Pașii superiori (verde și albastru) simbolizează împărăția înțelepciunii și lumea divină. Nu există hrană fizică pe aceste planuri supercosmice ale existenței.
- Figura din colțul din stânga sus simbolizează relația neterminată a ființei umane cu cele trei zone dietetice descrise.
- Triunghiul și zona violetului simbolizează superconștiința sa.
- Zona din afara supraconștiinței simbolizează corpul fizic și digestia ființei în cele trei zone dietetice.

Deci, atenție ce mâncăm! Nu tot ce e gustos e și bun. De fapt gustul ni l-am format noi.

Alimente animale și vegetariene

În
cele

simbolul nr. 67 Martinus sintetizează caracteristicile alimentelor de origine animale și de origine vegetale. Simbolul arată alimentul care este potrivit pentru diferiți pași în evoluție. Astfel:

- Figura rotundă din colțul din stânga jos simbolizează ființa umană ca unitate de viață.
- Liniile punctate care emană de acolo la diferitele etape arată că

domeniul de nutriție al ființei umane terestre se extinde de la unitățile de viață a cărnii, peste rădăcină, semințe și produse cu frunze, la carne de fructe pure.

- Zona întunecată din unitatea de viață a cărnii constituie partea care constă din unitățile de viață A. Nu sunt potrivite pentru digestie ca hrănire într-un alt organism, iar pentru acestea această digestie înseamnă moarte. Prin acest proces, sunt eliberate unitățile de viață B, care constituie nutriția propriu-zisă.
- Linia în zig-zag arată vibrația colectată a unităților de viață a cărnii. Această vibrație este mult prea puternică pentru organismul uman terestru, a cărei vibrație este prezentată la pasul următor, sub forma liniei punctate în zig-zag.
- Unitatea de viață a acestui pas, care este unitatea de viață a alimentelor vegetariene, are o zonă mai mică și întunecată. Procesul de ucidere implicat în consumul acestui aliment nu este aproape la fel de mare. Vedem că vibrațiile acestui aliment, care sunt arătate la mijlocul pasului, sunt mai aproape de vibrațiile organismului uman terestru. Pentru ființa umană progresistă, utilizarea produselor vegetariene reprezintă un standard moral mai ridicat.
- Simbolul unității de viață a cărnii de fructe de la următoarea etapă nu are nicio zonă întunecată și, prin urmare, nu are unități de viață A care trebuie ucise în timpul digestiei într-un alt organism. Deoarece vibrația cărnii de fructe este ceva mai mică decât vibrația ființei umane terestre, ea nu poate constitui încă principala sursă de nutriție pentru ființa terestră.

Este interesant punctul de vedere a lui Martinus, care atrage atenția asupra unui principiu: *"dacă nu poți da viață, nu ai dreptul să o iei"*. Să nu uităm faptul că Martinus a fost toată viața un vegetarian convins, care a căutat să fie tot timpul în armonie cu natura.

Lumea veșnică

Lumea e veșnică, noi suntem veșnici, și Universul e veșnic. Acest lucru e ușor de dovedit. Lumea e veșnică deoarece elementele care o compun sunt veșnice atât la nivel macro, cât și la nivel micro. Noi suntem veșnici deoarece spiritele noastre sunt nemuritoare, iar Universul e veșnic deoarece e suma unor elemente veșnice.

Să vedem în continuare și părerea lui Martinus.

Planul lumii eterne

Simbolul nr. 13 este simbolul prin care Martinus ilustrează Planul lumii eterne.

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

Simbolul arată cum ființa vie este legată în mod implicit de un plan mondial etern, divin. Prin acest plan ființa este stăpânul creației de lumină și întuneric mental.

Ființa creează această lumină și întuneric folosind diferite combinații ale energiilor de bază de-a lungul planurilor existenței în ciclul spiral pentru toată eternitatea. În spatele acestui fapt se citește principiul contrastului ca realitate cosmică.

Fără acest principiu nu s-ar putea produce experiență de viață de nici-un fel. Cel mai înalt și cel mai perfect tip de experiență de viață constă într-o relație armonioasă între lumină și întuneric.

Din punct de vedere mental această armonie este expresia iubirii absolute.

Principalele detalii ale simbolului sunt:

- Triunghiul alb simbolizează Sinele universului sau Dumnezeuirea.
- Figurile albe rotunde simbolizează fiecare ființă vie.
- Cele șase secțiuni în care simbolul este împărțit sunt cele șase planuri ale existenței ciclului spiral. Regatul din partea de jos este regatul vegetal (roșu), urmat de dreapta de regnul animal (portocaliu), apoi regatul uman real (galben), regatul înțelepciunii (verde), lumea divină (albastru) și regatul fericirii (indigo ușor).
- Secțiunea colorată în formă de inel simbolizează combinațiile schimbătoare ale energiilor de bază, care formează „materia” care alcătuiește planurile existenței.
- Cele șase figuri romboide întunecate simbolizează combinația energiilor de bază în organismul ființei vii, ca întreg, la punctul culminant al acesteia, așa cum apare în fiecare dintre cele șase planuri ale existenței.
- Fiecare dintre organisme reprezintă propria lor combinație particulară de corpuri de instinct, gravitație, sentiment, inteligență, intuiție și memorie.
- Linii punctate care leagă corpurile între ele arată modul în care conținutul corpurilor din energiile de bază se schimbă de la un plan al existenței la altul și modul în care experiența și manifestarea vieții se schimbă de la plan la plan.

- Secțiunile în formă de inel alb-negru de la marginea simbolului indică interacțiunea dintre întuneric și lumină în cele șase planuri ale existenței.

Este ușor de remarcat faptul că ființele, trecând de la o fază la alta își amplifică sau estompează energiile de bază, ridicându-se pe scara evolutivă care le permite acumularea de experiențe specifice nivelului lor evolutiv.

Este interesantă observarea conținutului celor 6 romburi. Fiecare dintre ele conțin toate cele 6 componente de energie de bază specifice regatului vegetal (roșu), urmat de dreapta de regnul animal (portocaliu), apoi regatul uman real (galben), regatul înțelepciunii (verde), lumea divină (albastru) și regatul fericirii (indigo ușor), dar în concentrații diferite.

Imaginea lumii veșnice, ființa vie

Plecând de la acest principiu, Martinus continuă studiul său asupra lumii veșnice și în simbolul nr. 11 prezintă Imaginea lumii veșnice, ființa vie, Dumnezeirea veșnică și fiii veșnici ai lui Dumnezeu

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

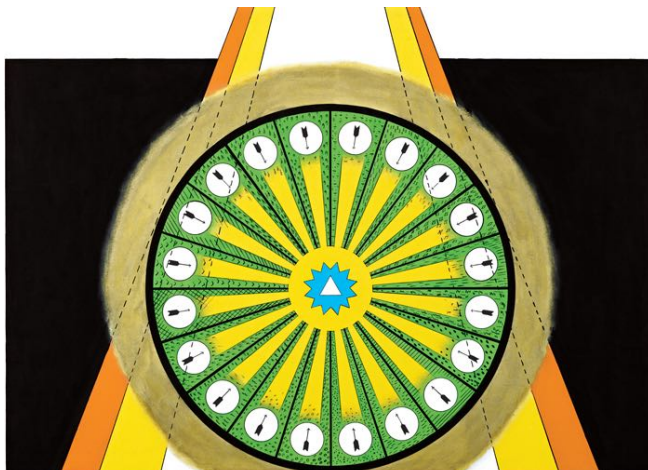
Simbolul arată universul în ansamblu. Universul este o ființă vie, și anume Dumnezeirea.

Dumnezeirea apare ca un principiu triumphi format din Eu, facultatea de a crea și creația. Dumnezeirea conține toate ființele existente, fiii lui Dumnezeu.

Fiecare fiu al lui Dumnezeu constituie același principiu triunic, prin urmare simbolul ilustrează și fiecare ființă. Dumnezeirea și fiii lui Dumnezeu interacționează permanent. Întrucât toate organele ființelor vii existente pentru crearea și experimentarea constituie colectiv organul Dumnezeirii

pentru creare și experimentare, este evident aici că Dumnezeirea este atotputernică, omniprezentă, atotînțeleptă și atrăgătoare. Nota principală a universului este iubirea.

Regatul uman perfect al viitorului

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

Totuși Martinus ne dă o rază de speranță și în simbolul nr. 26 ne prezintă Regatul uman perfect al viitorului. Super ...

Simbolul descrie omenirea viitoare, complet evoluată a Pământului.

Totul va evolua spre internaționalism Toate statele lumii vor fi unite ca un singur stat cu un guvern mondial

comun. Toate resursele naturale ale Pământului vor deveni proprietatea comună a întregii omeniri. Prin intermediul facultății umane de a crea, resursele naturale vor fi transformate pentru a ne menține viața de zi cu zi.

Această facultate de a crea reprezintă singura unitate de valoare adevărată și va înlocui sistemul monetar. Fiecare ființă umană va lucra numărul de ore pe care le costă propria sa viață, de la naștere până la moarte. Nimeni nu poate trăi în detrimentul altora. Statul mondial va avea, desigur, propria sa limbă internațională.

Principalele detalii ale simbolului sunt:

- Soarele galben din mijloc simbolizează guvernul comun al întregii omeniri.
- Secțiunile albe rotunde cu săgețile negre simbolizează diferitele națiuni ale Pământului. Toate sunt situate în razele soarelui, ceea ce înseamnă că sunt subordonate guvernului comun.
- Faptul că razele sunt galbene și verzi simbolizează faptul că statele sunt guvernate de un sentiment intelectualizat, ceea ce este același ca și iubirea de aproapele.
- Steaua albastră din mijlocul soarelui galben simbolizează că guvernul mondial este format din ființe conștiente cosmice.
- Triunghiul alb simbolizează sursa eternă și adevăratul Dumnezeu al universului.
- Razele descendente cele mai exterioare portocalii și galbene simbolizează religiile întunecate și respectiv religiile umane. Ei nu mai au nicio putere anume în regatul lumii.
- Prevalează marea rază albă, care constituie adevărul etern sau soluția misterului vieții ca știință.

După cum se vede, Martinus legitimează un guvern mondial, o lume fără granițe, și o muncă fără posibilitatea de a ieși la pensie. Dispar banii și lupta pentru resurse. Frumos, armonie și iubire.

Unde am mai auzit noi acest mod de societate? Parcă am mai auzit această teorie atunci când se vehicula Noua Ordine Mondială. Cine este acest NWO?

Noua Ordine Mondială (New World Order – NWO), despre care au vorbit francmasonii Bush și Gorbaciov, vizează prin urmare legarea și anihilarea suveranității națiunilor și încercarea aducerii lor sub o autoritate centrală mondială, care va fi alcătuită numai din francmasoni.

Deși au fost ținute secret, la ora actuală se știe foarte clar că NWO are 6 scopuri principale pe care caută să le realizeze cât mai repede:

1. Stabilirea unei „ordini” economice internaționale sub directul control al unui organism francmasonic mondial.
2. Stabilirea și impunerea necondiționată a unui Guvern Mondial francmasonic.
3. Cucerirea și subjugarea prin mijloace economice a celor două super-puteri, SUA și Rusia, care va fi urmată de unirea celor două.
4. Stabilirea viitoarelor State Unite ale Europei (în această direcție deja s-au făcut pași gigantici pe care numai cei naivi nu îi remarcă), ca așa-zisa noțiune dominantă în cadrul căreia va exista un Guvern Mondial format exclusiv din masoni.
5. Alegerea și impunerea unui Rege planetar unic, care va fi inițiat și modelat chiar de maeștrii francmasoni, pentru a conduce Guvernul Mondial.
6. Crearea și promovarea unei așa-zise „religii” mondiale, care va coordona în conformitate cu scopurile masonice toate religiile pământului și va avea în frunte un fel

de pontif mondial, care va conduce la rândul său alături de conducătorul unic, planetar.

În „Noul Testament Diabolic” (ideologia “Iluminaților” a lui Adam Weishaupt) publicat în 1785, se spune: „Noul guvern mondial va trebui să apară ca patronul și binefăcătorul popoarelor”. (<https://deconspirareafrancmasoneriei.wordpress.com/noua-ordine-mondiala/>)

OK, dar tot acest sistem funcționează pe baza constrângerii popoarelor de a accepta ordinea mondială prin teroare și frică.

Să ne întoarcem la anul 2020. S-a generat o panică globală prin invocarea unui virus, chipurile ucigător, care a creat o stare de panică la nivel planetar. Ce este de fapt acest virus? Nimic altceva decât o tulpină nouă de virus gripal, nimic mai mult. Ce a făcut OMS-ul, formator de opinie a oculte? A isterizat populația planetei, a reușit să spele creierul enorm de multor oameni, creînd premisele acceptării de bună voie a vaccinării. A impus purtarea măști chiar și atunci când ”dormi în pat cu soția” ... Efectul purtării măștii continuu este că reinspirăm 70% din bioxidul de carbon pe care îl expirăm. Practic inspirăm doar 30% oxigen. Lipsa oxigenului duce inevitabil la o proastă funcționare a creierului. Deci ... liber la vaccinări de bună voie prin îndobitocire asistată.

Încă din 2017 Bill Gates se lăuda că a pus la punct producția de nano cipuri, care pot fi ușor introduse în organism via vaccinuri. Multă lume crede că aceste cipuri au drept scop identificarea deplasării persoanelor, deci controlul lor. Total fals. Nu se urmărește localizarea indivizilor, nu, ci controlul emoțiilor lor prin folosirea tehnologiei 5G. Să luăm un exemplu: dacă vor dori ca mâine toată populația orașului Curtea de Argeș să fie agresivă, se dă comanda și cipurile implantate vor crea în populația numai din Curtea de Argeș, o stare de agresivitate față de cei din jur. Dacă se dorește anihilarea dorinței populației de a se opune anumitor restrângeri de drepturi, se va activa frecvența specifică stării de ”ghiocel” și toată lumea va accepta orice. Prin această falsă pandemie s-a reușit realizarea primului pas din plan: acceptarea benevolă de inoculare de nano cipuri printr-un vaccin cu totul și cu totul ne necesar. Ați uitat dragi prieteni de imunitate? E un dar pe care Divinitatea ni l-a dat tocmai pentru a ne proteja în caz de atac viral. Pare poate cinic, dar în loc de vaccinuri ar trebui activată funcția de autoimunitate.

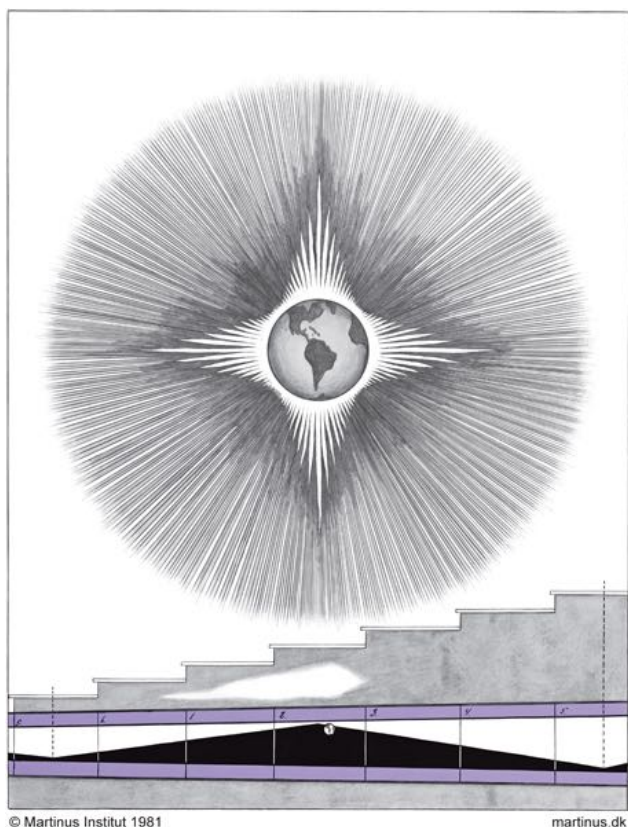
Să nu intrăm în depresie, Divinitatea nu va lăsa pe acești diavoli strecurați printre oameni să își pună în aplicare planurile.

Radianța cosmică a Pământului

Noi nu suntem singuri în Univers. Martinus ne prezintă prin simbolul nr. 27 raportul nostru cu Universul, analizând Radianța cosmică a Pământului.

Simbolul descrie Pământul și conștiința sa. Pământul evoluează spre condiții mai luminoase și va deveni mai viu și va fi mai plăcut pentru omenire.

Fiarele de pradă și alte animale carnivore, precum și animale otrăvitoare și altele care

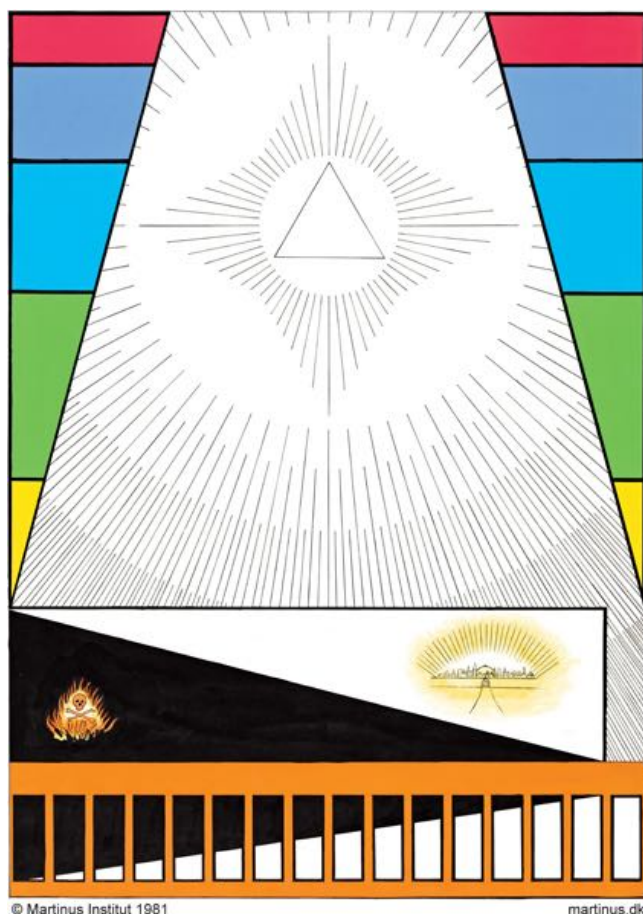

răspândesc boala sunt în proces de a muri pe Pământ. Jungle și păduri primordiale vor dispărea. Cei mai puțin evoluți oameni de pe Pământ sunt în proces de a evolua spre civilizație și cultură. Soarta întunecată cauzată de părțile neterminate ale naturii lor transformă elementele animale din comportamentul oamenilor în cele umane.

Principalele detalii ale simbolului sunt:

- Există, după cum se arată, o aură sau un halou în jurul planetei fizice.
- Partea albă, în formă de cruce, simbolizează întreaga omenire, în timp ce zona complet întunecată simbolizează toate părțile animale ale omenirii.
- Aura mai ușoară în jurul zonei întunecate arată atmosfera terestră medie, care este un amestec de climă de gândire umană și animală. Acest amestec constituie standardul cultural actual al Pământului.
- Climatele animalelor sunt în scădere pe măsură ce aura umană, care este zona albă de pe simbol, se întinde și umple întreaga imagine.
- Scara gri din partea de jos simbolizează evoluția în ciclul cospiral cosmic. Pe calea sa evolutivă Pământul este situat deasupra etapei 2, adică regatul animal.
- Relația Pământului cu punctul culminant al luminii și culmea întunericului este simbolizată între cele două secțiuni violet orizontale. Pământul tocmai a trecut de apogeul întunericului și este pe drum înainte spre lumină tot mai mare.

Acest simbol nu face altceva decât să ne asigure de faptul că planurile NWO nu au sorți de izbândă. E posibil ca 1 - 3 generații să fie sacrificate prin metodele NWO de a subjugă omenirea, dar va veni vremea când asupra acelor care conduc NWO și a acoliților lor, să se producă evenimente similare cu cele la care au fost supuse Sodoma și Gomora și întregul NWO să facă implozie. Asta e principiul evoluției. Să nu uităm de Potop, el nu a fost generalizat, ci a vizat o anumită regiune care se pare că reprezenta un uriaș focar de energie negativă.

© Martinus Institut 1981

martinus.dk

Adevărul etern văluit și dezvăluit

Plecând de la simbolul nr. 37 - Adevărul etern văluit și dezvăluit, putem să îl privim și din alt punct de vedere. Simbolul prezintă recunoașterea treptată a oamenilor despre adevărul etern, care este posibil prin dezvoltarea capacității lor senzoriale.

Informațiile despre adevăr au fost ascunse de oamenii foarte primitivi, deoarece ei nu au putut înțelege o analiză completă, științifică și cuprinzătoare a acestui adevăr. Dar treptat, pe măsură ce inteligența și dragostea oamenilor se dezvoltă, explicația adevărului trebuia schimbată într-o măsură corespunzătoare.

Văl după văl a fost îndepărtat pe măsură ce oamenii s-au dezvoltat și au devenit capabili să înțeleagă din ce în ce mai mult. După ce ultimul văl a căzut,

oamenii, cu mentalitatea lor complet evoluată, vor putea experimenta adevărul etern sau soluția misterului vieții ca fapt științific. Să privim deci din alt punct de vedere simbolul, cu toate că el a fost prezentat mai sus, în alt context.

Principalele detalii ale simbolului sunt:

- Zona portocalie cu numeroase secțiuni alb-negru în partea de jos simbolizează ființa umană neterminată în diferite etape în timpul evoluției sale de la animal la om.
- Zona încadrată alb-negru deasupra zonei portocalii simbolizează modul în care lumina eternă trăiește într-o formă ghidată. Lumina scade pe măsură ce este un comportament primitiv și mortal, indicat de secțiunea neagră, scade treptat și se dezvoltă iubirea universală, indicată de secțiunea albă.
- Craniul și oasele încrucișate din stânga simbolizează că ființele de aici trăiesc în întuneric spiritual și în proximitatea conștiinței diavolului.
- Desenul galben al unui oraș cu o strălucire în jurul lui simbolizează modul de a trăi în lumină absolută și iubire.
- Ultima etapă evolutivă din partea dreaptă în zona portocalie simbolizează ființa umană terminată cu conștiința cosmică. Aici a căzut ultimul vâl. Ulterior, ființa poate experimenta fără a împiedica adevărul și razele din lumina divină, care este simbolizată de figura mare a razelor albe cu triumhiul.
- Secțiunile colorate din spatele figurii de rază simbolizează planurile cosmice ale existenței.

Acest simbol ne dă nu numai speranța, dar și certitudinea că totul evoluează, atât individul, dar și societatea în ansamblul ei. Nimeni și nimic nu se poate opune evoluției către iubirea universală.

Principiul evolutiv spiritual (Sult og mættelse princip)

1. Principiul sult og mættelse sau al foamei și al saturației

Forțele motrice din spatele tuturor experiențelor de viață sunt dorințele. Fără dorință, forma existenței care caracterizează omenirea astăzi nu ar fi putut apărea niciodată și, de asemenea, nu ar exista viitor pentru omenire dacă conștiința lor nu ar fi satisfăcută de dorințe. Desigur, fiecare dorință normală, naturală este împlinită, oamenii nu cred pentru că nu cunosc legile vieții și nu știu că orice dorință provoacă un circuit care începe într-un dor de ceva și nu se oprește înainte ca acest dor să fie satisfăcut.

Cu toate acestea, o știu din relația lor cu alimentele, le este foame de mâncare și această dorință este satisfăcută prin faptul că li se oferă ceva de mâncare. Ei devin saturați, da, poate, uneori, atât de supra-saturați, încât chiar se simt dezgustați de ceea ce anterior își doreau atât de puternic. Cu toate acestea, foamea și sațietatea nu sunt doar o legătură cu alimentele fizice. Toate tipurile de dorințe sunt în principiu exact aceleași dorințe. Așa cum foamea de mâncare nu poate fi oprită până când nu este satisfăcută oarecum, la fel se întâmplă și cu toate celelalte tipuri de dorințe din viața noastră conștientă.

2. Circuitul dorinței

Mulți oameni se vor opune la o astfel de gândire cu motivația că au multe dorințe pe care nu le-au îndeplinit niciodată. Sunt dezamăgiți și se pot simți chiar înșelați de viață pentru că acum au îmbătrânit fără ca dorințele lor să le fie împlinite. Desigur, faptul că oamenii pot îmbătrâni fără să-și îndeplinească dorințele nu pare să se potrivească ideii că toate dorințele trebuie îndeplinite. Dar numai se pare că așa este.

Acest lucru se datorează faptului că oamenii încă își văd viața doar într-o perspectivă locală mică, începând cu concepția și nașterea și sfârșind cu moartea. Ei cred că viața lor este ca o linie dreaptă cu un început și un sfârșit. Dar această „linie dreaptă”, la fel ca toate celelalte linii drepte, este doar o iluzie. De fapt, linia corectă nu există. Orice linie este o expresie a puterii sau a energiei în timp ce toată energia universului este pe orbită.

Considerăm o parte destul de mică dintr-un cerc mare ca o linie dreaptă. Gândiți-vă doar la linia orizontului oceanului, care este percepută de ochiul nostru fizic ca o linie dreaptă, chiar dacă simțul nostru ne spune că face parte dintr-un mare arc circular.

Viața noastră face parte deci dintr-un ciclu. Există ceva înainte de concepție și există ceva după moarte, iar acest „ceva” sau această manifestare a vieții înainte și după existența fizică este la fel de bine asimilată cu această dorință bazată pe principiul foamei și saturației, a dorinței ființei vii de a experimenta.

Toate aceste dorințe se plasează într-o anumită etapă a ciclului foamei și saturației și continuă, de obicei, prin mai multe încarnări, până când s-au epuizat.

Apariția saturației sau a satisfacției dă naștere implicit unui dor de ceva care este într-un fel un contrast cu ceea ce suntem acum satisfăcuți și un nou ciclu, o nouă variație a principiului foamei și saturației, începe să se manifeste.

Dorințele noastre, chiar și cele obișnuite și cotidiene, se mișcă în circuite una după alta, astfel încât se poate vorbi despre circuite spiralate. Un circuit este conectat la următorul

și devine de fapt cauza acestuia. Întreaga existență este construită din astfel de circuite, de la dorințele care se împlinesc într-un timp foarte scurt, până la cele care se extind pe mii, chiar și milioane de ani.

3. Forța motrice din spatele triumfurilor tehnice și științifice ale timpului nostru

De ce au făcut oamenii astăzi forțele naturii să funcționeze pentru ei înșiși? De ce trăim în case minunate care oferă adăpost împotriva vântului și a ploii, iar iarna pot fi încălzite și unde putem aprinde lumânări când se întunecă? De ce putem zbura în aer și navigăm atât pe sub suprafața apei, cât și în multe alte moduri de a ne deplasa rapid prin spațiu? Pentru că am dorit ceea ce am dorit să obținem, adică o astfel de stăpânire asupra forțelor naturii. Dar când am reușit să hrănim aceste dorințe? Desigur în acea perioadă, când nu aveam experiența tehnică și științifică pe care o avem acum.

Când eram oameni primitivi în epoca de piatră, care trebuiau să trăiască în peșteri întunecate și trebuiau să lupte disperat pentru a susține viața, atunci au apărut primele dorințe pentru o existență mai independentă, când natura nu a cedat atât de ușor puterea.

Desigur, oamenii din epoca de piatră nu au avut abilitatea de a dori lumină electrică, încălzire centrală, mașini, avioane etc. Toate aceste detalii ale imaginii civilizației au ieșit la lumină doar în vremurile ulterioare în dorința și visul omului, în cele din urmă, întrucât omul a început să facă experiențe tehnice și științifice.

Dar dorul după o viață în care au fost depășite toate forțele „demonice” cu care oamenii au trebuit să se înfrunte în natură a fost forța motrice care a dus la triumfurile tehnice și științifice ale vremii noastre. Aceasta nu înseamnă că aceste dorințe sunt doar moștenite din generație în generație, ceea ce ar fi destul de nedrept, iar cosmic nu există nicio nedreptate în univers.

Imaginați-vă dacă oamenii din epoca de piatră și alții dintre oamenii din trecut, care tânjeau după un pic de confort în viață, au murit pur și simplu fără să experimenteze vreodată o parte din aceste plăceri, cum ar trebui oamenii de astăzi, să își satisfacă dorința confortului dacă niciodată nu trăiseră înainte. Aceștia nu ar fi putut să hrănească vreo dorință de confort. Astfel, unii care tânjesc după o viață mai confortabilă ar trebui să moară fără să o experimenteze vreodată, iar unii care nu au hrănit niciodată astfel de dorințe ar trebui să o atingă în mod nesperat. Ar fi atunci un nivel inechitabil pentru unii. Oamenii din epoca de piatră care doresc să depășească forțele naturii și astfel obțin o viață mai bună sunt aceiași ca și oamenii moderni care, în termeni pur fizici și practic, au atins o astfel de existență.

4. Oamenii trăiesc astăzi într-o lume intelectualizată din epoca de piatră Suferințele și experiențele multor întrupări se află în spatele întregii civilizații și culturi moderne.

Dar nu suferința și experiența sunt suficiente, pentru că atunci cultura și civilizația vremurilor noastre ar fi cu totul diferită de om și ar avea la bază caritatea și distribuția bunurilor alta decât este acum. Mentalitatea animalelor din epoca de piatră încă se aplică în cultura noastră actuală. Ce sunt toate marile războaie cu desfășurarea gigantică a armelor tehnice rafinate, în afară de o prelungire a toporului de piatră primitiv al omului din epoca de piatră, sulița, arcul și săgeata sa? Este o lume intelectualizată din epoca de piatră în care oamenii trăiesc astăzi. Au avut multe dorințe împlinite și toate aceste cicluri ale foamei și saturației au fost asimilate unei dezvoltări de la un animal la o condiție mai umană, dar pentru a deveni cu adevărat ceea ce ei se

numesc ei înșiși: ființe umane, oamenii pământului trebuie înceapă noi circuite longitudinale care își pot parcurge cursul spre împlinire în timpurile viitoare, iar mulți oameni din întreaga lume au făcut deja acest lucru. Ceea ce doresc ei este pacea pe pământ.

5. Dorul de pace este începutul unei ere cu totul noi în istoria umană

Dorința de pace devine din ce în ce mai puternică în conștiința din ce în ce la mai multă lume. Dar cum a apărut această dorință? Doar pentru că oamenii pământeni sunt saturați de contradicția dintre pace și război. Pentru oamenii din epoca de piatră, pentru vikingii antici și pentru alți războinici ai trecutului, războiul a fost un ideal, au luptat împotriva naturii și au luptat împotriva altor oameni. Conform atitudinii lor religioase, moartea pe câmpul de luptă a fost o faptă eroică care l-a dus pe războinic direct în paradis. Bărbații au dorit să fie mari eroi și războinici, iar femeile îi admirau doar pe bărbații care erau eroi. Astfel de dorințe au pus în mișcare o mulțime de circuite și milioane de bărbați au fost lăsați să fie eroi de război și să învingă și să sufere înfrângerea ca eroi, iar milioane de femei au experimentat faptul că acești eroi au luptat pentru ei și despre ei, dar acum o parte foarte mare din acești eroi și eroine ai trecutului devin saturați de acel tip de existență, atât de supra-saturați încât îl numesc „iadul războiului” și acesta este începutul unui erou, o nouă eră în istoria umană.

6. O cultură mondială veche este pe cale să se prăbușească, iar una nouă se renaște din ruinele ei

Această nouă eră, spre deosebire de iadul războiului, poate fi numită „împărăția cerurilor”, care este aceeași ca o lume a păcii. Când Hristos a spus: „Împărăția cerurilor este înăuntrul tău”, se datora faptului că, acesta avea conștiința lui cosmică, și a cunoscut acest întreg curs al evoluției și a văzut cum omul din om crește încet și era misiunea sa de a da o sămânță care să hrănească acest mic răsărit de pace care a crescut ca o dorință în mintea multora. În aprox. 2.000 de ani care au trecut de când Hristos a trăit pe pământ au avut loc și s-au răspândit războaie, într-adevăr, întregul război mondial a făcut ravagii între oameni. Pământul a devenit singura ființă umană și dorințele sale contează pentru întreg.

Am spus înainte că Pământul este o ființă vie în al cărei organism fizic întreaga umanitate formează organul comparabil cu creierul propriului nostru organism. Oamenii individuali constituie astfel un fel de celule ale creierului în organismul fizic al Pământului și contează pentru întregul ”creier” al organismului fizic ce vibrații de energie emană fiecare din părțile individuale ale acestui întreg. Nu contează ce anume își dorește fiecare individ și nici ceea ce face, pentru ca dorința lor să ajungă la bun sfârșit. Faptul că oamenii au acum oportunitatea de a obține o imagine de ansamblu teoretică a vieții lor în legătură cu încarnările trecute și viitoare le oferă posibilitatea de a vedea că ei înșiși au creat condițiile în care trăiesc astăzi, prin dorințele care i-au făcut să gândească și să acționeze așa cum au făcut-o în trecut. Gândurile și acțiunile sunt putere și energie și toată energia din universul lumii intră pe orbită, formând cauză și efect sau destin. Dorințele trecutului au creat destinul prezent al omului. Dar oamenii sunt încă capabili să-și creeze destinul, pentru că astăzi își creează viitorul lor atât în ceea ce privește ceea ce trebuie să experimenteze în viață după moarte, cât și în viitoarele încarnări fizice. Ceea ce doresc, vor experimenta imediat ce modelul destinului lor va da loc acestor experiențe. Nici o ființă umană din marea orbită cosmică nu ar trebui să experimenteze mai multă fericire sau mai multă suferință și nefericire decât orice altceva. Providența nu are preferate și nici nu este cineva care să fie un țap ispășitor. Dorințele vii ale ființelor vii sunt cele care le propulsează spre dezvoltare, adică, prin numeroasele genuri de experiențe se nasc noi dorințe și experiențe noi.

Un iad în care oamenii pot experimenta lucruri mai oribile decât fanteziile infernale create de fanaticii religioși se pot substitui într-o formă de dorință. Dar acesta este singurul lucru care poate întoarce oamenii înapoi la război. Acum, desfășurarea principiului uciderii este atât de mare încât astăzi, în marea majoritate a oamenilor, există o imensă dorință de pace pe Pământ. Această dorință se regăsește și în războinicii care luptă în prezent pe câmpurile de luptă. Nu au nicio dorință de a fi eroi de război. Astăzi, când sunt pe câmpurile de luptă, este din cauza dorințelor pe care le-au hrănit în trecut. Este un circuit pe care l-au pornit singuri și acum se confruntă cu ultimele consecințe. O cultură mondială veche, construită pe dorințele omenirii în trecut, este pe cale să piară și o nouă cultură răsare printre ruinele ei. Această nouă cultură trebuie creată și de creaturile care au fost cândva oameni din epoca de piatră și trebuie să radiază frumusețea și spiritul unei ingenioase întreprinderi artistice și tehnice, ceea ce nu este un lux pentru o clasă superioară, ci o expresie naturală a vieții și a experienței de viață pentru tot pământul. oameni.

7. Cauza și efectul sau destinul

Voi încheia vorbind despre modul în care individul, cu dorințele sale, poate avea o influență asupra acestui mare proces de transformare, care are loc cu toată omenirea.

Se poate auzi adesea că oamenii cred că nu contează ceea ce fiecare gândește, spune și face în viața de zi cu zi, că cel puțin „cei mari și cei puternici” au influență. Dar acest lucru nu este adevărat. În orice caz, depinde de ceea ce cineva crede că este „mare și puternic”. Fiecare ființă umană și dorințele ei contează pentru întreg.

V-am spus anterior că Pământul este o ființă vie în al cărei organism fizic întreaga umanitate formează organul comparabil cu creierul propriului nostru organism. Oamenii individuali constituie astfel un fel de celule ale creierului în organismul fizic al Pământului și nu contează pentru întreg care vibrații de energie emană din părțile individuale ale acestui întreg. Nu contează ce anume își dorește fiecare individ și nici ceea ce fac, pentru ca dorința lor să ajungă la bun sfârșit. Faptul că oamenii au acum oportunitatea de a obține o imagine de ansamblu teoretică a vieții lor în legătură cu încarnările trecute și viitoare le oferă posibilitatea de a vedea că ei înșiși au creat condițiile în care trăiesc astăzi, prin dorințele care i-au făcut să gândească și să acționeze așa cum au făcut-o în trecut. Gândurile și acțiunile sunt putere și energie și toată energia din universul lumii intră pe orbită, formând cauză și efect sau destin. Dorințele trecutului au creat destinul prezent al omului. Dar oamenii sunt încă capabili să-și creeze destinul, pentru că astăzi își creează viitorul lor atât în ceea ce privește ceea ce trebuie să experimenteze în viață după moarte, cât și în viitoarele reîncarnări fizice. Ceea ce doresc, vor experimenta imediat ce modelul destinului lor va da loc acestor experiențe. Nici o ființă umană din marea orbită cosmică nu ar trebui să experimenteze mai multă fericire sau mai multă suferință și nefericire decât orice altceva. Providența nu are preferate și nici nu este cineva care să fie un țap ispășitor. Dorințele vii ale ființelor vii sunt cele care le propulsează spre dezvoltare, adică. prin numeroasele climaturi diferite de experiență spre noi dorințe și experiențe noi.

8. Omul trebuie să învețe să își alinieze dorințele și dorințele sale cu legile eterne ale universului

În spatele tuturor acestor dorințe și al împlinirii lor, Sinele etern al Ființei Vii există cu dorința sa de a crea și experimenta variații mereu noi ale ciclului etern al materiei. Era o expresie a vederii cosmice limpede când Hristos le-a spus oamenilor: „Sunteți dumnezei”, deoarece omenirea conține oportunități divine atunci când învață să-și aducă dorințele în conformitate cu legile eterne ale universului, adică: cu dragostea

tuturor și a tot ceea ce este veșnic hrănit de Universul în care Eu-lui nostru cu care am fost dotați, dispunem de creativitatea noastră și de materia din care creăm, și suntem una cu tot și cu toate.

Numai atunci când omul, prin dorințele sale nu mai creează război și iad în jurul lui, ci radiază pacea din interiorul său prin tot ceea ce spune, gândește și face, va fi, de asemenea, capabil să conștientizeze ziua experimentării unității sale cu universul și divinitatea eternă. Dorința care apoi apare în conștiința sa cosmică îl va face un artist divin și tehnician al unui format pe care imaginația umană pământească cu greu îl poate imagina acum. Și este adevărat pentru toți oamenii Pământului că într-o zi vor hrăni astfel de dorințe.

Căsătoria, instituție pe cale de dispariție, efect al principiului "Sult og mættelse"

Am văzut cum influențează principiul "Sult og mættelse" evoluția la nivel planetar, să vedem acum cum influențează acest principiu evoluția la nivelul individului.

Martinus a explicat modul în care acest principiu este aplicat și la nivelul evolutiv al omului. Martinus susține că instituția căsătoriei va dispărea în curând, ea fiind o frână în dezvoltarea spirituală a oamenilor. Atenție, nu intrați în panică, "curând" poate însemna și 100 de ani, dar tendința este clară, instituția căsătoriei va dispărea.

Instituția căsătoriei nu este altceva decât o formă de egoism și posesivitate, caracteristici specifice regnului animal. Acum nu vă gândiți că Martinus se referă la "căsătoria" dintre doi porumbei. Nu, el se referă la omul care încă nu a reușit să se desprindă de temerile specifice regnului animal.

Să plecăm de o realitate cu care ne confruntăm zilnic. Sunt din ce în ce mai multe divorțuri, și sunt din ce în ce mai multe relații fericite între doi parteneri care nu sunt căsătoriți. Comuniunea dintre cupluri care nu are la bază un certificat de căsătorie și-a pierdut sensul. Din ce în ce mai mulți tineri construiesc o relație, fără să "spună DA la ofițerul stării civile". Care să fie explicația?

Explicația rezidă tocmai din aplicarea principiului "Sult og mættelse". Concret, acest principiu, bazat pe necesitatea evoluției spirituale individuale, ne spune că noi, cu toate că existăm pe nivele diferite de evoluție spirituală, dorim să evoluăm individual.

Fiecare dintre noi manifestă o dorință de evoluție spirituală pe care ne-o putem satisface alături de cineva mai evoluat spiritual. Indiferent dacă suntem bărbați sau femei, în "foamea" noastră de spiritualitate, ne simțim atrași de o persoană care să ne ofere ceea ce noi simțim că ne lipsește, acea dorință pe care am analizat-o în capitolul anterior.

Care e soluția? Găsim o persoană de care ne simțim atrași, o persoană de la care simțim că putem învăța ceva. A nu se înțelege greșit, nu căutăm un "guru", ci căutăm o persoană a cărei energie ne atrage. Vom sta lângă acea persoană până când energia ei va intra în armonie cu energia noastră. Când cele două energii au ajuns pe același palier, ne vom simți "sătui" și imediat se declanșează o "foame" de o altă energie superioară spiritual. În momentul în care am găsit-o, vom părăsi vechea relație și ne vom simți atrași de noua sursă de energie spirituală, cu care vom intra în comuniune. Vom rămâne în această relație până în momentul în care vom intra în armonie cu respectiva energie, vom intra deci în faza de "sătul", și imediat vom trece în faza de "flămând" și procesul se reia.

Veți spune că acest principiu nu e universal valabil, căci sunt multe perechi care au rămas împreună mulți ani. OK, excepția întărește regula. În cazul acestor perechi se poate constata ori că unul din cei ce sunt împreună au abandonat principiul evoluției din considerente sociale, adică se rușinează să plece mai departe din cauza faptului că ar încălca o regulă statuată de societate, ori partenerul evoluează și el și atunci nu apare fenomenul de saturație.

Oricum, instituția căsătoriei va dispărea, fiind o frână în calea evoluției spirituale a individului.

Concluzii

E clar, Martinus a fost un vizionar. Lipsa lui de educație în momentul în care a intrat în posesia unor cunoștințe legate de evoluția universului și implicit al omului, l-a făcut să nu fie apreciat la justa lui valoare.

Simbolurile sale au rămas neînțelese de contemporanii lui și deoarece erau în mare măsură într-o contradicție cu percepțiile protestantismului, dar și datorită faptului că Martinus provenea dintr-o pătură săracă.

Notorietatea de care se bucură acum se datorește în mare măsură lui Rudolf Steiner care a fost un filosof, esoterist, artist, pedagog și gânditor social austriac, fondator al antroposofiei, pedagogiei Waldorf, euritmiei, agriculturii biodinamice și medicinei antroposofice. Acesta a văzut în opera lui Martinus imensul potențial filozofic și l-a ajutat să înființeze Institutul Martinus, prin care a putut fi cunoscută opera sa.

Eu folosesc o expresie daneză care arată adevărata poziție a lui Martinus în pleiada filozofilor danezi: "Martinus var en berømt ukendt dansk filosof", adică tradus: "Martinus a fost un renumit necunoscut filozof danez" și acesta e adevărul.

Opera lui trebuie cunoscută și mai ales înțeleasă, căci principiile sale sunt pline de înțelepciune și vizionarism.

Mulțumesc Martinus.